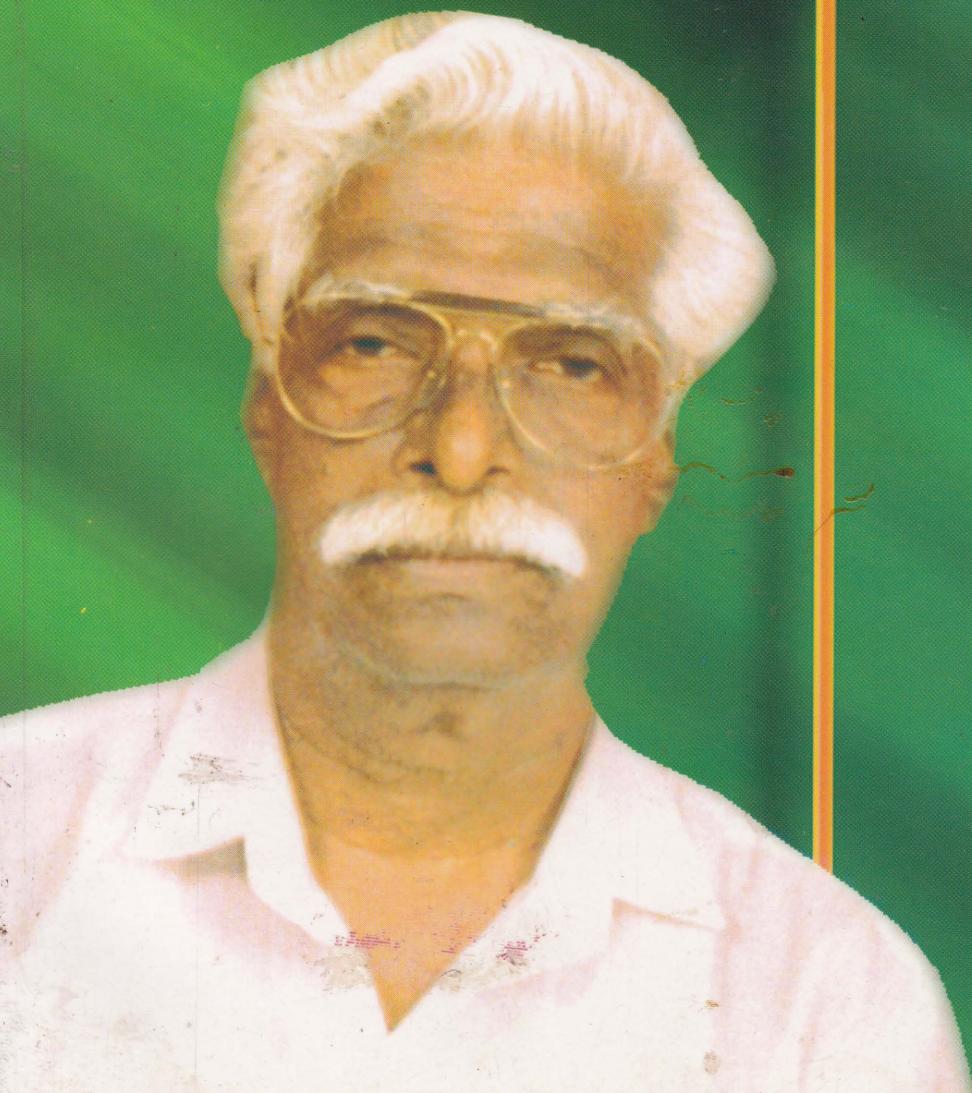
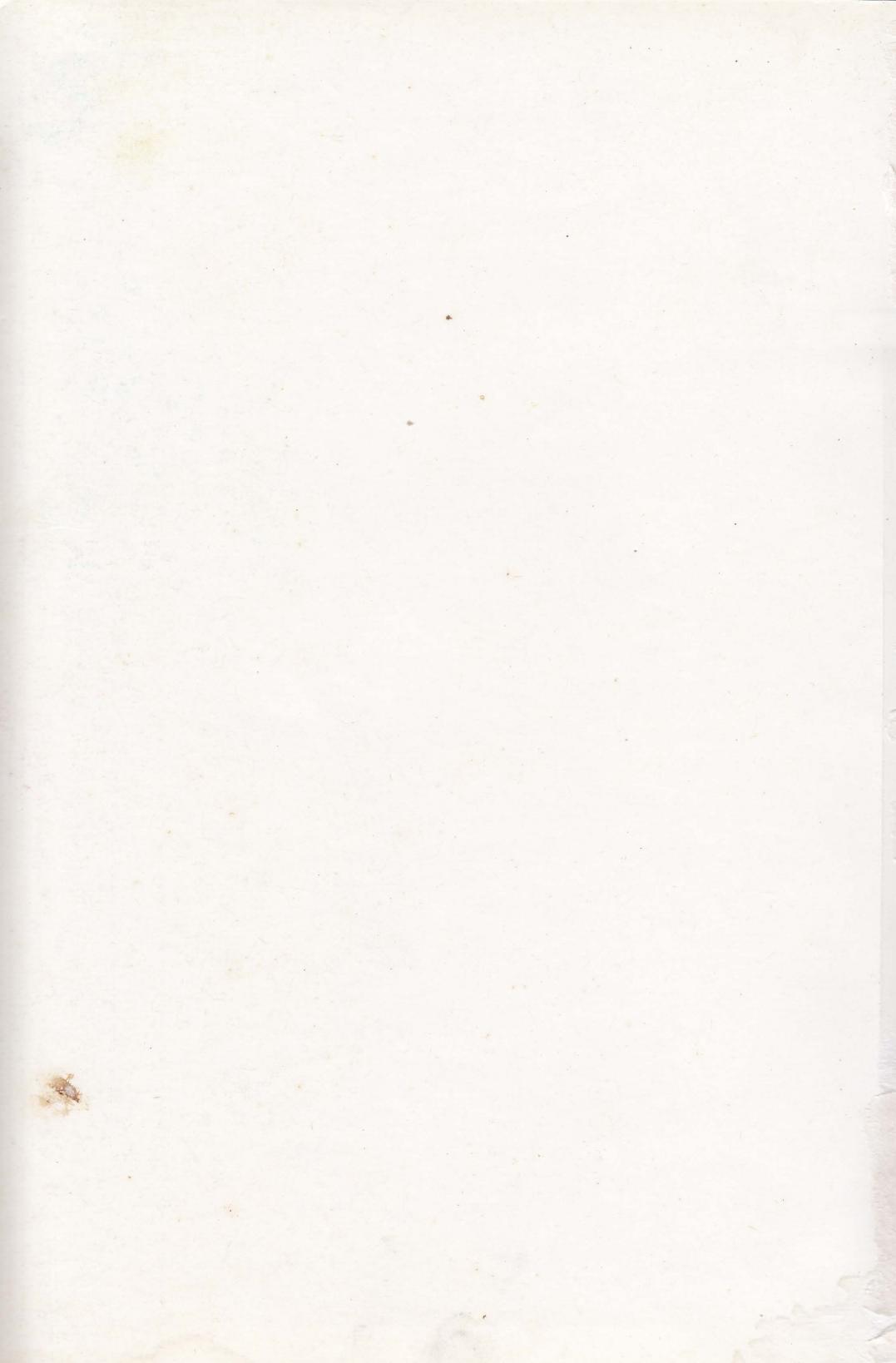
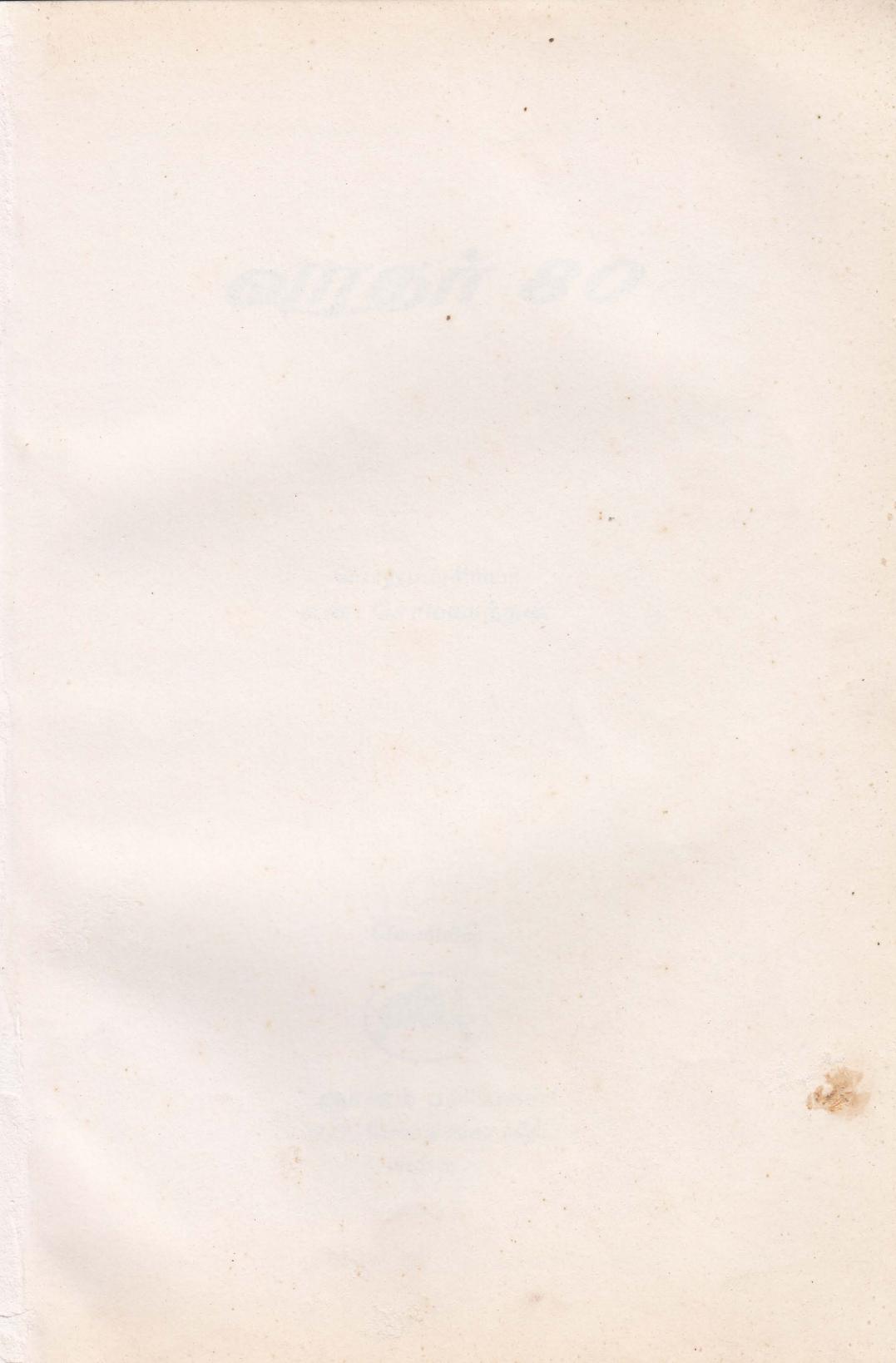

ଲ୍ଲାପନ

80

வரதர் 80

பொறுப்பாசிரியர்
என். சோமகாந்தன்

வெளியீடு

'ஞானம் பதிப்பகம்'
19/7, பேராதணை வீதி,
கண்ணடி.

நால் : “வரதர் 80”

பொறுப்பாசிரியர் : என். சோமகாந்தன்

முதற் பதிப்பு : மார்ச், 2004.

பக்கங்கள் : 96 (xiv + 82)

வெளியீடு : “ஞானம் பதிப்பகம்”
19/7, பேராதனை வீதி,
கண்ணடி, இலங்கை.

அச்சுப் பதிப்பு : யனி ஆர்ட்ஸ் மினைவேட் லிமிடெட்.
48 மி, புங்கிளமண்டரல் வீதி, கொழும்பு - 13, இலங்கை.
தொலைபேசி - 2330195, 2478133

Title : **“VARATHAR 80”**

Editor in charge : **N. Somakandhan**
215 G 1/1, Park Road, Colombo - 05.

First Edition : **March, 2004.**

Pages : **96** (xiv + 82)

Published by : **Gnanam Publication**
19/7, Peradeniya Road,
Kandy, Sri Lanka.

Printed by : **Unie Arts (Pvt) Ltd.**
48B, Bloemendhal Road, Colombo - 13, Sri Lanka.
Telephone : 2330195 / 2478133

'சாலூத்திய இரத்தினம்' வரதநும் அவரின்
இளிய துணைவியார் மகாதேவியம்மாவும்

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

*	வணக்கம்	iv
*	பதிப்புரை	vi
*	வரதர் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்	viii
*	80 ஆண்டுகளின் பின்	xii
	- வரதர்	
*	மதிப்புமிக்க மூத்தோன்	01
	- பேராசீரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி	
*	வணக்கத்துக்குரிய வரதர் ...	05
	- பேராசீரியர் 'நந்தி'	
*	வாழ்நாளை நீட்டிடும் வல்லமை படைத்தவர்	08
	- 'சாகத்திய ரத்தினம்' சொக்கன்	
*	புதுமையை வரவேற்கும் வரதர்	11
	- எச். கணேசலிங்கன்	
*	காரியகாரர், கலைஞருமானவர்	13
	- கவிஞர் முருகையன்	
*	மௌனத்தையும் ஒரு மொழியாக	16
	- வீடாமினிக் ஜீவா	
*	இலக்கியச் சாதனையாளர்	19
	- என். சோமகாந்தன்	
*	பாராட்டுக்குரிய வரதர்	22
	- 'சீற்பி'	
*	சிர்திருத்தச் சிந்தனையாளர்	25
	- பத்மா சோமகாந்தன்	
*	மறுமலர்ச்சி வரதர்	28
	- மயிலங்கூடலூர் நடராசன்	
*	சத்தியத்தின் வழி நின்று தமிழ்த்தாயை	31
	- கம்பவர்தி இ. ஜெயராஜ்	
*	பன்முக ஆளுமைமிக்கவர்	34
	- கலாந்தி எஸ். சிவலிங்கராசா	
*	புதுமை மனிதர்	37
	- பரமா ராஜ்கோபால்	
*	வரதர் என்கிற படைப்பாளி	40
	- செங்கையாழியான்	
*	நேர்காணல்கள்	56
	★ பத்மா	★ நெம்தல் நல்பி
	★ தி. குருஞ்சேகரன்	★ 'மிதுனன்'

வாசாக்கும்

நூழ்த்து இலக்கிய உலகின் பேரன்புக்கும் பெருமதிப்புக்குமுரிய மூத்தோனாக இன்று நிமிர்ந்து நிற்பவர் வரதர். 'மூத்தோன்' என்று குறிப்பிட்டது வயதால் மட்டுமல்ல, சாதனங்களாலுமே!

வரதர் அவர்கள் எழுதிய சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை, மற்றவர்களோடு ஒப்பிடுகையில் குறைவே. எனினும், அவரின் சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றும் வாசகர்களாலும், இலக்கிய விமர்சகர்களாலும் விதந்து பேசப்படும் முத்திரைக் கதைகளாக மினிர்ப்பவை. அவற்றின் சொல் புதிது; பொருள் புதிது. வாசிப்பவர்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய எளிமையான சிக்கலற்ற சிறிய வசனங்கள், வாசகர்களைக் கவர்த்திமுக்கும் கதை சொல்லும் பாணி என்பன அவர் கதைகளுக்குரிய தனித்தனமைகள். ஒரு சிறுகதையை எப்படி எழுத வேண்டுமென்பதற்கு அவை இலக்கணமாகத் திகழ்ப்பவை.

தமிழில் புதுக்கவிதை இன்று ஓர் இலக்கிய வடிவம் என அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்டது. ஆனால் மரபு வாதம் மேலோங்கியிருந்த 1940களிலேயே இதனை ஈழத்தில் முதலில் எழுத்த தொடந்கியவர் வரதர் அவர்களே என்பதனால், இங்கு அவ்விலக்கிய வடிவத்தின் பிதாமகராகவும் இவர் விளங்குகிறார்.

எமது நாட்டிலே தமிழில் புத்திலக்கியத்துக்கென சஞ்சிகையை ஆரம்பித்து நடத்திய முன்னோடி என்ற பெருமையும் வரதர் அவர்களுக்கே உரியது.

ஈழத்திலக்கியம் சென்ற நூற்றாண்டின் ஜம்பதுகளுக்குப் பின் புதியதொரு பாய்ச்சலில் செல்வதற்கு 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகை மூலம் மடை திறந்துவிட்ட முக்கியமான சிலருள் முதன்மையானவர் வரதர் அவர்களே. அந்த வேகப் பாய்ச்சலில் தமிழையும் இணைத்துக் கொண்டு, புத்திலக்கிய முயற்சிகளில் இன்றும் கம்பீரமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஒரே எழுத்தாளர் வரதர் அவர்களே என்பதையிட்டு நாம் பெருமைப்படுகிறோம்.

சிறுகதையாசிரியர், கவிஞர், நாவலாசிரியர், பத்திரிகையாளர், நூல் வெளியிட்டாளர் எனப் பண்முகப் பணிகளில் ஈடுபட்டு அவற்றில் இவர் வெற்றியீட்டியிருப்பதற்கான அடிப்படைகளாக விளங்குபவை - அவரின் ஒழுக்கம், நேர்மை, நாணயம், கூரிய மதிநுட்பம், இனிய சபாவம், அசாத்தியத் துணிச்சல், இடையராத வாசிப்புப் பழக்கம், சலிக்காத உள்ளம், எண்ணித் துணியும் முயற்சி என்பவையே.

இலக்கியப் பெரியார்களையும், ஆற்றல்மிக்க எழுத்தாளர்களையும் உற்சாகப்படுத்தி ஊக்கிவிடுவதில் இவருக்கு நிகர் இவரே!

அச்சுக்கலை வித்தகரான வரதர் அவர்கள் தமது 'வரதர் வெளியீடு' மூலம் ஏனைய வெளியீட்டாளர்கள் எப்படி நடக்க வேண்டுமென்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியவர். பண்டிதமணி சி. க. முதல் பேராசிரியர் கைலாசபதி வரை பல அறிஞர்களின் ஆக்கங்களைத்தாமே சேகரித்து, தமது சொந்தச் செலவில் நாலுருவில் வெளிப்படுத்தியவர்.

இன்றுங்கூட இலக்கியப் படைப்பாளி ஒருவர் தமது ஆக்கங்களை ஏதாவது வெளியீட்டு நிறுவனம் ஒன்றின் முத்திரையின் கீழ் வெளிக் கொணர்வதாயிருந்தால், அதற்குரிய செலவை முற்கூட்டியே செலுத்தி, அப்பணியை நிறைவேற்ற வேண்டிய நிலையே இருக்கு காணப்படுகின்றது. ஆனால் வரதர் அவர்களோ தமது வரதர் வெளியீடு மூலமாக வெளியீட்டு நூல்களுக்கு எழுத்தாளர்களிடம் எவ்வித பணமும் வாங்கவில்லை. மாறாக, அவர் அவ் எழுத்தாளர்களுக்கு சன்மானம் வழங்கி ஊக்குவித்தார்!

பெருந்தன்மை கொண்ட வரதர் அவர்களின் பெருமைகளையும் சிறப்பியல்புகளையும் இந்நூலில் அடங்கியுள்ள பல கட்டுரைகளில் காணலாம்.

வரதர் அவர்களின் எண்பதாவது பிறந்த நாள் எதிர்வரும் 1.7.2004 அன்று நிகழ்கின்றது. அப்போது அவர் ஸண்டனில் இருப்பார். அக்குடும்ப நிகழ்ச்சியில் அவர்மீது அன்பு பூண்ட ஈழத்து இலக்கிய நண்பர்கள் பங்கு பற்றி தமது மகிழ்ச்சிப் பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்கும் வாய்ப்பு இருக்காது என்பதனால் அவர் பற்றிய இந்நூலினை அவசரம் அவசரமாக குறுகிய காலத்தில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளோம். இதிலைந்கியுள்ள கட்டுரைகளிற் சில ஏற்கனவே சில இதழ்களில் வெளியானவை ஏனையைவ இந்நூலுக்கென்றே எழுதப் பெற்றவை. இவற்றை எழுதிய எழுத்தாளர் நண்பர்களுக்கும் இந்நூலை அழகிய முறையில் மிக நேர்த்தியாக அச்சிட்டு உதவிய இலங்கையின் முன்னணி அச்சுக்கலை நிறுவனமான 'யுனிஆர்ட்ஸ்' உரிமையாளர் நண்பர் பொன். விமலேந்திரன் அவர்களுக்கும், அவரின் உதவியாளர்களுக்கும் என்மனமார்ந்த நன்றி உரியது.

எம் ஆழ்ந்த அன்பின் வெளிப்பாடாக உருவாக்கப்பட்ட இந்நூலை, மிக்க மதிப்போடும் மகிழ்வோடும், வரதர் அவர்களின் பிறந்த நாள் பரிசாக அவருக்குச் சமர்ப்பிப்பதில் பூரிப்புக் கொள்கிறோம்.

வாழ்க, வரதர் இன்னும் பல்லாண்டு!

என். சோமகாந்தன்
பொறுப்பாசிரியர்

பதிப்புறை

ஞானம் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையின் பணிகளை விரிவுபடுத்தும் நோக்குடன் அமைக்கப்பட்ட 'ஞானம் இலக்கியப் பண்ணை'யின் செயற்பாடுகளில், இலக்கியப் பெரியார்களை இனங்கண்டு கொரவிப்பதும் ஒன்றாகும். அவ்வகையில் ஸழுத்தின் முதுபெரும் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான 'வரதர்' பற்றிய இந்நால் ஞானம் பதிப்பகத்தின் பத்தாவது வெளியீடாக வெளிவருகிறது. இதுவரை ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகளையே வெளிக்கொண்டந்த நாம், இப்போது ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா ஒருவர் பற்றிய நூலினை வெளியிடுகிறோம்.

ஸழுத்து இலக்கிய உலகில் மிக ஆழாகவுமாகத் தனது இருப்பினைப் பதித்து, இலங்கை அரசின் 'சாலூதித்திய இரத்தினம்' விருதினை முதன் முதலில் பெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர் என்ற பெருமைக்குரியவர் வரதர்.

1940ல் ஸழுகேசரி ஆண்டு மலரில் 'கல்யாணியின் காதல்' என்ற சிறுகதையினை எழுதி, தனது 16 வயதில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த வரதர் இன்றுவரை சளைக்காது எழுதிக் கொண்டிருப்பவர். ஸழுத்தின் நான்கு இலக்கியத் தலைமுறை சார்ந்த படைப்புகளை இவரது எழுத்துக்கள் அணிசெய்கின்றன.

வரதரின் இலக்கியத் தடம் விரிவானது. சிறுகதையாளர், நாவலாசிரியர், கவிஞர், நூல் வெளியீட்டாளர், பத்திரிகையாசிரியர் என அவரது பணிகள் பரந்துபட்டவை.

1943ல் 'தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் உருவாவதற்குக் கால்கோள் அமைத்து, அதன்மூலம் 1946ல் 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகையை வெளிக்கொண்டந்து, ஸழுத்து இதழியல் வரலாற்றில் முத்திரை பதித்தவர்.

சாதிக்கொடுமை, பெண்விடுதலை பற்றி ஸழுத்து எழுத்தாளர்கள் விரிவாகச் சிற்கிப்பதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே, இவைபற்றித் தனது எழுத்துக்களில் ஒங்கிக் குரல் கொடுத்த பூட்சி எழுத்தாளர்.

புதுக்கலிதை பற்றிப் பேசப்படுவதற்கு முன்னரே அதற்குச் செயல்வடிவம் கொடுத்தவர் வரதர். ஸழுகேசரியில் இவர் எழுதிய 'ஓர் இரவினிலே' என்ற கலிதையே ஸழுத்தின் முதலாவது நவீன புதுக்கலிதை எனப் போற்றப்படுகிறது.

1955ல் கவிதைக்கென ஒரு மாத இதழை 'தேண்மொழி' என்ற பெயரில் வெளியிட்டுப் புதுமை செய்தவர். இதுவே ஈழத்தின் முதலாவது கவிதைச் சஞ்சிகையாகும்.

'ஆனந்தன்', 'வெள்ளி', 'புதினம்', 'அறிவுக் களஞ்சியம்' (மாணவர்களுக்கான இதழ்) போன்ற பல்லேறு சஞ்சிகைகளைத் தமிழுலகிற்குத் தந்து ஈழத்து இதழியல் வரலாற்றில் தனது சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்தவர்.

'வரதரின் பலசுற்றிப்பு' என்ற பெயரில் முதன் முதலில் தமிழ் டிரெக்டரியை வெளியிட்டவர் வரதர்.

'வரதர் வெளியீடு' நிறுவனம் வாயிலாக சுமார் 35 அரிய நூல்களை வெளிக்கொண்டார்ந்தவர்.

இந்தகைய சிறப்புகளுக்குரிய வரதருக்கு இப்போது வயது 80. இந்த இலக்கிய இணைஞரர்க் கெளரவிக்கும் முகமாக 'வரதர் 80' என்ற மகுடத்தில் இந் நூலினை வெளியிடுவதில் பெருமை அடைகிறோம்.

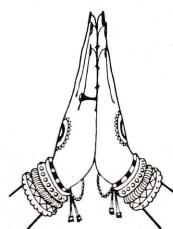
'நூனம் பதிப்பகம்'

தி. நூன்சேகரன்

19/7, பேராதனை வீதி,

கண்ணடி.

06.03.2004

முதறி ஞர்
'வரதர் தி. ச. வரதராசன்
வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள்

முழுப்பெயர்	:	தியாகர் சண்முகம் வரதராசன்
தந்தை பெயர்	:	தியாகர் சண்முகம்
தாயார் பெயர்	:	சண்முகம் சின்னத்தங்கம்
பிறந்த திகதி	:	1924-07.01
கல்வி கற்றபாடசாலைகள் :		
★ பொன்னாலை அமெரிக்க மிஷன் தமிழ்ப் பாடசாலை, ★ மூளாய் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை. ★ சுழிபுரம் ஜக்கிய சங்க வித்தியாசாலை. ★ காரைநகர் சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை.		
சகோதரிகள்	:	இரு தமைக்கையர் : இரத்தினம்மா, அன்னம்மா,
ஒரு தங்கை : தங்கச்சியம்மா.
துணைவியார்	:	மகாதேவியம்மா
பிள்ளைகள்	:	செந்தாமரை, தேன்மொழி, மலர்விழி.
தொழில்	:	அச்சக முகாமையாளர், நூல் வெளியீட்டாளர்.
புனைபெயர்கள்	:	வரதர், வரன்.

முதலில் அச்சில் வெளிவந்த கட்டுரை :
 1939, சமூகேசரி - மாணவர்களுக்கான கல்வி அனுபந்தம்

முதலில் அச்சில் வந்த சிறுகதை :

கல்யாணியின் காதல். 1940,
 சமூகேசரி ஆண்டுமலர்.

படைத்த சிறுக்கைகள் :

சமூகேசரி :

- 1) கல்யாணியின் காதல் (1940)
- 2) விரும்பிய விதமே (1941)
- 3) கல்யாணமும் கலாதியும் (1941)
- 4) குதிரைக்கொம்பன் (1941)
- 5) தந்தையின் உள்ளம் (1941)
- 6) ஆறாந்தேதி முகௌர்த்தம் (1941)
- 7) கிழுட்டு நினைவுகள் (1941)
- 8) விபசாரி (1943)

மறுமலர்ச்சி :

- 9) இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை (1946),
வென்றுவிட்டாயடி ரத்தினா,
- 10) ஜோடி (1947),
- 11) அவள் தியாகம் (1948),
- 12) வேள்விப்பலி (1948)

சுதந்திரன் :

- 13) மாதுளாம்பழும் (1950)

ஆண்ந்தன் :

- 14) கயமை மயக்கம்
- 15) உள்ளுறவு
- 16) வாத்தியார் அழுதார்.

தினகரன் :

- 17) பிள்ளையார் கொடுத்தார்
- 18) வீரம்,
- 19) ஒரு கணம்

வரதர் புத்தாண்டு மலர் :

- 20) உள்ளும் புறமும்

கலைச்செல்வி :

- 21) புதுயுகப்பெண்

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கக் கதையரங்கு :

- 22) வெறி

மத்தியதீபம் :

23) கற்பு

புதினம் :

24) இன்று நீ வாழ்ந்திருந்தால்.....

25) ஒ இந்தக்காதல்!

மல்லிகை :

26) பொய்மையும் வாய்மையிடத்து.

27) தமிழ்மொழி தேய்கிறதா?

28) உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு

29) தென்றலும் புயலும் (1976)

படைத்த குறுநாவல்கள் :

1) வென்றுவிட்டாயடி இரத்தினா

2) உணர்ச்சி ஓட்டம்,

3) தையலம்மா (மறுமலர்ச்சி)

படைத்த கவிதைகள் :

1) ஓர் இரவிலே, (ஸழகேசாரி),

2) அம்மன் மகள் (மறுமலர்ச்சி),

3) யாழிப்பாணத்தார் கண்ணோர் – குறுங்காவியம்,
(வீரகேசாரி)

நூல்களாக வெளிவந்த ஆக்கங்கள் :

1) நாவலர்

2) வாழ்க நீ சங்கிலி மன்ன!

3) கயமை மயக்கம், (-மறுபதிப்பு 'வரதர் கதைகள்')

4) மலரும் நினைவுகள் (கயவரலாற்றுத் தரிசனம்)

5. பாரதக் கதை

6) சிறுகதைப் பட்டறிவுக்குறிப்புகள்.

நடத்திய சஞ்சிகைகள் :

1) மறுமலர்ச்சி (1946)

2) வரதர் புத்தாண்டு மலர் (1949)

3) ஆனந்தன் (1952)

4) தேன்மொழி (1955)

5) வெள்ளி (1957)

6) புதினம் (1961),

(7) அறிவுக்களஞ்சியம் (1992).

வெளியிட்ட நால்கள் :

- 1) இலக்கியவழி (பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை).
 - 2) வள்ளி (மஹாகலி)
 - 3) கயமை மயக்கம் (வரதர்)
 - 4) தெய்வப்பாவை (சொக்கன்)
 - 5) மூங்றாவது கண் (கனகசெந்தில்நாதன்)
 - 6) பிரபந்தப் பூக்கா (கனகசெந்தில்நாதன்)
 - 7) இசை இலக்கணம் (சங்கீத பூஷணம், சந்திரசேகரம்)
 - 8) தமிழ் மாடு (வித்துவான் பொன் முத்துக்குமாரன்)
 - 9) சிலம்பின் சிறப்பு (பொன் முத்துக்குமாரன்)
 - 10) இலக்கியமும் திறனாய்வும் (பேராசிரியர் கைலாசபதி)
 - 11) கோபுராகல் (முருகையன்)
 - 12) 24 மணிநேரம் (நீலவண்ணன்)
 - 13) 12 மணிநேரம் (நீலவண்ணன்)
 - 14) மீண்டும் யாழிப்பாணம் எரிகின்றது (நீலவண்ணன்)
 - 15) யானை (செங்கை ஆழியான்)
 - 16) மழையில் நனைந்து (செங்கை ஆழியான்)
 - 17) விடிவெள்ளி பூத்தது (சோமகாந்தன்)
 - 18) ஓட்டுமா (சாந்தன்)
 - 19) சிலம்பொலி (நாவற்குழியூர் நடராசன்)
 - 20) அமிர்தலிங்கம் (சாமிஜி)
 - 21) 'நாம் தமிழராகிடுவோம்' (வி. பொன்னம்பலம்)
 - 22) திருக்குறள் பொழிப்புரை (தி. ச. வரதராசன்)
 - 23) ஆங்கில தமிழகாதி (கொக்கூர் கிழார்)
 - 24) வரதரின் பலகுறிப்பு
 - 25) திருக்குறள் - 100
 - 26) பாதைமாறியபோது - (கலாநிதி காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை)
 - 27) அவன்பெரியவன் (நாகராசன்)
 - 28) சுதந்திரமாய்ப் பாடுவேன் (திருச்செந்தூரன்)
 - 29) இராமன் கதை (சம்பந்தன்)
 - 30) போக்கிரியுயலாரின் சாகசங்கள் (சொக்கன்)
 - 31) வேப்பமாத்தடிப் பேய் (சி. சிவதாசன்)
 - 32) திருமலைக் கொடுமைகள் (கா. யோகநாதன்)
 - 33) ஈழத்து சிறுகதை வரலாறு (கலாநிதி க. சுணராசா)
- இன்னும் சில

80 தூங்ராகுசுநக்குப் பிள் என் வாழ்க்கைக்கையைத் திரும்பிப் பார்க்கிழவன்.

- வரதர்

என்பது ஆண்டுகள் வாழ்வதென்பது பெரும்பான்மை போருக்குக் கிடைக்கக் கூடியவாய்ப்பன்று.

அது எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

அதிலும் தீராத நோய்நொடி எதுவுமின்றி வாழ்வது “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என்று மிக அழகாக, ஆழமாகச் சிந்தித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்களே, – அந்தச்செல்வம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

நோய் நொடி இல்லாமல், நன்றாக உண்டு உடுத்து நீண்ட காலம் வாழ்ந்து விட்டால் மட்டும் அது நிறைவான வாழ்க்கையாகி விடுமா?

கொஞ்சமாவது பெயரும் புகழும் மதிப்பும் வாழ்க்கையில் அமைய வேண்டாமா?

“விரலுக்கேற்ற வீக்கம்” என்பது போல அவைகளும் எனக்கு இருக்கின்றன. இன்று மட்டுமல்ல; எனக்கு அறிவு தெரிந்த காலம் முதல் இன்று வரையும் அவைகளையும் நான் ஓரளவு சேமித்து வருகிறேன்.

ஒரு மனிதன் நல்ல வண்ணம் வாழ வேண்டுமானால், அவனுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு நல்ல இலட்சியம் பொழுது போக்காக அமைய வேண்டும். வாழ்வதற்குப் போதிய வருமானம் தரக்கூடிய ஒரு தொழில் இருக்க வேண்டும். அவனுக்கு ஆதரவு செய்யக்கூடிய குடும்பம் அமைய வேண்டும். உற்றவர்கள் அவனுக்கு உதவி செய்யாவிட்டாலும் உபத்திரவும் செய்யாமலிருக்க வேண்டும்.

– இவைகள் யாவும் எனக்கு ‘நன்று’ ஆக அமைந்திருக்கின்றன.

என்னுடைய இலட்சியம் – பொழுது போக்கு தமிழிலக்கியமாகவே இருந்தது – இருக்கிறது. இந்தத் துறையில் என்னுடைய பதினெந்தாவது வயதிலிருந்து படியேறிக் கொண்டே இருக்கிறேன். ஏற்கக் கொண்டிருப்பதில்தான் மகிழ்ச்சி. உச்சிக்குப் போகப் போவதில்லை. ஏனென்றால் அதற்கு உச்சி இல்லை.

என்னுடைய வருவாய்த் தொழிலில் அச்சகத் தொழிலாக அமைந்தது. என்னுடைய இலட்சியமான இலக்கிய முறைகளுக்கு எனக்கு அமைந்த வருவாய்த் தொழில் ஒரு பக்க பலமாகவே வந்து சேர்ந்தது எனக்குக் கிடைத்த பெரு வாய்ப்பு!

என்னுடைய குடும்பம் அளவான குடும்பம் - நான் எனது மனைவி, மூன்று பிள்ளைகள். அழகான குடும்பம்.

காதலித்துக் கைப்பிடித்த பெண்ணால்ல எனது மனைவி. கைப்பிடித்த பின் காதலிக்கப்படுவார். மிகமிகச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் இத்தகைய ஒரு பெண் ஒருவனுக்கு மனைவியாகக் கிடைத்துவிட்டால் அவன் பாக்கியசாலிதான்!

எமது மூன்று பிள்ளைகளும் பெண் பிள்ளைகள்! - மூவரும் பெண்களாகப் பிறந்து விட்டார்களேயென்று எமது உற்றார் உறவினர் பலர் பெரிதும் கவலை கொண்டதுண்டு. ஆனால் நான் ஒருபோதுமே கவலைப்பட்டதில்லை!

ஆண்பிள்ளைகளால் சீர்ப்பிந்தவர்கள் பல்ரையும் பெண் பிள்ளைகளால் பெருமை பெற்றவர்கள் பல்ரையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அதனால் எங்கள் மக்களின் இரத்தத்தில் ஊறிப்போய் விட்ட 'பெண்ணியிலி' எண்ணம் என்னைப் பாதிக்கவில்லை.

எமது மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் பற்றி நான் இன்றைக்கும் பெருமைப்படுகிறேன்.

ஒருவர் பட்டம் பெற்ற ஆயுள்வேத வைத்தியர். அத்துடன் தற்போது கணனிச் சான்றிதழ் பெற்ற ஒரு வல்லுநர்.

மற்றவர் பயிற்றப்பட்ட ஒரு ஆசிரியை.

மூன்றாமவர் உயர்கல்விச் சான்றிதழ் பெற்ற நிர்வாகக் கணக்காளர்.

இவர்களுடைய இந்தக் கல்வித் தகுதிகள் மட்டும் எனக்கு மனநிறைவைத் தந்தலையல்ல. பெற்றோர்களாகிய எம்ரிடம் இவர்கள் காட்டிவரும் பற்றும் பரிவும் பாசமும் அளந்து கணக்கிட முடியாதலை.

நாங்கள் தேடி வைத்த அருமையான மூலதனங்கள் இவர்கள். எப்போதாவது எவ்வழியிலாவது எமக்கு ஏதும் இடுக்கண் வருமானால் எம்மைக் காப்பதற்குக் காத்திருக்கும் காப்பழுதிகள் இவர்கள்.

எனக்குப் புகழையும் மதிப்பையும் தேடுத் தந்த தமிழ் இலக்கிய உலகம் பற்றி எனக்குத் திருப்தி உண்டா என்று கேட்டால் -

எனக்குப் பூரண திருப்தி!

நான் செய்த இலக்கியப் பணிகள் மூலம் எனக்குக் கிடைத்த அருமையான சில இலக்கிய நண்பார்கள், மாஸல மரியாதைகள், பாராட்டுகள் எல்லாமே எனக்கு மிகுந்த மனதிறைவைத் தந்துள்ளன.

இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்ததுபோல, இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் - 2002ல் - எனக்குக் கிடைத்த சாகித்திய இரத்தினம்' விருது - ஒரு இலக்கியவாதி தமது வாழ்நாளில் செய்த இலக்கியப் பணிகளைப் பாராட்டி இவங்கை அரசு வழங்கும் அதி உயர்விருது - முதன் முதலாக எனக்கே கிடைத்தது என்பது நினைக்கும் தோறும் மகிழ்ச்சி தருகிற நிகழ்வு.

என்பது ஆண்டு நிறைவிலும் மிகுந்த மனதிறைவோடு வாழும் எனக்கு ஒரே ஒரு மனக்குறையும் இப்போது உண்டு.

என்னுடைய நீண்ட கால வாழ்வில் - முக்கியமாக இலக்கிய வாழ்வில், எனக்குக் கிடைத்த பட்டறிவுகள், சந்தித்த பெரியார்கள், பழகிய இலக்கிய நண்பார்கள், எனக்குக் கிடைத்த பாராட்டுகள், எனது இயல்வுகள், எண்ணங்கள் - இவை எல்லாவற்றையும் நினைவுள்ளவரை எழுத வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன். சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இதைத் தொடங்கி, அப்பியாசக் கொப்பியில் சுமார் நூறு பக்கங்கள் வரை எழுதியும் விட்டேன். அப்போது நடைபெற்ற, ஊரோடு குடியெழும்பி இடம் பெயர்ந்ததோடு அது அப்படியே நின்று விட்டது. ஓரளவு சமாதான நிலை ஏற்பட்டு சீல ஆண்டுகள் இப்போது கடந்துவிட்ட போதிலும், அதைத் தொடர்ந்து எழுத முடியவில்லை. இன்றைய எனது உடல்நிலை காரணமாக அதை எழுதி முடிப்பேணா என்ற அச்சமும் எழுகிறது. இதுதான் இப்போது எனக்குள்ள ஒரேயொரு மனக்குறை.

ஆனாலும் அந்த ஆசை இன்றைக்கும் போராசையாக மனதுக்குள் இருப்பதால் -

பார்க்கலாம்!

மதிப்பு மிக்க முத்தோன்

- பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

தீயாகர் சண்முகம் வரதாசன் ஆகிய “வரதர்”, ஈழத்தின் நவீன தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் விடுபடமுடியாத முக்கியத்துவமுடையவராவர்.

�ழத்திலக்கிய வரலாற்றில் வரதருக்குரிய முக்கியத்துவத்துக்கான இடம் மூன்று அம்சங்களினாட்டியாக வருவது. இவர்,

1. ஈழத்துச் சிறுக்கையாசிரியர்களுள் முக்கியமான ஒருவர்.
2. ஈழத்து நவீன தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு முக்கிய நிறுவனமாக விளங்கும் “மறுமலர்ச்சி” இயக்கத்தின் ஸ்தாபக அங்கத்தவர்களுள் ஒருவர்.
3. ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் முக்கிய பிரசாரகர்த்தருள் ஒருவர்.

வரதரின் முக்கிய சிறுக்கைகள் ஈழத்தின் தமிழ் நிலைப்பட்ட அனுபவங்களை மிகுந்த உணர்திறநுடன் பதிவு செய்துள்ள படைப்புகளுக்குள், இடம் பெறுவன். 1940ல் இருந்தே சிறுக்கை எழுதி வந்துள்ள வரதர், ஐம்பதுகளின் பிற்கூற்றில் ஏற்பட்ட இலக்கிய உத்வேக வளர்ச்சியின் பொழுது தமது படைப்பாளுமையைக் “கற்பு”, “வீரம்” போன்ற தமது சிறுக்கைகள் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார். இவரது சிறுக்கைத்த தொகுதியான ‘கயமை மயக்கம்’ 1960 இல் வெளிவந்தது. அத்தொகுதியில் இடம்பெறும் “கற்பு” எனும் சிறுக்கை. 1956 இனக்கலவரத்தின் பொழுது கற்பயிக்கப்பட்ட தனது மனைவியை ஏற்றுக்கொள்ளும் கோயிற் பூசகரின்

(அக்கதையின் பிரதான ஆண் பாத்திரம் ஒரு பூசகர் என்றே நினைக்கின்றேன்) மனத்தின்மை பேசப்படுகிறது. இந்தச் சிறுகதை இலக்கிய விமர்சகர்கள் முதல் சமூகவியலாளர்வரை பலரால் எடுத்துப் பேசப்படுவதாகும்.

மனித அவலவேளைகளில் ஏற்படும் விழுமியச் சிறைவு, மிகுந்த நுண்ணுணர்வுடன் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய சமூகப் பாங்கான எழுத்துக்களால், இவர் சமூகத்தின் பொதுவான “முற்போக்கு” ச் செல்நெறிக்கு ஆதரவு நல்கினார். இதன் காரணமாக இவர் முற்போக்குச் சக்திகளின் ஆதாவாளராகக் கருதப்பட்டார். இலக்கியம் பற்றிய ஒரு சமூக நிலைப்பார்வைக்கு இக்கண்ணோட்டம் பெரிதும் உதவிற்று.

வரதரின் “கதை கூறும் பாங்கு” அவதானிக்கப்பட வேண்டியது. களத்தை அமைத்து அந்தப்பின்புலத்தில் மனித இயக்கங்களை எடுத்துக் காட்டும் முறைமை இவருடையது. கதை கூறுபவரின் ஆளுமையோடு “இவர்” இணைந்து நிற்பார்.

“மறுமலர்ச்சி” எனும் சஞ்சிகையை ஆரம்பித்த இலக்கிய ஆர்வலர் குழுவில் வரதருக்கு முக்கிய இடம் உண்டு. வரதரும், அ. செ. முருகானந்தனும் “மறுமலர்ச்சி”யின் இணை ஆசிரியர்களாக விளங்கினர். “மறுமலர்ச்சி இயக்கம்” 1942 இல் தொடங்குகின்றது. அது “மறுமலர்ச்சி”ச் சஞ்சிகையை நடத்திற்று. ஏறத்தாழ மூன்று வருடங்களம் “மறுமலர்ச்சி” வெளிவந்தது.

ஸமுத்தின் நவீன தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் “மறுமலர்ச்சி”ச் சஞ்சிகைக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு.

எறத்தாழ 1920 களிலிருந்து படிப்படியாக முளைவிட்டு வளர்ந்து கொண்டிருந்த நவீன ஸமுத் தமிழிலக்கியத்தின் வரலாற்றில் ஒரு இலக்கியம் பற்றிய ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்து நிலையோடு தொழிற்பட வந்த முதலாவது இயக்கம் மறுமலர்ச்சி இயக்கமாகும். இதில் முக்கிய இடம் வகித்தோர் நாவற்குழியூர் நடராசன், ச. பஞ்சாட்சரசர்மா, அ. செ. முருகானந்தன், க. இ. சரவணமுத்து, க. கா. மதியாபரணம், தி. ச. வரதராசன் முதலியோராவர். இவர்களின் இலக்கியக் கருத்து நிலை பிரதியை மையமாகக் கொண்டது என்பது புலனாகின்றது.

இவர்கள் பாரதி வழிவந்த புதிய இலக்கிய உத்வேகத்தையே தமது பிரதான தளமாகக் கொண்டனர்.

இதனைத் தொடர்ந்து 1952 இல் முற்று முழுதான சமூகக் கடப்பாடுடைய, இலக்கியம் பற்றிய திட்டவட்டமான ஒரு கருத்து நிலையைக் கொண்டிருந்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மேற்கீளம்பியது:

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் தாக்கம் புனைக்கதையிலும் பார்க்கக் கவிதையிலேயே நன்கு தெரியவந்தது. ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில் மறுமலர்ச்சி இயக்கம் ஒரு முக்கிய திருப்புமுனையாகும். அ. ந. கந்தசாமி, மஹாகவி, க. இ. சரவணமுத்து (சாரதா) முதலியோர் இந்தத் திருப்பு முனை வழியாகவே வந்தனர். இவர்களுள் அ. ந. கந்தசாமி மறுமலர்ச்சி நோக்கின் தர்க்க ரீதியான அடுத்த கட்டமாகிய முற்போக்கு இலக்கிய வாதத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார்.

சமூக மாற்றம் பற்றி “மலரும் நினைவுகள்” நூலில் வரும் குறிப்புக்களைப் பார்க்கும் பொழுது, வரதர் பழையமேபேன் வாதியல்லர் என்பது தெட்டத் தெளிவாகின்றது.

சமூக வளர்ச்சிப் போக்கின் வரலாற்றுத் தாக்கத்தை உணர்ந்து கொள்ளும் இந்தத் திறன்தான் வரதரைத் தொடர்ந்து சமூக இயைபுள்ள ஓர் ஈழத்தாளராக வைத்திருக்கின்றது என்று துணிந்து கூறலாம்.

வரதரின் இலக்கிய முக்கியத்துவம் அவரது இலக்கியப் பிரசர முயற்சியாலும் அழுத்தம் பெறுகின்றது. ஆனந்தா அச்சகம் என்பது இவரது அச்சகத்தின் பெயர். 1960, 70 களில் இவரின் “வரதர் வெளியீடு” எனும் பிரசராலயம் முக்கியமான நூல்கள் பலவற்றை வெளியிட்டது. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் “இலக்கிய வழி” முதலில் வரதர் வெளியீடாகவே வந்தது. ‘‘மஹாகவி’’யின் தொடக்க கால வெளியீடான் “வள்ளி” என்பதும் வரதர் வெளியீடே. வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன், செங்கையாழியான், கைலாசபதி, சாந்தன், சொக்கன், சோமகாந்தன் ஆகியோரது சில நூல்களும் “வரதர் வெளியீடு”களாக வந்தன. (எனது நூலொன்றும் வெளிவருவதற்கான ஓர் ஆயத்தம் இருந்தது. எனது கவனயீஞ்துதினால் அது நிறைவேறவில்லை.)

வரதரின் முக்கிய வெளியீடுகளில் ஒன்று, “வரதரின் பல குறிப்பு” என்பதாகும். ஈழத்துத் தமிழர், தமிழிலக்கியம் பற்றிய ஒரு தொகுப்பு ஆவணமாக (Directory) அது விளங்கிற்று. 1970 களில் இது வெளிவந்தது. நான்கு பதிப்புக்களின் பின்னர் வெளிவரவில்லை.

வரதர் இன்று ஈழத்துத் தமிழ் ஈழத்தாளரிடையே மதிப்புமிக்க ஒரு “முத்தோனாக” விளங்குகிறார்.

அவரிடத்துக் காணப்படும் நேர்மை நோக்கு மிக முக்கியமான அம்சமாகும்.

அந்த நேரமையினை இவர் ‘மலரும் நினைவுகள்’ எனும் நூலில் தனது இளவயது நினைவுகளை மீட்டும் முறைமையிலே நன்கு தெரிகின்றது, தமது இளமைக்கால நினைவுகளை எடுத்துக் கூறியபோது எழுத்தாளர் சிலரிடத்துக் காணப்படாத “இலக்கிய உண்மை” இந்த எழுத்துக்களில் நன்கு பளிச்சிடுகின்றது.

“மலரும் நினைவுகள்” என்ற நூல் 1920, 30 களில் யாழ்ப்பாணம் இருந்த நிலைமையினை நன்கு காட்டுகின்றது. இவர் சித்தரிக்கும் பகுதி யாழ்ப்பாணத்தின் வடக்கு, வடமேற்குப் பகுதிகளாகிய வலிகாமப் பகுதியாகும். யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் கிழக்குப் பகுதியான வடமராட்சியிலும் 1930 களில் ஏறத்தாழ இந்த நிலைமையே காணப்பட்டது. வாழ்க்கைமுறை, பயன்பாட்டுப் பொருட்கள் ஆகியவற்றிற் சில முக்கிய வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. எனினும் இந்த நூலில் வரும் விவரணத்தை 1920 – 30 யாழ்ப்பாணத்தின் விவசாய வாழ்க்கை நிலை பற்றிய (Peasant Life) உண்மையான சித்தரிப்பு எனக் கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணம் பற்றிய வரலாற்றாய்வுகளை நோக்கும் பொழுது, குறிப்பாக நல்லீன காலத்தை நாம் சில பெருமளிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளாகவே கண்டு வந்துள்ளோம் என்பது தெரிய வருகின்றது. இதனால் 18, 19, 20 நூற்றாண்டுகளின் சமூக அசைவியக்கம் பற்றிய வரலாற்றுத் தரவுகளை நாங்கள் முதன்மைப் படுத்தவில்லை. இத்தகைய நூற்களில் வரும் தரவுகள் சமூக வரலாற்றுக்கான மதிப்பு மிகக் குறைஞ்களாகும் இவற்றை நன்றாகப் பயன்படுத்தி உரிய சமூக வரலாற்றை எழுதிக் கொள்ளலாம்.

இந்த வகையில் டானியல், ஜீவா, ரகுநாதன், தெணியான் போன்றோரின் படைப்புக்கள் ஒரு “வெட்டுமுக” த்தைத் தந்துள்ளனர். வரதரின் இந்த விவரணம் யாழ்ப்பாணத்துக் குறைஞ்களின் அதிகாரப் படிமுறைகளையும் (Hierarchies) அவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் காட்டுகின்றன.

படைப்பிலக்கிய கர்த்தர்கள் உலகெங்கும் வரலாற்று விவரணங்களுக்கு உதவியுள்ளனர்.

வரதருடைய ‘மலரும் நினைவுகள்’ அந்த வரிசையிலே வைத்து நோக்கப்பட வேண்டியது.

வணக்கத்திற்குரிய வரதர்

- பேராசிரியர் “நந்தி”

இரு ஆசிரியன் கண்டிப்பாக ஒழுக்கீலனாக இருப்பது அவசியம். அல்லாவிடல் வருங்காலச் சமூகத்தின் சீர்குலைவக்கு அவர் காரணமாகலாம். ஒழுக்கமில்லாத மருத்துவன் நோயிலும் கொடியவன். அதேபோல் ‘இரு எழுத்தாளன் ஒழுக்கமுடையவனாக இருக்க வேண்டுமா?’ ஒழுக்கக் குறைவினால் (குடிவெறி, போதை, கூத்தி இத்தியாதி) சீர் கெட்டு அதை உணர்ந்த ஒருவர், அந்த அனுபவத்தை வைத்து ‘நல்ல எழுத்தாளனாக’ வரமுடியாதா? இப்படியான கேள்விகள் சர்ச்சைக்குரியவை. எப்படி இருந்தும் அப்படியான மனிதன் (எழுத்தாளன்) புகழ்ப்புவான்; மதிக்கப்பட மாட்டான்; மதிக்கப்பட்டாலும் வணக்கத்திற்குரியவன் ஆகான். இந்தக் கட்டுரை தொடர்ந்து அந்தச் சர்ச்சையில் ஈடுபடவில்லை.

நல்ல வேளையாக எமது எழுத்தாளரில் பலர் தமது சொந்த வாழ்வில் ஒழுக்கமுடையவர்களாகவும் பண்புள்ளவராகவும் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒரு மூத்தவராக நம் மத்தியில் வாழ்பவர் அண்ணா வரதர் அவர்கள்; வயது 80.

வரதர் அண்ணா எழுத்தாளராக இல்லாமல் ‘பொன்னாலையைப் பிறப்பிடமாகவும் யாழ்ப்பாணத்தை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட ஒரு சாதாரண மனிதனாகவோ, கே. கே. எஸ். வீதியிலுள்ள ஆனந்தா அச்சகத்தின் உரிமையாளராகவோ இருந்திருந்தால் கூட மதிப்பிற்குரியவராகவே சமூகத்தால்

கணிக்கப்பட்டிருப்பார். தோற்றத்தில் தனித்துவ ஆளுமை, பேச்சிலே நிதானமான பண்பு, உண்மையை வலியுறுத்தும் நெர்க்கு, செயல் முறைகளிலே காலத்தை முந்திய தீர்க்கம்.... எழுதிக் கொண்டே போகலாம்; மனிதனை மனிதனாக மதித்த, மதிக்கும் மா மனிதன் அவர். வரதர் அண்ணொ என்னிலும் நான்கு வயதிற்கே முத்தவர் (1924 – 1928). ஆனால் பல வருடங்கள் முத்தவர் போன்ற ஒரு உணர்வு அவரைக் காணும்போது எனக்கு என்மனதில் தோன்றுவது உண்டு. இந்த அனுபவம் பலருக்கு உண்டு.

ஆனால், இந்த நல்லவர், வல்லவர் ஒரு எழுத்தாளனாக எழுத்து நவீன இலக்கிய உலகின் மறுமலர்ச்சியில் பங்காற்றியதுதான் அவரைச் சரித்திராசிரியர்கள் எழுதும் முத்த எழுத்தாளர் வரிசையிலே. அவர் நடுநாயகமாக நிற்பார் – சம்பந்தர், நாவற்குழியுர், நடராஜன், அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி, கனக செந்திநாதன், சு. வே, சொக்கன் – ஒரு சில பெயர்கள் மட்டும்.

அடுத்த சந்ததி எழுத்தாளருக்கு அவர் ‘பிதாமகர்.’ “அவரைப் பாராட்டவோ வாழ்த்தவோ எமக்கு அருகதையில்லை. ஏனெனில் இந்த மன்னீல் நான் பிறந்தபோது இலக்கிய கர்த்தாவாக அவர் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தார்’. இதை எழுதியவர் இந்தத் தலைமுறையில் போற்றப்படும் எழுத்தாளர் செங்கையாழியான்.

வரதர் அவர்களின் எழுத்துப் பற்றிப் பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள் ; எழுதிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். அவரின் எழுத்து நடை அவருக்கே உரியது; ஆனால் எமக்குத் தெளிவைத் தந்து, மெய்யைப் பொய்யை, தர்மத்தை அக்கிரமத்தை, நடப்பதை நடக்க வேண்டியதை உணர வைக்கும் எழுத்து அது. 1960 இல் எனது சின்ன மாமி சார்ந்த உறவினரான நாவற்குழியுர் நடராஜன் ஒரு நாலைத் தந்து ‘நந்தி இதைப் படியும்’ என்றார். அவர் முகம் ஏதோ ஒரு நல்ல பரிசைத் தந்த திருப்தியில் மலர்ந்தது. அது வரதரின் சிறுகதைத் தொகுப்பு, கயமை மயக்கம். வரதர் மானசீக நண்பாளார். 40 வருடங்கள் பறந்து விட்டன. அவற்றில் இரு கட்டங்களாக 30 வருடங்கள் யாழிப்பாண மண்ணில் வாழ்ந்திருக்கிறேன். வரதர் ஜயாவடன் பல விதமான தொடர்புகள், ஒவ்வொரு முறையும் ‘நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே; நலமிக்க நல்லார்சொல் கேட்பதுவும் நன்றே’ என்ற முதுரையின் அர்த்தம் புதிது புதிதாக புலரும். எனக்கு 60 வயது வந்ததும் வீடு வந்து மாலை அணிந்து ஆசீர்வதித்தார். அறுபதின் ஞாபகமாக நண்பர் சோழ தொகுத்த ‘நந்தி’ என்ற நூலில் அருமையாக என்னை அணைத்தார். அவ்வப்போது எனது கதைகளும் நாவல்களும் பத்திரிகையில் வரும்போது, நீண்ட கடிதம் எழுதுவார், அவற்றை வாசித்து வாசித்து மகிழ்வும் உற்சாகமும் பெற்ற நேர காலம் அவர் அறியாதது.

நான் ஆங்கில Readers Digest சஞ்சிகையின் ஆத்மார்த்த ரசிக வாசகன், சிறு வயதிலிருந்தே. அவற்றில் வரும் கட்டுரைகள் தென்றல் போன்ற எளிமையுடன் அழுந்த கருத்துக்களைக் காவி வரும். பொழுது போக்கு என்று ஓய்யாக வாசிக்கும் அதேவேளையில் படித்து முடிந்ததும் அறிவிலும் உணர்வின் பக்குவத்திலும் ஒரு படி உயர்ந்தத்தை உணர்வேன். இராஜாஜியின் எழுத்தில் நான் தமிழை அப்படி உணர்ந்ததால்தான் நான் அவரின் ஏகலைவன் ஆனேன். வரதர் அண்ணாவின் 'மலரும் நினைவுகள்' என்ற சுய, சமூக சரித்திர நூலைப் படித்தபோது இந்த உணர்வுகள் என்னை ஆட்கொண்டன. யாழ்ப்பாணத்தின் பழையின் பல் பரிமாண வாழ்வு கலை உருவில், சமூகவியல் நேர்மையுடன், பொருட்கலை, நைகச்சுவை தழும்பு அந்த நூலில் காட்டப்பட்டுள்ளது. நல்ல எழுத்து நடைக்கு அது நல்ல உதாரணம். இந்தக் கட்டுரை நூலுடன் வரதர் தமிழ் நாட்டின் வரா. வடன் கைகோர்த்து நிற்கிறார்.

அத்துடன் அவரது 'மலரும் நினைவுகள்' அவரது இன்றைய ஆளுமையின் அத்திவாரத்தை நன்கு காட்டுகிறது. சத்தியத்துக்கும் நேர்மைக்கும் முன்னுரிமை கொடுத்த ஒரு இளமைத் தோற்றத்தை அந்த நூலில் காணகிறோம். மெதுவாகப் பேசும் வரதர் ஜயா எந்தக் காலத்திலும் கருத்தையோ சொற்களையோ விழுங்கியதில்லை. 'அப்படிச் சொல்லலாம்' என்றோ 'அப்படிச் சொல்வது மிகையாகாது' என்றோ ஒளித்து மறைத்ததில்லை. 'அதை உரத்துச் சொல்லுகிறேன்' என்று தனது கருத்தை வெளிப்படுத்துவார்.

ஆகவே வரதர் அண்ணாவின் வாழ்வு சந்ததிகளுக்குச் சிறந்த மாதிரியான முன்னோடி. அவருடன் வாழும் நாம் புண்ணியம் செய்தவர்கள். அவருக்குத் தமிழுக்கான இலங்கையின் முதலாவது சாகித்தீய ரத்னர விருது கிடைத்தது. எமக்கு மன நிறைவு தருவதாகும். அவரது குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே. அவரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் நன்று.

குழந்தைகள் மத்தியில் குழந்தையாய், அவர்களுக்கு ஏற்றவை செய்து வைத்த, நாவலர் பெருமானின் சரித்திரத்தை, குழந்தைகள் பருகும் முறையிற் பருக, எவ்வாறு பக்குவப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வெகு காலத்துக்கு முன்னமே எண்ணிய ஒரே ஒருவர் வரதர்.

இப்பொழுதைய தூண்டுதல், அக்காலத்திலிருந்தீருக்குமாயின், சிறுவர் சிறுமியரின் பருவங்களைப் பலகூறு செய்து, பருவத்துக்கு ஒருவராக, எத்தனையோ நாவலர் உதயமாகியிருப்பர்.

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பின்னை.

வாழ்நாளை நீட்டியும் வல்லமை பண்டத்த வரதர்

- 'சாகித்திய இரத்தினம்' சொக்கன்

சென்ற நூற்றாண்டின் நான்காவது தசாப்தம். எனக்கும் என் உற்ற நண்பர்களான (மதுராகவி) நாகராஜனுக்கும், சோ. இராமச்சந்திர ஜயருக்கும் 'கால் முளைத்த காலம்' அது. இராமச்சந்திர ஜயருக்குப் பள்ளிப் படிப்போடு, கோயிற் பூசைகளும் இருந்தமையால், எங்கள் சுற்றுலாவிலே அவர் ஆசை அருமையாகத்தான் கலந்து கொள்வார். அந்தக் காலத்தில் வேட்டியைத் தூக்கிச் சண்டிக்கட்டாய்க் கட்டியபடி, எங்கோ எதற்கோ மிக அவசரமாகச் செல்வார்போல விடுவிடுவென்று நடந்து சென்ற இரு பொடிப்பயல்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்து மூலை முடுக்குகளெல்லாம் பரிச்சயமாய் இருந்ததில் வியப்பில்லை.

'நாய்க்கு வேலை இல்லை; நடக்க நேரமும் இல்லை' என்ற கறைத்தான் எங்கள் கதை. ஆனால் இடையிடையே ஓய்வெடுக்கும் வகையில் வாசகசாலைகளிலே தரித்திருந்து அங்குள் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளை மேய்வதற்கும் தவறுவதில்லை. இந்த மேய்ச்சலும், இயல்பாகவே இருந்த, வயதுக்கும் அப்பாலான வெம்பற் கனவுகளும், கற்பனைகளும் எழுத்துலகில் புகவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையும், எழுத்தாளர் என்றால் - புதுமைப் பித்தனின் வார்த்தையும், வார்த்தையிலே சொல்வதானால் - 'வானத்தமர்கள்' என்ற எண்ணத்தையும் எம்மில் ஏற்படுத்தவும் தவறவில்லை.

1946 என்று நினைக்கிறேன். தமிழ் எஸ். எஸ். ஸி. பாட்சைக்குத் தோற்றிவிட்டு, கும்மா திரிந்து கூகம் அனுபவித்த காலம் அது. எங்கள் நடராச பவனியின்போது, மெல்லிய, ஒடுங்கிய முகம் உடைய, நாஷனல் தரித்த, அலுவலகப்பை தாங்கிய இளைஞர் ஒருவர் முட்டாஸ் கடைச்சந்தியிலே திரும்பி, காங்கேசன் துறை வீதியால் நடந்து செல்வதை ஆடிக்கடி காண நேர்ந்தது, 'இவர் யார்' என்ற வினாவைக்கிளப்பித் துப்பறியும் முயற்சியில் இறங்கினோம். துப்புத்துலங்கியபோது எங்களுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

இவர்தாம் 'வரதர்' என்ற புனை பெயர் கொண்ட (அந்நாளிலேயே பிரபலம் பெற்றுவிட்ட) வரதராசன் என்றும், 'மறுமலர்ச்சி' சுஞ்சிகையின் இணையாசிரியர் என்றும் அறிந்து கொண்டு, அவரைத் தொடர்ந்து நடந்து சென்று, ஆசப்பத்திரி வீதியிலே அக்காலத்தில் இயங்கிவந்த பார்வதி அச்சகத்துள் அவர் செல்வதைக் கண்டு, அந்த இடத்திலேயே நின்று அவரின் செயற்பாடுகளை அவதானிக்கத் தொடங்கினோம். ஒருநாள் அல்ல, பலநாள்கள். அச்சக முகப்பிலே, மேசையொன்றின் அருகில் அமர்ந்து அவர் விறுவிறு என்று எழுதுவது, அவ்வப்போது உள்ளே சென்று அச்சுக் கோத்த தாள்களை எடுத்து வந்து திருத்துவது எல்லாம் எங்களுக்குப் புதுமையாயிருந்தன. எழுத்தாளர் என்றால் மெலிந்தவாராயும், நாஷனல் சட்டை அணிந்தவராயும், அலுவலகக் கைப்பையைத் தாங்கி விடுவிடு என்று நடப்பவராயும் இருப்பது மட்டுமில்லை; மேசை அருகில் அமர்ந்து தமது கற்பணகளை எழுதுகோலால் மடைமாற்றம் செய்யவர் என்றும், சரவை (Proof) திருத்துவபெரன்றும் நாம் முடிவு கட்டினோம். ஆனாலும் எங்கள் சூக்சம், தயக்கம், தாழ்வு மன்பான்மை என்பன அவரை அனுகி உரையாட வாய்ப்பளிக்கவில்லை. ஏதோ அசட்டுத் துணிச்சலோடு நான் 'மறுமலர்ச்சி'க்கு அனுப்பி வைத்த உரைச்சித்திரம் (குப்பையிலே மாணிக்கம்) ஒன்றும், சிறுக்கதை ஒன்றும் (மின்னுவதல்லாம்.... என்பது நான் அளித்த தலைப்பு - பொன்பூச்சு) மறுமலர்ச்சியில் வெளிவந்தபொழுது சற்றுத் துணிவும், எனக்கும் எழுத்தாளர் என்ற அங்கீகாரத்தை வரதர் வழங்கிவிட்டார் என்ற நன்றியணர்வும் ஏற்பட்டன.

காதலே கதைக்கு ஊற்றுக்கால் என்றிருந்த அந்தக் கால கட்டத்தில் வரதர் எழுதிய 'வென்றுவிட்டாயடி இரத்தினா', 'உணர்ச்சி ஒட்டம்' ஆகிய காதற் கதைகள் என்னை மிகுதியும் கவர்ந்தன. கதைகளிலே வந்த கடிதங்களில், 'வணக்கம்' (அது அக்காலத்தில் பெருவழக்கில்லை) என்பதற்குப் பதில் அவர் இட்டுவந்த 'வந்தனம்' எனக்கு வழிகாட்டியாயிற்று. நான் எழுதிய கடிதங்களில் 'வந்தனம்' என்ற வார்த்தைப் பிரயோகத்தை நான் தவறாது கையாண்டது வரதரைப் பின்பற்றியே! இதன் மூலம் நான் சொல்ல நினைப்பது என்னவெனில் அன்று வரதரில் நான் கொண்டிருந்த வீரவணக்கத்தினைப் (Hero worship) புலப்படுத்தத்தான்.

வரதர் மறுமலர்ச்சியில் கவிதைகள் எழுதியதும் உண்டு. அக்காலத்தில் எனக்குக் கவிதைகளில் ஈடுபாடில்லை. ஆனால் நாகராஜன், வரதரின் கவிதைகளை நயந்து கூறிப் பரவசமடைந்த நாள்கள் என் நினைவிலே பக்ஷையாய் உள்ளன. அவர் கவிதையிலே நயங்கண்டு ‘பிதற்ற’; நான் வரதரின் கதாபாத்திரங்களின் சிறப்பையும் அவரின் உரைநடைச் சிறப்பையும் உள்ளிக்கொட்ட எங்கள் நாள்கள் இன்பமாகக் கழிந்தன. தமது பதினெட்டாவது வயதிலேயே ‘நாவலர்கோன்’ வரலாற்றை நூலாக்கி வெளியிட்ட அவரின் துணிவும், அதில் அவர் கையாண்ட நடைச் சிறப்பும் அக்காலத்தில் நாகராசன், இராமச்சந்திர ஜயர், த. இராஜகோபாலன் (மறுமலர்ச்சி இதழில் புரட்சிதாசன் என்ற புனைப் பெயரில் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக் கட்டுரை எழுதியவர், எனது ஆரம்ப கால இலக்கிய முயற்சிகளை நெறிப்படுத்தியவர்) ஆகியோரோடு கலந்துரையாடும் பொழுது இடம்பெற்ற முக்கிய விடயங்களாகும்.

இன்று நான் பொடிப்பயல் அல்லன். எனினும் ஆறு வயது முத்தவரான வரதரும் இளைஞர் அல்லன். நான் முத்துவிட்டேன். அவர் மூப்போடு (மன, அறிவு) முதிர்ச்சியும் அடைந்து விட்டார். எழுத்தோடு நில்லாது, பத்திரிகைகளின், சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியராய், பலகுறிப்பு, நாள்காட்டி என்று முன்னோடி முனைப்பராய், அச்சக உரிமையாளராய் விளங்கி அவர் பெற்றுள்ள அனுபவங்களும், அந்த அனுபவங்கள் தமிழ் சூறும் நல்லுலகிற்கு வழிகாட்டிய வகைகளும் எம்மவர் நன்றியோடு நினைவு கூர்த்துக்களன.

**‘வீழ்நாள் பாடாஅமை நன்காற்றின் ஆஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழிபடைக்கும்கல்’**

என்றார் வள்ளுவர். அவரின் பொன்மொழிக்கேற்பத் தமது வாழ்நாள்களை வீழ்நாள்களாக்காது, எழுபத்தைந்து வயதிலும் அயராது பணியாற்றிவரும் வரதரின் வாழ்நாள் வீழாது முடிவின்றி நீண்டு கொண்டேயிருக்கும் என்பதில் எனக்கு எவ்வித ஜயமும் இல்லை.

வாழ்க வரதர் !

இவஸ்கையில் உள்ள எழுத்தாளர்களுள், சமுதாயத் தொண்டர்களின் தொகை பெருகி வருகின்றது. வாழ்க்கையை உள்ளத்தால் உணர்ந்து, சிக்கல்களுக்கு மருந்து தேர்ந்து, தெளிந்து அவற்றைத் தம் கதைகளீர் படைத்துக் காட்டுவதில் அவர்கள் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர்.

“கயமை மயக்கம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியர் திரு. தி. ச. வரதராசன் (வரதர்) - இவஸ்கையான எழுத்துத் தொண்டு புரிந்து வருகிறார். இந்த வரிசையில் அமைந்துள்ள மரதுளம்பழும், வீரம், வெற்றி, புதுயுகப் பெண் ஆகிய சிறுகதைகளைக் கற்பவர்க்கு இது எளிதீல் விளங்கும்.

டாக்டர் மு. வரதராசன் (மு. வ.)

புதுமையை வரவேற்கும் வரதர்

- செ. கணேசலிங்கன்

இந்தியாவில் 'மணிக்கொடு' காலம் எனப் படைப்பிலக்கிய நலனாய்வாளர்கள் கூறுவதுபோல ஈழத்தில் "மறுமலர்ச்சிக் காலம்" என 1940 கணை கலாநிதி கைலாசபதியே கணிப்பிட்டுக் கூறுவார். அத்தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவராக இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் நமது மதிப்புக்குரிய வரதர் ஆவார்.

வரதரின் இலக்கியப் படைப்புகள், வெளியீட்டுத் துறையில் ஆற்றிய சேவை பற்றி கலாநிதி சிவத்துமிகி அவர்களே விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

வரதரின் 'மலரும் நினைவுகள்' என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்படும் கட்டுரைகள் அன்னாரின் சிறப்பையும் திறமையையும் எளிதில் காட்டவல்லன. ஒன்று, யாழ்ப்பாண வழக்காக உள்ள சொற்களின் தனித்துவத்தையும் படைப்பாற்றல் வளமாகக் கையாளும் முறையையும் இக்கட்டுரைகளிலேயே காணலாம். அடுத்து சிறு சிறு விஷயங்களையும் கவிஞர்போல கலைஞராக எடுத்தாளும் போக்கும் வர்ணனையும். இவை உருவம் பற்றியன - உள்ளடக்கத்தில் ஆவாது பகுத்துறவான கருத்துக்களை, முற்போக்கான எண்ணாங்களை எளிதில் அன்னாரின் எழுத்துகளில் காணலாம். சம்பவங்களை, நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும்போது வெறும் கற்பணகளைக் காணமுடியாது. ஒரு படைப்பாற்றலுள்ள எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டிய உண்மையைத் துணிச்சலோடு கூறும் நேர்மை, வாய்மையைத் தெளிவாகப் பார்க்கலாம். அவரது எழுத்துகளில் சமுதாய உணர்வு தொக்கி நிற்பதையும் தரிசிக்கலாம்.

பெண்ணியம் சார்ந்த புதுமைக் கருத்துக்கள் இன்று உலகெங்கும் பாவலாகப் பேசப்படுகிறது. உடையிலும் முடியிலும் ஆண்களோடு பெண்களும் சமத்துவமாக வாழும் புதிய கலாசாரப் புரட்சியை வரதர் வரவேற்பது ஒன்றே சமுதாய மாற்றத்தை அவர் வரவேற்பதைக் காட்டி நிற்கும்.

1990ன் பின்னர் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார, சமூக மாற்றங்களை நேரில் நின்று தரிசிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததும் அவரை மலரும் நினைவுகளாகப் பின்னோட்க்கிப் பார்க்கத் தூண்டியதாக எண்ணாத் தோன்றுகிறது.

முதலாளித்துவ உற்பத்தி தரும் நுகர்பண்டங்களில் பழக்கப்பட்ட மக்கள் சிறிது சிறிதாக அவற்றை இழக்க வேண்டிய அரசியல், பொருளாதாரச் சூழல் ஏற்பட்டது. அவ்வேலை ஆறு, ஏழு தசாப்தங்களின் முன்னிருந்த வாழ்க்கை முறையையும் கிடைத்த பண்டங்களுடன் மனி நிறைவு பெற்று வாழ்ந்ததையும் வரதர் தன் கட்டுரைகளில் நினைவுட்டுகிறார். இது ஒரு தவிர்க்க முடியாத சமரசப் போக்கே. நுகர்பண்டச் சந்தையில் பழக்கப்பட்டவர்களுக்கு புதிய சூழலை ஏற்படு சிரமமாகவே இருப்பினும் முன்னைய பரம்பரையினரின் வாழ்க்கை முறையை உணர்ந்து ஆறுதல் பெறமுடியும். பண்டைய பெருமைகளை இனங்கண்டு, பேசி நாம் மன நிறைவு பெறுவதில்லையா?

கலை, இலக்கியத் துறையில் வரதரின் பங்களிப்பு மிகக் குறைவாகவே தோன்றலாம். ஆயினும் அவர் தமது சிறுக்கைகளில் ஆணித்தரமாகப் பல சமுதாய விழுமியங்கள் பற்றிய தன் கருத்துக்களைப் பதித்துள்ளார்.

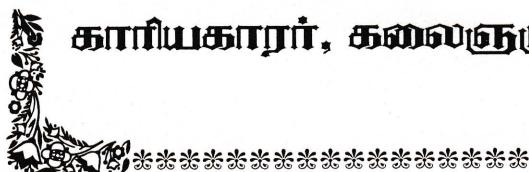
‘வரதர் கதைகள்’ என்ற சிறுக்கைத் தொகுதியில் வரும் ‘வெறி’ என்ற கதை தேர்தல் ஊட்டும் வெறியை மட்டும் கூறி நிற்பதல்ல. அதன் முடிவில் கதை மாந்தர்களை ஆசிரியர் கையாளும் சிறப்பையும் காட்டி நிற்கும். கதையை இன்பியலாக முடிக்க வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பது மட்டுமல்ல; முற்போக்காக அமைக்க வேண்டும் என்பதையும் வரதர் மறைமுகமாகக் கதை மூலம் தெரிவிக்கிறார். கதை மாந்தரை, நிகழ்ச்சிகளை, சம்பவங்களை எழுத்தாளனே ஆக்கபூர்வமாக உருவாக்கி கதையை நகர்த்திச் செல்கிறான் என்ற அடிப்படை உண்மையையும் அக்கதையின் இறுதிப்பகுதி வெளிப்படுத்தி விடுகிறது.

வரதர் தமது எழுத்து வேலைகள் முடிந்து விட்டதாக எண்ணாது மேலும் தமது படைப்பாற்றலை வெளிக்கொண்ட வேண்டும் என விரும்புகிறேன்.

காரியகாரர், கலைஞர்நுமானவர்.

முருகையன்

போன நூற்றாண்டின் முதலாம் பாதியில்
வரதர் எனப்படும் 'ஒருவர்' தோன்றி
நாற்பது களிலே வாலிபர் ஆயினார்

வடக்கத்தை யாரின் மறுமலர்ச்சியை
எழுத்தாண்மை என்பதாம் எண்ணக்கருவை
எங்கள் இலங்கையில் இயற்றிக் காட்டு
வாலிபர் வரதர் மனத்தில் முன்னினார்
தென்னாட்டவர்கள் 'மணிக்கொடி' நாட்டுனால்
இந்நாட்டு இவரோ, இளைஞரைக் கூட்டு
'மறுமலர்ச்சி' யையே நிறுவிக் காட்டுனார்.

'கசே' நடராசா, 'கதி' சம்பந்தன்
இலங்கையர் கோனுடன் வைத்தியலிங்கம்
ஆனாசேனா முருகா னந்தன்
ஆனா நானாக் கந்தசாமியார்
உருத்திரு மூர்த்தி எனப்படும் 'மஹாகவி'

இந்த மாதிரி இளையோர் குழு
வரதர் இலங்கையில் வலம் வரத் தொடங்கினார்
‘மறுமலர்ச்சி’ ஆகிய சஞ்சிகை
சிறுக்கதை, கட்டுரை, செந்தமிழுக் கவிதை
நடைச்சித் திரங்கள், நிகழ்ச்சித் துணுக்குகள்,
எந்தி இங்கே எம்மிடை வந்தது.

இலக்கியத் துறையிலே எழும்பிய ஆர்வம்
அச்சியல், பிரசுரம், அறிவோர் வட்டம்
என்றவாறாய் ஏற்றம் பெற்றது
பஞ்சாட் சரப் பெயர் பூண்ட பண்டிதர்
கனக – செந்தி, சொக்கன், சாரதா

படித்தோர், படிப்போர், படைப்போர்
சுவைப்போர்
என்ற பாங்கிலே இலக்கிய வட்டம்
விரிந்து, பரந்து மெல்ல வளர்ந்தது
பண்டித மணியின் ‘இலக்கிய வழி’யையும்
‘கயமை’ முதலிய சிறுக்கதைகளையும்
புத்தகமாக்கிப் பரப்பிடும் முயற்சிகள்
சமாந்தரமாகச் சம்பவித் திட்டன

வரதர். ஆளோ அுமைதிப் பேர்வழி
ஆர்ப்பாட் டங்களில் நாட்டம் இல் லாதவர்
கடுமையாய் எதனைப் பற்றியும் சும்மா
அலட்சுக் கொள்ளும் பழக்கம் இல் லாதவர்
பாரிய சிற்சில காரியங் களையும்
இலேசாய் முடித்திட எண்ணிய ஒருவர்
‘அநாயா சம்’ தான் அவரது சொறுபம்
தாழ்ந்த குரலிலே சாதாரணமாய்
எதனையும் எடுத்துப் பேசும் இயல்பினர்

அப்படிப்பட்ட வரதரின் தலையினுள்
எப்படிப்பட்ட ‘இயக்கம்’ இருந்தது!
மறுமலர்ச்சியிடன் தொடங்கினார் ஆயினும்

புதுப்புதுத் திட்டம் போடுவீர், அடிக்கடி
அவற்றின் பலாபலன் – பேறுகள் எத்தனை!
‘புதினம்’, ‘ஆனந்தன்’, ‘தேன்மொழி’, ‘வெள்ளி’,
‘அறிவுக் களஞ்சியம்’, அப்பப் பா.... இவை
தொடங்கப்பட்டன, தவழ்ந்தன, தத்தின
எழுந்து நின்றன, நடந்தன, ஓடன.

ஓய்வே இன்றி தேடி ஒடல்தான்
உய்தியின் நெறி என உணர்ந்தோர் கூறுவர்
அப்படிப் பட்ட பாதையில் நடந்தார்
காரியகாரர் – கஸைஞரும் ஆனவர்
வரலாற்றை வழி நடைப் பாதையில்
சுவடுகள் பதித்தவை வரதரின் முனைவுகள்

வரதர் வரதர் என்று பல பாடி
ஒருவரைப் புகழுவர் உற்ற சிநேகிதர்
இலேசுப் பட்டவர் இல்லை, இவ்வரதர்

தென் தமிழ் நாட்டார் ‘மணிக்கொடி’ நடத்தினால்
இந்நாட் டினிலே இங்கே –
‘மறுமலர்ச்சி’ யையே நிறுவினார் வரதரே!

முத்தவர்; அறிவில் அன்றில் முகிழ்த்தவர்; இலக்கியத்தில்
புத்தவர்; புதுயை செய்யும் புகழினர், மறுமலர்ச்சி காத்தவர்;
கருத்தில் ஊரீக் கணிந்தவர்; வரதர் என்னும் நேத்திரர்; வலிமை
மிக்க நெஞ்சினர்; நீடு வாழ்க.

சீறுகதை, கலிதை, நாவல், தீறனாய்வு, கட்டுரைகள்
இறுக்கமாய் எழுதவல்ல இலக்கியகர்த்தா வாழ்வில் பெறுமதியிக்க
தொண்டு பெற்றதாய் மொழிக்குச் செய்து நறுமணம் வீசகின்ற
நல்லவர், வரதர் வாழ்க.

கலாநிதி காரை. செ. சந்தரம்பிள்ளை.

* * * * * ஸ்ரீ

மொனத்தையும் ஒரு மொழியாகக் கீ கற்றுத் தந்தவர்

- டெமினிக் ஜீவா

விரதரைப் பற்றி எந்தக் காலத்திலுமே எனக்கு ஓர் உயர்ந்த மதிப்பு அடிமனசில் உண்டு.

நான் நேர்மையாக ஓப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்றால் அவரது “மறுமலர்ச்சி” என்ற சஞ்சிகையின் வரவுதான் மல்லிகையின் வரவுக்கு அடித்தளம் சமைத்துத் தந்துள்ளதோ என நான் சில சமயங்களில் யோசித்துப் பார்ப்பதுண்டு.

அவர் அச்சகம் நடத்திக் கொண்டிருந்த காங்கேசன்துறை வீதிக்கு மிக அண்மையில்தான் மல்லிகை காரியாலயமும் இயங்கி வந்தது. அந்த ஒழுங்கை, முத்திர ஒழுங்கை என்பது பரவலான பெயராகும்.

நான் களைப்புற்று, சற்று ஆறுதலாக ஓய்வெடுக்க விரும்பி, பக்கத்தேயுள்ள தில்லைப்பிள்ளை கிளப்பிற்கு தேநீர் அருந்தச் செல்வதுண்டு. அத்தியந்த நண்பர்கள் அந்த நேரம் எனக்குக் கூட்டுத் தொடர்பிற்குக் கிடைத்தால் அப்படியே அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, தில்லைப்பிள்ளை கிளப்பிற்குச் சென்று வருவேன்.

காலை பத்து மணியளவில் நெய் மணக்க மணக்கச் சேமியா கேசரி தயாரித்து விநியோகிக்கும் நேரமும் அதுவாகத்தானிருக்கும்.

தனது தந்தையார் இந்தக் கிளப்பில் ஒர் ஊழியனாக இருந்து தன்னை வளர்த்தெடுத்து ஆளாக்கிய வரலாற்றை இலக்கிய நண்பர் தில்லை நடராஜா “அப்பா” என்ற வெளியீட்டில் மிக விரிவாக விவரித்துக் கூறியுள்ளார்.

இப்படியான யாழ்ப்பாண மண் மதிக்கும் தில்லைப்பிள்ளை கிளப்பிற்கு நேர் முன்னால்தான் வரதரது ஆனந்தா அச்சகமும் இயங்கி வருகின்றது.

இப்படித் தேநீர் இடைவேளைகளில் வீதி உலாவரும் சில சமயங்களில் வரதர் ஏதோ அலுவல்கள் காரணமாகத் தெருவில் இறங்கி நடந்து வருவார்.

இருவரும் சந்தித்துக் கொள்வோம்.

ஒரு புன்சிரிப்பு! ஒரு தலையாட்டல். ஒரு கண்ணசைவு.

நமது உறவு இப்படியே தொடரலாயிற்று.

ரசிகமணி கனக செந்திநாதனோ, அல்லது ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை அவர்களோ வரதர் கடைப்படிகளில் நின்றிருந்தால் அப்படியே உள்ளே போய் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருப்போம்.

என்னதான் பேசிச் சிறித்தாலும் வரதர் நமக்கெல்லாம் முத்தவர், முன்னோடி என்ற உணர்வு என் நெஞ்சில் இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

ஆண்டு மலர்க் காலங்களில் எல்லாம் அவரைத் தேடிச் சென்று அவரது ஆக்கங்களைப் பெற்றுப் பிரசரித்து வந்துள்ளேன்.

ஒருத்தவை அவருடன் நேரில் உரையாடிக் கொண்டிருந்த சமயம், அவரது கடந்த கால வாழ்க்கை பற்றி விரிவாக எழுதினால் என்ன? என்று அவரை நேரடியாகவே கேட்டு வைத்தேன்.

“உங்களது அநுபவங்கள் அடுத்த தலைமுறையினருக்கு பெரிதும் உதவக்கூடும். எனவே எழுத்தில் பதிந்து தாருங்கள்” என வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

அது சம்பந்தமாக அவர் வெளியிட்டுள்ள “மலரும் நினைவுகள்” என்ற நாலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“1993 -

யாழ்ப்பாணத்தில் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. காலத்திற்கேற்ற விதமாக வாழ்க்கையும் ஏதோ ஒரு விதமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த நெருக்கடி வாழ்க்கையிலும் “மல் லிகை” வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஒருநாள் என்னைச் சந்திக்கிறார்.

“கன நாளாய் நீங்கள் ஒன்டும் எழுதவேயில்லை. ஏதாவது எழுதுங்கோவன்...” என்கிறார்.

போர்க் காலச் சூழ்நிலையில் வழமையான வாழ்க்கையைத் தவறவிட்டிருந்த நான், “என்னத்தை எழுத...” என்று சலித்துக் கொள்கிறேன்.

“எதை வேணுமெண்டாலும் எழுதுங்கோ. உங்கடை இளமைக்கால நினைவுகள் எதையாவது எழுதலாமே? என்று அடி எடுத்துத் தருகிறார், ஜீவா.

“பார்க்கலாம்...” என்று நான் பதில் சொல்லிவிட்டு அவரிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“இளமைக்கால நினைவுகள்” என்று ஜீவா எடுத்துக் கொடுத்த அடி நெஞ்சில் அலை மோதுகிறது...

இப்படித் தொடர்கிறது “மலரும் நினைவுகள்” நூலின் முகவரை.

மணிக்கொடி காலம் மாதிரி, நமக்கு ஒரு மறுமலர்ச்சி அந்தக் காலத்தில்.

நான் இளைஞனாக இருந்த காலகட்டத்தில் வழி தெருக்களில் வரதரைக் கண்டால் ஒருவிதமான பிரமிப்புக் கலந்த ஆர்வத்துடன் அவரைத் தரிசிப்பது வழக்கம்.

இத்தனைக்கும் எந்த விதமான பந்தாக்களுமற்றுப் பழகக் கூடியவர். மிக இயல்பான எளிமையானவர். என் நெஞ்சுக்கு மிக நெருக்கமானவர். பிடித்தமானவர்.

1967 மார்ச் மல்லிகை இதழின் அட்டையை வரதரின் உருவம்தான் அலங்கரித்தது.

இன்று வண்டன் மாநகரில் தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்றை நடத்தி வரும் நண்பர் பாமா இராஜகோபால் வரதரது அறிமுகக் குறிப்பை எழுத்தில் வரைந்துள்ளார்.

37 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வரதரின் சீரிய மதிப்பறிந்து மல்லிகை அவரைக் கொரவித்துக் கணம் பண்ணியுள்ளதை இலக்கிய உலகமே நன்கறியும்.

வரதர் இன்றும் நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது ஈழத்து இலக்கியத்திற்குத் தனிப்பெரும்கொடை.

இலக்கியச் சாதனங்யாளர்

- நா. சோமகாந்தன்

புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் அநேகமானவர்கள் முத்த எழுத்தாளர் வரதரைப் பற்றி எதுவுமே தெரிந்திருக்க மாட்டார்கள். அது அவர்களின் குற்றமல்ல. அண்ணமூக் காலத்தில் எஸ்து தேசியப் பத்திரிகைகளில் அவரின் எழுத்துக்கள் எதுவும் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. கைவாசபதி தினகரனின் ஆசிரியராக இருந்தபோது வரதரை வலிந்து எழுதவைத்துப் பிரசுரித்தார். “வண்ணமலர்” என்ற புதுமையான தொடர்க்கதை 1960 இல் தினகரனில் வெளிவந்தது. அதன் முதல் அத்தியாயத்தை முத்த எழுத்தாளர் வரதர் தொடக்கிலைக்க அடுத்த அத்தியாயங்களை அக்காலத்தில் பிரஸலம் பெற்றிருந்த கே. டானியல், பத்மா சோமகாந்தன், காவலூர் ராசதுரை, உதயணன், எழுத்துச் சோமு, என். கே. ரகுநாதன் ஆகியோர் எழுதியதாக ஞாபகம்.

தேசியப் பத்திரிகைகளில் எழுதாததால் வரதர் எழுதாமல் ஓய்ந்து இருந்து விட்டார் என்று அர்த்தமல்ல. 30 களின் பிற்பகுதியில் “எழுகேசரி” வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த “கல்வி அனுபந்த மலர்” வெளியீட்டில் தனது பள்ளிப் பருவத்தில் எழுத்த தொடங்கிய வரதர், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை வெளிவந்த “அறிவுக் களஞ்சியம்” மாணவர் மாத இதழின் ஆசிரியத் தலையங்கம் வரை பலவகையான ஆக்கங்களை அவ்வப்போது எழுதிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். எழுத்துலகில் முத்திரை பதித்த எழுத்தாளர் வரதரின் எழுத்துப் பணியின் மணி ஆண்டு 1996 ஜூலை முதலாம் தேதி நிறைவடைந்தது. எழுத்து இலக்கிய உலகத்தினால் நன்றியோடும் மகிழ்வோடும், பெருமையோடும் கொண்டாடப்பட்ட நாள் அது!

தமிழ் நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சிப் பாதையில் “மணிகொடி” ஒரு திருப்புமுனை, அந்தப் பண்ணையில் வளர்ந்தவர்கள் தாமே எனக் கூறிக்கொள்வதிலும் அண்மைக் காலம் வரை அங்கு பெரும் போட்டி. அதனால் மணிக்கொடி காலகட்டத்தைப் பற்றி அங்கேயுள்ளவர்கள் அடிக்கடி அழுத்தி சொல்லி, இலக்கியத்தில் அது ஒரு பொற்காலம் போன்றதொரு மாயையையே உண்டாக்கிவிட்டனர்.

மரபுப் பாதையில் கவடு பதித்துப் போய்க் கொண்டிருந்த எமது ஈழத்து இலக்கியப் போக்கையே திசை திருப்பிவிட்ட சாதனையைச் செய்தவர்கள் “மறுமலர்ச்சிக்” குழாத்தினரே!

ஆழகேசரி மாணவர் மலரில் அக்காலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்த வரதர், அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி, நாவற்குழியூர் நடராசன், மஹாகவி என்ற ரூத்திரமாத்தி, பஞ்சாட்சா சர்மா. கனகசெந்தில்நாதன் முதலியோர் மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் சங்கத்தை அமைத்து மறுமலர்ச்சி என்ற முதலாவது இலக்கியச் சஞ்சிகையையும் வெளியிட அச்சாணியாக விளங்கியவர் வரதர் அவர்களே! புதுமை இலக்கிய வேட்கையும், இளம் வயசில் பெற்ற அச்சக்கலை அனுபவமும் அவருக்குத் தூண்டுகோலாயமைந்தன.

சுமார் மூன்று ஆண்டுகள் மட்டுமே வெளிவந்த மறுமலர்ச்சி இலக்கியமாகிகை, ஈழத்துப் புதிய சிறுக்கை இலக்கிய முயற்சிகளுக்குக் களமாக விளங்கியது. அதன் கருத்துக் களத்தில் புதுமையும் பழமையும் முடிடி மோதினா. இலக்கியமும் கலையும் வெறும் கவைப் பண்டங்களால்ல. சமூகப் பயன்பாடுடையவையாகவும் அமைப் பேண்டும் என்ற நோக்கம் மறுமலர்ச்சியில்தான் கருக்கட்டியது. தினகரனின் “சொக்கன்” எழுதிய சில கட்டுரைகளையும், மஸ்லிகை வெள்ளி விழா மலரில் வரதர் எழுதிய ஒரு கட்டுரையையும் தவிர, மறுமலர்ச்சி பற்றிய கட்டுரைகளைக் காணோம். “மறுமலர்ச்சி” காலகட்டத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி முழுமையானதொரு ஆய்வை, பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் மேற்கொண்டால் அது விரிவான ஈழத்து இலக்கிய வரவாற்றை எதிர்காலத் தலைமுறை அறிந்து கொள்ளத் துணையாக அமையும்.

புதுக்கவிதை என்று பேசப்படுவதற்கு பல காலத்துக்கு முன்னரே மறுமலர்ச்சியில் வரதர் இவ்வாறான சில கவிதைப் பரிசோதனை முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்ததை எத்தனை இலக்கியவாதிகள் அறிவர்?

வரதருக்கு கம்மா இருக்க முடியாது. புதிது புதிதாக எதைப் பற்றியாவது சிந்தித்தபடியே இருப்பார். சொல்லாமல் கொள்ளாமல் திடீரென அவற்றுக்குச் செயலுருவமும் கொடுத்து விடுவார். உண்மையான கலைஞரின் சுபாவமே அதுதான்! “வரதர் வெளியீடு” நிறுவனத்தை நிறுவி, அதனுடாக இலக்கியத்துக்கென புதிதாக ஒரு சஞ்சிகை. பெயர்: “ஆனந்தன்”. ஆசிரியர்; வரதர், கவிதைக்கென இன்னொரு சஞ்சிகை “தேன்மொழி.” ஆசிரியர் : மகாகவி. (இலங்கையில் கவிதைக்கென வெளிவந்த முதலாவது சஞ்சிகை தேன்மொழி) ஆகியவற்றை வெளியிட்டார்.

ஒருவருக்குத் தேவையான சகல தகவல்களையும் கொண்டதாக வேக்ஷ்ணுவுஸ் நிறுவனம் “பெர்குசன் டிரெக்டரி” என்ற பெரிய நூலை ஆண்டுதோறும் வெளியிட்டு வருகிறது. எல்லோருக்கும் பயணப்படக்கூடிய சிறந்த உசாத்துணை நூல். பாடசாலைகள், வர்த்தக நிறுவனங்கள், அரசாங்க நிறுவனங்களில் அந்நூல் சிவப்பு அட்டையோடு தவறாமல் இருக்கும். 800 பக்கங்களில் வெளிவந்த வரதரின் பலகுறிப்பு தமிழிலும் அப்படிச் செய்ய முடியும் என்பதை நிரூபித்தது. அதன் நிர்வாக ஆசிரியர் : வரதர், தொகுப்பாசிரியர் : சோமகாந்தன், மூன்று ஆண்டுகள் அடுத்தடுத்து இப்பெரிய நூலின் புதிய பதிப்புகளை 70 களில் வெளியிட்டார்.

ஸமேகசரிக்குப் பிறகு, வாரப் பத்திரிகையொன்றை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும் என்பதற்கு வழிகாட்டியவர் வரதர். 60களின் தொடக்கத்தில் ஆரம்பித்து, இரண்டு ஆண்டுகள் வாராவாரம் சூடான அரசியல் செய்திகள், “சிரித்திரன்” சிவாஜியின் கார்டுன், சுவையான இலக்கிய அம்சங்களோடு வெளிவந்த பத்திரிகை “புதினம்”. “இத்தால் சகலரும் அறிவது” என வாராவாரம் வரதர் எழுதிய தலையங்கம் சமூகச் சீர்கேடுகளுக்குச் சஷக்கடி கொடுத்தது. சிறுக்கைத்துறையோடு இருந்த சோமகாந்துணைப் புதினத்தில் “களனி நதி தீரத்திலே....” என்ற புனை கதையை 16 வாரங்கள் தொடர்ந்து எழுத வைத்து, பின்னாளில் அவரை நாவல்துறைக்கும் இழுத்துவிட்டவர் வரதர்தான்.

வரதரின் மற்றொரு பத்திரிகை வெள்ளி, வாரந்தோறும் “வெள்ளி” வாசகர் கேள்விகளுக்கு வரதர் அள்ளிக் கொடுத்த பதில்களின் காரமும் சாரமும் தமிழ்வாணனுக்கு நிகரானவை, அட்டைப்படங்கள் வரைவதிலும் வல்லவர் என்பதை “வெள்ளி” பிரகாசப்படுத்தியது. அவர் வீட்டின் கூடத்திலுள்ள மகாத்மாகாந்தி, சாயிபாபா, தந்தை செல்வா, மற்றும் பாரதியார், இயற்கைக் காட்சிகள் எவ்ரோ வரைந்தவையல்ல; அவரோதான்!

வரதரின் “கயமை மயக்கம்” தொகுதியிலுள்ள கதைகள் அத்தனையுமே முத்துக்கள். இலங்கைத் தமிழ் சிறுக்கைத்தகளின் முன்வரிசை ஸ்தானத்தில் இன்றும் இருப்பவை. உருவத்திலும் சரி உள்ளடக்கத்திலும் சரி பெண்ணிலைவாதம் மற்றும் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் கலைநயத்தோடு அவற்றில் வெகு ஸாவகமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

பன்முக இலக்கிய பங்களிப்புகளை 65 ஆண்டுகளாகச் செய்த சாதனையாளரைப் பாராட்டுவதில் ஸமத்து இலக்கிய உலகம் பெருமையும் பூரிப்பும் அடைகின்றது.

பாராட்டுக்குரிய வரதர்

- சிற்பி

அனை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக நவீன தமிழ் இலக்கிய வளாக்கிக்குக் காத்திரமான பங்களிப்புச் செய்து வருபவர் வரதர். சிறுக்கதை, கட்டுரை, பஞ்சிரிகைத் துறைகளில் அவர் ஆற்றிவரும் சேவை - வாசகர்கள் எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள், இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் முதலியவர்களின் கணிப்பையும் கொரவத்தையும் பெற்றுள்ளது.

எளிமையான சொற்கள், சிக்கலற்ற, தெளிவான வசனங்கள், புதிய பார்வை, புதுமையான கருத்துக்கள், வாசகர்களை விரைவிற் கவர்ந்திமுக்கின்ற கதை சொல்லும் பாணி, அவருடைய கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளாதோருங்கூட “நல்ல கலைப்படைப்பு” எனப் பாராட்டும் செய்நோத்தி - வரதருடைய கதைகளில் இவை என்றுமே நிறைந்திருக்கும்.

இந்நாட்டு மக்களின் பிரச்சினைகளை, வாழ்க்கை முறைகளை, ஏக்கங்களை, எதிர்பார்ப்புக்களை அந்த மக்களின் மொழியிலேயே கலாழுர்வமாக சித்திரிக்கும் சிறந்த சிறுக்கதைகள் பற்றிச் சிந்திக்கும் நடுவு நிலை விமர்சகர்களின் கவனத்தை இவருடைய “வாத்தியார் அழுதார்”, “பின்னையார் கொடுத்தார்”, “கற்பு” முதலிய பல கதைகள் கவரும் என்பது உறுதி.

பள்ளி மாணவனாக இருந்தபோது இவர் எழுதி வெளியிட்ட “நாவலர் கோன்”, யாழ்ப்பாணத்தின் கடைசித் தமிழ் மன்னன் சம்பந்தமான “வாழுக நீ சங்கிலி மன்ன்”, பாரதக் கதை, யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணோர், “மலரும் நினைவுகள்” ஆகிய நூல்கள்,

மறுமலர்க்கி, வெள்ளி, தேன்மொழி, ஆனந்தன், புதினம், அறிவுக்களாஞ்சியம், சஞ்சிகைகளில் எழுதிய ஆசிரியத் தலையங்கங்கள், அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகள் எல்லாம் இவர் சிறந்த ஒரு கட்டுரை ஆசிரியர் என்பதற்குச் சான்றாக மினிர்கின்றன.

எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்த விஷயமானாலும் வரதர் அதைச் சொல்லும்போது அதில் ஒரு புதிய கவை இருக்கும். சொல்லவற்றைச் சருக்கமாகவும் இறுக்கமாகவும் கவையாகவும் சொல்லும் திறனை, கலாநிதி சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களைப் பற்றிய மதிப்பீட்டிற் காணலாம்.

“தமது இளமைக் காலத்தில் அவர் பாடுபட்டுப் படித்துப் பரீட்சை எழுதிப் பெற்ற ‘பண்டிதர்’ பட்டம் இப்போது காணாமற் போகிற அளவுக்கு, இன்று பட்டங்கள் அவரைத் தேடித்தேடி வழிகேட்டு வருகின்றன. ஏற்கனவே மக்களிடம் பழகிலிட்ட ‘சிவத்தமிழ்ச் செல்வி’, “தூர்க்கா தூரந்தரி” என்று, சொன்னாலே போதும், ஒரு அறிவார்ந்த, மதிப்புக்குறிய திருவாட்டியின் உருவும் மக்கள் மனங்களில் தோன்றிவிடுமளவுக்கு அவர் உயர்ந்து நிற்கிறார்.

ஒரு சாதாரண குடும்பத்திற் பிறந்த. ஒரு சாதாரண ஆசிரியையாகிய தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் இப்படி உயர்ந்து நிற்பதற்கு என்ன காரணம்? அவரைக் கேட்டால் “எல்லாம் அந்த அப்பாள் கொடுத்த பிச்சை” என்ற தன்னடக்கத்துடன் கூறுவார்.

அவ்வளவுதானா?

“தீதும் நன்று பிறர்தா வாரா” என்று சங்கப் புலவன் சொன்ன வார்த்தைகளிலே எனக்கு நிறைவான நம்பிக்கை உண்டு.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் சிறப்புகள் யாவும் அவராலேயே தேடித் தேடிப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டவை. தேடித் தேடிக் கல்விச் செல்வத்தைத் தனக்குள்ளே சேர்த்துக் கொண்ட திறமை, கற்ற கல்வியின் பயனாக நல்ல வழிகளிலே சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் செயலாற்றிவரும் திறமை, தனக்குக் கிடைத்த கல்விச் செல்வத்தையும் பொருட் செல்வத்தையும், மக்களுக்காக – தேவைப்பட்ட மக்களுக்காகச் செலவிட்டு வரும் மனித நேயம் –

இந்தச் சிறப்பான – ஆனந்மைகள்தான் சிவத்தமிழ்ச் செல்வியை உயர்த்தி வருகின்றன.” (அறிவுக் களாஞ்சியம் இல. 37)

பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் அதிக அளவிலே “புதுக்கவிதைகள்” இன்று இடம் பெறுகின்றன. தமிழில் முதன் முதலிற் புதுக்கவிதையை எழுதியவர் மகாகவி பாரதியார் என்பது சிலருடைய கருத்து. பார்க்கும்போது வசனத்தின் சாயலையும் படிக்கும்போது கவிதையின் தழிப்பையும் மிடுக்கையும் கொண்ட புதிய

ஓர் இலக்கிய வடிவத்தை உருவாக்கி அதற்கு “வசன கவிதை” எனப் பெயரிட்டவர் பாரதியார். ஞாயிறு, சக்தி, காற்று, கடல் போன்ற தலைப்புகளிற் பாரதியார் எழுதிய வசன கவிதைகள், இலக்கிய இரசிகர்களுக்கு விருந்தாகும் தத்துவ சிந்தனைகள்.

பாரதியாரைப் பின்பற்றி இலங்கையில் முதன் முதலில் வசன கவிதையை உருவாக்கிய முன்னோடி என்ற பெருமை வரதருக்கும் உண்டு. “ஸமூகேசரி” (13.06.1943) இல் வெளியாகிய, “மறுமலர்ச்சி” (இதழ் 25, மே 1999) இல் மறுபிரசரமான “ஓர் இரவிலே” என்பது வரதருடைய சிறந்த வசன கவிதைகளுள் ஒன்று.

வரதர் அவர்களை இணை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1946 – 1948 காலம்பகுதியில் வெளியான “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகையின் இலக்கியப் பணி, ஜம்பது ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் இன்றும் பலரால் விதந்துரைக்கப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் வெளியாகிய இலக்கிய உலகில் முத்திரை பதித்த மனிக்கொடி’யுடன் இச்சஞ்சிகையைப் பலர் ஒப்பிட்டுப் பாராட்டுவார். ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வலிமையும் வனப்படிம் சேர்க்கும் ஆற்றலுடைய புதிய எழுத்தாளர் பலரை உருவாக்கி உற்சாகமுட்டி வளர்க்கும் பணியை “மறுமலர்ச்சி” மூலம் செய்தவர் வரதர். இந்நாட்டின் எழுத்தாளருள் இரண்டாவது பரம்பரையினர் எனச் சுட்டப்படுவோருட் கணிசமானோர் “மறுமலர்ச்சி” எழுத்தாளர் குழுவினரே. ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களின் உருவப் படங்களை அட்டையில் வெளியிட்டுக் கொள்விக்கும் பணியை முதன் முதலிற் தொடங்கியவர் வரதர் என்பதும் குறிக்கத்தக்க ஒன்று.

“மறுமலர்ச்சி”க்குப் பின்னர் “ஆனந்தன்”, “தேன்மொழி” ஆகிய இலக்கிய சஞ்சிகைகளை இவர் வெளியிட்டார். புதினம், வெள்ளி, அறிவுக்களஞ்சியம், ஆகியவை இலக்கியத்துடன் வேறும் பல கவையான அறிவார்ந்த அம்சங்களுடன் வெளிவந்தன. புதிதாக புதுமையாக எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்ற இவருடைய ஆர்வத்தையும் பிரதிபலித்தன.

தான் கொண்டிருக்கும் துறைகளிலெல்லாம் தன் தனித்தன்மைகளைக் காத்துக் கம்பீரமாக நிற்கும் வரதர், சமீபத்தில் எழுதிய நாவல் “காவோலையில் பக்ஷமை” கொழும்பு “தினகரன்” ஞாயிறு இதழில் தொடர்க்கதையாக வந்து, விரைவில் நூலுருப் பெறவேண்டியது. முன்னர் வெளியான இவரது “மறுமலர்ச்சி”யில், “உணர்ச்சி ஒட்டம்”, வென்று விட்டாயடி ரத்தினா”, “தையலம்மா” முதலிய குறுநாவல்களையும் எழுதியிருந்தார். தன்னையும் வாசகர்கள் சிலரையும் கதாபத்திரங்களுடன் இணைத்து உரையாட வைத்து வாசிப்போரின் ஆவணலக் கிளரி, உண்மையில் நடந்த சம்பவங்களா? கற்பனையா? என இலக்குவிற் பகுத்தறிய முடியாதபடி கதையைச் கவையாக வளர்த்திருந்தார் வரதர். ஆனால் அந்த நாவல்கள் நூலுருப் பெறவில்லை. அவையெல்லாம் விரைவில் நூலுருப் பெற்று வரதர் புகழ் சேர்க்குமென நம்புகிறேன்.

ஸமத்து இலக்கிய உலகில் சாதனைகள் பல புரிந்த, வரதரை வாழ்த்துவதில் பெருமகிழ்வு கொள்கிறேன்.

சீர்திருத்தச் சிந்தனையாளர்

பத்மா சோமகாந்தன்

“ ஊன்று விஷப்பாம்புகள் அவளைக் கடித்து உறிஞ்சின. அவள் உடலும் உள்ளமும் வேதனையால் தூடித்தன; எனின்து போகிற உடலை யாரோ என்னவோ செய்தார்கள். மனம் சிறிதும் சம்பந்தப்படாதபோது அவன்றைய மானம் போய்விடுமா? செய்யாத குற்றத்துக்கு அவள் தண்டனை அடைய வேண்டுமா? மனம் சம்பந்தப்படாதபோது வெறும் உடலுக்கு நேர்ந்த தீங்கினால் மானம் அழிந்துவிடுமென்றால் பிரசவத்துக்காக டாக்டரிடம் போகும் பெண்களெல்லாம்

“பலாத்காரத்தினால் ஒரு பெண்ணின் உடல் ஊறுசெய்யப்படால் அவள் மானம் அழிந்துவிடுமா? அதற்காக அவள் உயிரையும் அழித்து விட வேண்டுமா? அப்படி உயிரைவிட்ட அவளைப் பத்தினித் தெய்வமென்று கும்பிட வேண்டுமா? கணவன் இறந்தவுடன் உடன் கட்டை ஏறியவள் - அப்படிச் செய்வதே கற்புடை மகளிருக்கு அழுகு” என்ற சமூகக் கருத்தினால் உந்தப்பட்டு ஏற்றப்பட்டவள் பத்தினித் தெய்வமா? அல்லது பகுத்தறிவள்ள சமுதாயத்துக்குப் பலியான பேதையா? -

இவ்வாறு “கற்பு” என்ற கடையில் வரும் பிரதான பாத்திரத்தின் மூலம் எமது சமூகத்தில் பெண்கள் நிலை பற்றிப் புரையோடிப் போன மூடக் கருத்துக்களை உடைக்க வேண்டுமெனப் பொங்கிக் குரலெழுப்பிய சமூக சீர்திருத்த முன்னோடிச் சிந்தனையாளராக முத்த எழுத்தாளர் வரதர் அவர்கள் விளங்குகின்றார்.

பெண்ணியம் சார்ந்த பதுமையான கருத்துக்கள் இன்று உலகின் நாலா பக்கங்களிலும் அலசப்படுகின்றது. ஆனால் பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னரே பெண்கள் சமத்துவமாக நோக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதை வலியுறுத்தி எழுதியதுடன் சமூக மாற்றத்தையும் பெரிதும் விரும்பி வரவேற்ற வாதர் அவர்களின் துணிச்சல் மிகவும் பாராட்டப்பட வேண்டியது.

சிறுக்கை, நாவல், ஓலியம், வெளியீட்டுத்துறை, பத்திரிகைத்துறை எனப் பல்துறைகளிலும் வரதர் தமது ஆற்றலை வெளிக்காட்டிய போதிலும் அவர் மேம்பட்டு உயர்ந்து நிற்பது சிறுக்கைத் துறையிலேயே என இலக்கிய விழர்ச்சகர்கள் தயங்காது குறிப்பிடுவார்.

தமிழகத்தில் படைப்பிலக்கியத்தின் உண்ணத் காலமெனக் கொண்டாடப்படும் மணிக்கொடி காலம்போல இலங்கையில் மறுமலர்ச்சிச் சுஞ்சிகைக் காலம் கருதப்படுகின்றது. 1942 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அச் சுஞ்சிகையின் அச்சாணியாக விளங்கியவர் வரதர் அவர்களே. இச் சுஞ்சிகை இலங்கையில் நவீன இலக்கியத் துறையில் புனைக்கை, கவிதை முதலியவற்றின் வளர்ச்சியில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சமூகப் பிரக்ஞங்குடன் ஈழத்து இலக்கியம் அடுத்து வந்த தசாப்தங்களில் செழிப்புற்றோங்கி வளர்வதற்கு முன்னோடிப் பணியாற்றிய முக்கியமானவர்களுள் ஒருவராக வரதர் விளங்குகிறார்.

வரதர் ஈழத்துச் சிறுக்கை ஆசிரியர்களுள் முக்கியமான ஒருவர். அவர் ஈழத்துப் புத்திலக்கிய வரலாற்றின் திருப்புமுனை. நூற்றுக்கணக்கான தமிழிலக்கிய நூல்களையும், கல்வி நூல்களையும் சிறந்த முறையில் வெளியிட்ட முக்கிய பிரசாரகர்த்தராகவும் அவர் போற்றப்படுகின்றார்.

மிக அடக்கமும் எளிமையுமான சுபாவும் கொண்ட வரதர் தான் கொண்ட கருத்துக்களில் இருந்து சிறிதும் வழுவாதவர். மிகுந்த துணிச்சலும் தெளிவும் மிக்கவர். நின்று நிதானித்துச் சிந்தித்துச் செயற்படும் சிறந்த பண்பு கொண்டவர்.

கவிதையோ, காவியமோ, கட்டுரையோ, நாடகமோ, நாவலோ உருவத்தில் அது எப்படியிருந்த போதிலும் அதை இலக்கியம் என்று சொல்வதற்கு இரண்டு தகுதிகள் இருக்க வேண்டும்.

முதலாவது அதில் ஓர் இலக்கு இருக்க வேண்டும். அந்த இலக்கு மனிதனுடைய அகத்தையோ, புறத்தையோ உயர்த்துவதாக அமைய வேண்டும்.

மற்றையது அதைச் சொல்லும் விதம், நடை, கட்டுக் கோப்பு ஆகியவற்றில் குவை இருக்க வேண்டும்.

இந்த இரண்டில் ஏதாவது ஒன்று இல்லாமற் போனாலும் அதை இலக்கியம் என்று கொள்ள முடியாது. இது இலக்கியத்துக்கென வரதர் பிரகடனப்படுத்தியுள்ள இலக்கணம். இந்த இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக அவரது படைப்புக்கள் அமைந்துள்ளன.

சிந்தனையில் தெளிவும் தூய்மையும் நேர்மையும் புதுமைப் பிடிப்பும் கொண்ட வரதர் பாரம்பரியமான சைவ ஆசார ஒழுக்கம் மிக்க குடும்பத்தில் தோன்றி, மிக எளிமையான வாழ்வியல் குழலின் இயல்பை ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். படிப்படியாக உயர்ந்து வாழ்க்கையில் முன்னேறியவர். மலேசியாவில் பிறந்து வளர்ந்த தமது உறவினரான மகாதேவி என்ற பெண்ணை வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்டவர். முற்போக்கு எண்ணாங் கொண்ட செந்தாமரை, தேன்மொழி, மலர்விழி என்ற மூன்று பெண் குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாக விளங்குகின்றார்.

படாடோபமின்றி எளிமையாக எதைச் செய்தாலும் அவரது அந்த முயற்சியில் புதுமை மிரியும்.

குழந்தை இலக்கியத்திலும் ஈடுபொடு கொண்ட வரதர் குழந்தைகள் படித்து மகிழ்வென “தேன்மொழி வாசகம்” என்ற அரிச்சுவடி நூல்களைக் கவர்ச்சியான படங்களுடன் இலகுவான தமிழில் வெளியிட்டார். புதிய புதிய விடயங்களில் பரிசோதனை நிகழ்த்துவதில் ஆர்வம்மிக்க வரதர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக மறுமலர்ச்சி, ஆனந்தன் என்பவற்றையும் கவிதைக்கென ‘தேன்மொழி’ சஞ்சிகையையும், செய்திக்கென ‘புதினம்’ ‘வெள்ளி’ என்ற பத்திரிகைகளையும் மாணவர்க்கென ‘அுறிவுக்களஞ்சியம்’ என்பவற்றையும் வெளிக் கொணர்ந்து சஞ்சிகைத் துறைக்கு விழிகாட்டியவர்.

கதை, கவிதை, நாவல் தவிர இவர் சமீபத்தில் வெளியிட்ட 1930 – 40 களில் யாழ். மக்களின் வாழ்வியலைச் சித்திரிக்கும் ‘மலரும் நினைவுகள்’ என்ற நூல் பல தரவுகளைத் தந்திருப்பதால் சமூக வரலாற்றுக்கான மதிப்புமிக்க ஆவணமெனப் பலராலும் போற்றப்படுகின்றது.

சாதனையாளரான மூத்த எழுத்தாளர் திரு. வரதர் அவர்கள் தேகாரோக்கியத்துடன் இன்னும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து இலக்கியப் பணியாற்ற இறையருள் துணைநிற்கப் பிரார்த்திப்போம். வாழ்க வரதர்!

மறுமலர்ச்சி வரதர்

மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன்

‘வரதர்’ (தி. ச. வரதராசன்) என்றதும் ‘மறுமலர்ச்சி’ இதழும், ‘மறுமலர்ச்சி’ என்றதும் ‘வரதர்’ பெயரும் நினைவுக்கு வரும். மறுமலர்ச்சி இதழ் மட்டுமென்றி ஆனந்தன், தேன்மொழி, புதினம், வெள்ளி, அறிவுக் களாஞ்சியம் முதலிய இதழ்களும் நினைவுக்கு வரும். இவையெல்லாம் வரதரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவிந்த இதழ்கள். இளமையிலே கையெழுத்து இதழ்களையும் வெளியிட்டு வந்திருக்கிறார். மிக இளமையிலே பிறந்து வளர்ந்த இடமாகிய பொன்னாலையில் இருந்த சமூகத் தொண்டுச் சங்கம் வெளியிட்ட ‘சமூகத் தொண்டன்’ கையெழுத்து இதழின் ஆசிரியராக வரதர் இருந்தார். அவர் மாணவராயிருந்த மூளாய் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையின் மாணவர் தேர்ச்சி சங்கம் வெளியிட்ட கையெழுத்து இதழின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார். அது மட்டுமென்றிக் கையெழுத்து இதழ்களின் ஒவியராகவும் விளங்கினார்.

ஆயிரத்துத் தொழாயிரத்து நாற்பதுகளின் தொடக்கத்தில், இளம் எழுத்தாளர்களின் சங்கம் ஒன்றை உருவாக்க வரதர் அழைப்பை விடுத்தார். அதற்கு ‘புதுமைப் பித்தர்கள் சங்கம்’ என்று பெயரிட விரும்பினார். சங்கக் கூட்டத்தில் இப்பெயரை முன்மொழிந்தபோது பலரும் அதனை விரும்பவின்னலை. ‘தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி சங்கம்’ என்று அதற்குப் பெயர் குட்டப்பட்டது. வரதர் அவர்களே சங்கத்தின் கையெழுத்து இதழுக்கு ஆசிரியராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

வரதர் சிறப்பாக மறுமலர்க்கி என்ற அந்தக் கையெழுத்து இதழை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார். சங்க உறுப்பினர்கள் அதனை மாறிப் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். வரதர் அதனை அச்சுப்பதிவு இதழாக வெளியிட வேண்டும் என விரும்பினார். வரதர், க. கா. மதியாபரணம், நாவற்குழியூர் நடராசன், பண்டிதர், ச. பஞ்சாட்சரசர்மா, க. இ. குமாரசாமி ஆகிய ஐவரும், ஐம்பது ரூபா வீதம் முற்பண்மைட்டு வரதரின் பொறுப்பில் மறுமலர்க்கி இதழை வெளியிட்டனர். தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்க்கிச் சங்க உறுப்பினர் இருவர் இதனை எதிர்த்து நீதிமன்றத்திலே வழக்கைத் தாக்கல் செய்தனர். இதழை வெளியிடக்கூடாது என்று தடை உத்தரவும் போடப்பட்டது. சங்க உறுப்பினர்களுள் ஒருவரான நாவற்குழியூர் க. செ. நடராசன் ஒரு சட்டத்தரணியை ஒழுங்கு செய்து நீதிமன்றில் நிலைமையை விளக்கிக் கூறி இதழ்களை மீட்டுக் கொடுத்தார். நூற்றிருபத்தைந்து ரூபா செலவில் 500 பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டன. இம் முயற்சி தொடர்ந்தது இருபத்துநான்கு மறுமலர்க்கி இதழ்கள் வெளிவந்தன.

1943 ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 13 ஆம் திங்கதி தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்க்கிச் சங்கம் தொடங்கப்பட்டது. கையெழுத்து இதழாக வெளிவந்த மறுமலர்க்கியின் கையெழுத்து இதழைத் தொடர்ந்து முதல் அச்சு இதழ் 1946 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதத்தில் வெளியிடப்பட்டது. 1948 ஆம் ஆண்டு ஜூபரி மாதம் வரை மறுமலர்க்கி இதழ்கள் வெளியிடப்பட்டன. முதலில் அ. செ. முருகானந்தனும் பின்னர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மாவும் மறுமலர்க்கி இதழின் இணையாசிரியர்களாக வரதருடன் பணியாற்றினர்.

வரதர், நாவற்குழியூர் நடராசன், பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா, க. இ. சரவணாமுத்து (கவிஞர் சாரதா), அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி, மகாகவி து. உருத்திராமர்த்தி, க. வே. ((க. வேலுப்பிள்ளை), சொக்கன் (க. சொக்கலங்கம்), சோ. தியாகராசா (சோநி) க. இராசநாயகன், கு. பெரியதும்பி, க. சி. குலரத்தினம் முதலியோர் மறுமலர்க்கியின் முக்கிய எழுத்தாளர்களாக இருந்தனர்.

மறுமலர்க்கிச் சங்கத்தில் பல எழுத்தாளர்கள் உறுப்பினர்களாக இருந்து மறுமலர்க்கி இதழை வெளியிடத் துணைசெய்த போதிலும் வரதர் அவர்களே மறுமலர்க்கி புகழ்பெற்ற இதழாக வெளிவரப் பெரும் பணியாற்றினார். இது பற்றி அவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“தமிழில் புதிய இலக்கியம் முனைகொண்டு வளரத் தொடங்கிய காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மறுமலர்க்கி என்ற சஞ்சிகையை நண்பர்களுடன் சேர்ந்து நடத்தியமை குறித்து இப்போது நான் நல்ல மனநிறைவு அடைகிறேன் – பெருமைப்படுகிறேன்.”

(மல்லிகை வெள்ளி விழா மலர், 'மறுமலர்ச்சியும் நானும்' ஜனவரி 1990 ப. 28)

தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் ஏறத்தாழ ஆறு ஆண்டுகள் செயற்பட்டு வந்தது. மறுமலர்ச்சி இதழ் மூன்றாண்டுகள் கையெழுத்து இதழாகவும் மூன்றாண்டுகள் அச்சு இதழாகவும் வெளிவந்தது. ஆறு ஆண்டுகள் சங்கமும் இதழும் இலக்கியப் பணியாற்றி வந்தன. இக்காலத்தை இலக்கிய வரலாற்றில் 'மறுமலர்ச்சிக்காலம்' எனலாம். ஈழகேசரியில் எழுதத் தொடங்கிய எழுத்தாளர்கள் மறுமலர்ச்சியில் தீவிர சிறுகதை எழுத்தாளர்களாகவும் கவிஞர்களாகவும் விளங்கினர். எனவே இக்கால எழுத்தாளர்கள் 'மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள்' என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

செங்கை ஆழியான் க. குணராசா மறுமலர்ச்சியின் இருபத்து நான்கு இதழ்களில் வெளியான 52 சிறுகதைகளில் 25 சிறந்த கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து 'மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்' என்ற தொகுப்பாக வெளியிட்டுள்ளார். இவ்வாறே மறுமலர்ச்சியில் வெளிவந்த கவிதைகளையும் ஒரு தொகுதியாக வெளியிட வேண்டும். அதன் மூலம் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் தனித்துவம் புலப்படும்.

எழ்மிடையே வாழும் ஒரு முத்த எழுத்தாளர் வரதர். ஆக்க இலக்கிய வல்லுநராக மட்டுமன்றி இலக்கிய மதிப்பீட்டு ராளராகவும் இலக்கிய வரலாறு கூறுபவராகவும் அவர் அழைகின்றார். அவர் எங்களுடைய இலக்கிய, கணவ, பண்பாட்டுக் களஞ்சியம். 'மறுமலர்ச்சி'க்கால எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான அவர் பல எழுத்தாளர்களுடைய வரலாறுகளையும் பல எழுத்துக்களுடைய பின்னணிப் புலங்களையும் தன்னுள்ளே வைத்துள்ளார். அவற்றை நாம் பெற்றுப் பலன்பெற வேண்டும்.

மற்றவர்களுக்குப் பயன்பட வாழுவேண்டுமென்ற எண்ணத் துடனே வரதர்ஜையா அவர்கள் வாழ்வதனாலேயே அவர் மதிழ்ச்சியுடனும் பெருந்தாகை நண்பர்களுடனும் நிறைவாக வாழ்கின்றார். அறிவுக் களஞ்சியம் போன்ற வெளியீடு மூலமாக பல மரணவர்களுக்கு உதவி வந்தார். அவர் மேலும் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து பல பணிகள் ஆற்ற இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்.

* * * * *

சத்தியத்தின் வழிநின்று

தமிழ்த் தானை வளர்த்த மகன்!

- கம்பவர்தி இ. ஜெயராஜ்

* * * * *

சத்தியத்தின் வாழ்வு தளர்ந்த நடை தெளிந்த மனம் வித்தகத்தின் செருக்கறியா விணையம் மிகு அறிவு புத்தகத்தால் நல்லோரைப் புதுப்பிக்கும் பெருவிருப்பு இத்தனையும் வடிவாக இருப்பவர்தாம் எம் வரதர்.

அதிராத பேச்சு நெஞ்சசையாத பெருங்கொள்கை சிதறாத நெஞ்சோடு செய்துவரும் தமிழ்த்தொண்டு மதியாத மாற்றாரை மன்னிக்கும் பெரும்பண்பு உதிராத சிரிப்பிவைதாம் உத்தமரின் அடையாளம்.

கற்றவரைத் தேடிக் கைகொடுத்து வாழ்வித்து மற்றவரை உயர்த்துகிற மாண்பாளன்! மனம் நிறைந்து பெற்றவரைப்போல பல பிள்ளைப் புலவரையும் உற்றறிந்து வாழ்த்துகிற உயர்ந்த பெரும்பண்பாளன்.

ஓயாத தமிழ்தொண்டு உலராத நன்நெஞ்சு வாயார மற்றவரை வாழ்த்துகிற நற்பண்பு தாயான அன்பு மனம் தளராத பேருழைப்பு மாயாது எந்நானும் மற்றவர்க்காய் வாழ்ந்த மகன்.

முந்தும் தமிழ்த்தாயை மூப்பின்றிப் புதுப்பித்து
மந்தும் அடையாமல் 'மறுமலர்ச்சி' செய்தவனே!
உந்தன் தொண்டென்ன ஓரிரண்டா? ஒதுதற்கு
விந்தை பல புரிந்தாய் வித்தைக் கடல் கடந்தாய்.

பொன்னாஸைப் பதிசெய்த புண்ணியத்தால் மண்ணுதித்து
கண்ணாகத் தமிழ்காத்துக் காரியங்கள் செய்தவனே!
மண்மீது நீ கொண்ட மாறாத காதலதால்,
வண்ணக்கதைகள் பல வளமாகச் செய்தாயே!

எண்ணம் புதுமை! உன் ஏற்றமிகு செயல் புதுமை!
மண்ணைப் பதிப்பித்த மங்காத தொழில் புதுமை!
பெண்ணை எழுச்செய்த பெருங்கற்புக் கதை புதுமை!
தன்னை நினையாத தாளாண்மை பெரும்புதுமை!

'மணிக்கொடி'க்கு நிகராக 'மறுமலர்ச்சி'தான் செய்து
கணித்துலகம் நம்தமையும் காணுதற்குச் செய்தவனே!
இனித்த புதினம் 'வெள்ளி' எழும் 'அறிவுக் களஞ்சியமாம்'
தனித்த பல சஞ்சிகைகள் தளராது வெளிக்கொணர்ந்தாய்.

வள்ளுவத்தைப் பதிப்பித்து வளம்சேர்த்தாய் வற்றாத
தெள்ளுதமிழ்ச் சுவைதேர்ந்த திருவான பண்டதான்
நல்ல 'இலக்கியவழி'யை நாம் காணப் பதிப்பித்தாய்
பின்னைகட்காய் பாரதத்தை பெருமையொடு வெளியிட்டாய்.

பழைமக்கும் புதுமைக்கும் பாதை அமைத்து அதில்
வளம் மிகக் தமிழ்த்தாயை வலம்செய்து பார்த்தவனே!
களம் தந்து பலபேரைக் கைதுராக்கி விட்டவனே!
நிலம் செய்த புண்ணியத்தால் நீயதித்தாய் வாழ்த்துகிறேன்.

தத்துவத்தின் பெயரதனால் தரணியெலாம் பகைவளர்த்த
வித்தகரைப்போலன்றி விருப்பு விதை விதைத்தவனே!
சத்தியத்தின் வழிநின்று தளராது தமிழ்த்தாயை
புத்தகத்தில் அமர்த்திட்ட புண்ணியனே நீ வாழ்க!

கம்பன் கணித்தமிழைக் கற்றொதுங்கி வாழ்ந்திருந்த
தம்பி இவன்தனக்கும் தன்மனதில் இடமளித்து
தெம்புபெற என்தன்னை தேற்றி வளர்த்தவனே!
அன்பில் உணையொத்து யார்தான் இருக்கின்றார்?

எண்பதிலே கால்வைத்து இருக்கின்றாய் என அறிந்து
நண்பதனால் அடியேனும் நாவாற வாழ்த்துகிறேன்
உன்னையை ஓரிருவர் இருந்தால் இவ்வெலக்மெலாம்
பண்படுமாம் நல்லோர்க்குப் பயன்படுமாம் பஸ்லாண்டு!

வற்றாத பெரும்பண்போன்! வரதரெனும் பேருடையோன்!
முற்றாத இளைஞர்க்கும் முடிகுட்டும் பண்புடையோன்!
கற்றோதித் தமிழரெலாம் கதியுயர வேண்டுமென
பற்றோடு நினைத்திட்ட பண்புக்குப் பஸ்லாண்டு!

தான் மட்டும் வளராமல் தக்கோர் அனைவரையும்
வான் முட்ட உயர்த்தி வளம் செய்த பண்பாளன்
நான் என்று நினையாது நாமென்று வாழ்ந்திட்ட
பான்மைக்குப் பஸ்லாண்டு! பஸ்லாண்டு! பஸ்லாண்டு!

தமிழகத்தில் ஒரு புது இலக்கிய மதும் தோன்றக் காரணமாய் இருந்த
மணிக்கொடியில் பஸ்காற்றியவர்கள் பலராக இருக்கலாம்! தமிழ்ச்
சிறுகலையின் உருவ வளர்ச்சிக்கு, உணர்வு வளர்ச்சிக்கு, உள்ளடக்க
வளர்ச்சிக்குக் காலாய் நின்று களம் அமைத்துக் கொடுத்த
மணிக்கொடியின் இயக்கச் சக்திக்கு உறுதுணையாய் நின்றவர்கள்
பலராக இருக்கலாம். ஆனால் மணிக்கொடி என்றதுமே மனதில்
தேர்ந்தும் முதற்பெயர் பி. எஸ். ராமையா என்பதே.

அதேபோல், எழுத்திலும் ‘எழுத்துக்கென தனியான இலக்கிய மற்பு’
இருக்கிறது என்பதனை உணரக் கூடிய மறுமஸர்ச்சியின் தோற்றுத்துக்கும்
இயக்கத்துக்கும் உந்து சக்தியாக இருந்துவர்கள் பலராக இருக்கலாம். ஆனால்
‘மறுமஸர்ச்சி’ என்றதுமே மனதில் எழும் முதற்பெயர் தி.ச.வரதராகன் என்பதே.

தமிழில் எதையாவது புதுமையாகச் செய்வதையே இலட்சியமாகக்
கொண்டவர் வரதர்.

திரு. சேங்காந்தனைத் தொகுப்பாசிரியராகக் கொண்டு அவர்
வெளியிட்ட ‘வரதரின் பல குறிப்பு’ எழுத்துத் தமிழ் இலக்கிய
வெளியிட்டுத்துறையில் ஒரு பாரிய முயற்சியாகும்.

The Associated Newspapers of Ceylon வெளியிட்ட Ferguson's
Directory போன்று தமிழில் வந்த பிரசரம் இது ஒன்றே ஆகும். நான்கு
வருடம் தொடர்ந்து வந்த பெருமையும் அதன் பின்னாரும் இவ்வாராண
முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்னும் சிறப்பும் “வரதரின் பல
குறிப்பி” ருகுண்டு. இதேபோல் மாணவர்களுக்கான அறிவுக் களஞ்சியமும்
வரதரால் வெளியிடப்பட்டது.

துளைங்கு, பதினைந்து வயதில் எழுத்து தொடர்ச்சியதிலிருந்து
எழுத்து இலக்கியம் அதன் வளர்ச்சி அதன் செழுமை என்றே வாழ்ந்து
வரும், இயங்கிவரும் தீரு வரதர் அவர்களுக்கு இன்னும் நீண்ட ஆயுஞும்
அரோக்கியமும் கிடைக்க வாழ்த்துவோம், பிரார்த்திப்பேராம்.

தெளிவத்தை ஜோசப்

பன்முக ஆஞ்சமயிக்கவர்

கலாந்தி எஸ். சிவலிங்கராசா

மூத்து நவீனதமிழ் இலக்கிய 'மன்னவர்' களில் ஒருவராக விளங்குபவர் 'வரதர்' என எல்லோராலும் அறியப்பட்ட தி. ச. வரதராசன் 1924 ஆம் ஆண்டு பொன்னாலைக் கிராமத்திலே பிறந்தார். பொன்னாலை என்றதும் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் வரதராசப் பெருமாளின் திருத்தலத்தையே ஈழத்தவர் நினைத்துக் கொள்வார். வரதராசப் பெருமாளின் திருவருளை முன்னிட்டுப் போலும் பெற்றோர் இவருக்கு வரதராசன் என்று பெயரிட்டார்கள்.

உயர்ந்த உருவம், தூயவெண்ணிறவேட்டி வெள்ளை அரைக்கைசேட், கண்ணவகிடெடுத்து அழகாகச் சீவப்பட்ட 'கொக்கிறகுத்' தலை, ஒழுங்காக வெட்டி நறுக்கப்பட்ட வெள்ளை மீசை, அமைதியான, மிக அடக்கமான பேச்சு, இன்றும் உடல் உளநலத்தோடு உறவாடிக்கொண்டிருக்கும் வரதர் பன்முக ஆஞ்சமய கொண்டவர்.

சிறுகதை, குறுநாவல், கவிதை, புனைகதை சாரா எழுத்துக்கள், பத்திரிகை, பதிப்பு முதலான பல துறைகளில் தனது தனித்துவத்தைப் பதித்தவர்.

எழுத்துச் சிறுகதை பிறந்து வளருகின்ற காலத்திலே அதன் வளர்ச்சியோடு தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். ஸமீகேசரிப்பன்னையிலே 'விதைக்கத்' தொடங்கி, மறுமலர்ச்சி 'பூங்காவிலே' மலர்களைக் கண்டவர். இன்றுவரை 'அறுவடை' செய்து கொண்டிருக்கும் ஓர் இலக்கிய வேளாண்மைக்காரர்.

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் 'மணிக் கொடிக் குழுவினர்' என்பது போல, ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் 'மறுமலர்ச்சி' குழு ஒன்று உருவாகக் 'கால்கோள்' இட்டவர்களில் முதன்மையானவர்.

சமூகப்பார்வையுடன் தனிமனித உணர்வுகளின் அவசங்களை நேர்த்தியான சிறுகதைகளாகப் படைத்த ஆரம்பகால ஈழத்தாளர்களில் வரதரும் விதந்து குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். பொருளுக்கேற்ற உருவம், உருவத்திற்கேற்ற பொருள் என்றவகையிலே இவரது கதைகள் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். 90க்கு மேற்பட்ட கதைகளை எழுதிய வரதரின் படைப்புக்களைக் கால வரிசையிலே ஒழுங்கு படுத்தினால் அவர் வளர்க்கிப்பட்டிருப்பதை தெளிவாகத் தெரியவரும். பழையமையில் நின்று புதுமையை நோக்கி அவர் எடுத்துவைத்த அடிகளை அவரது படைப்புக்களை ஆய்வு செய்தோர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். அரைநூற்றாண்டு காலத்திற்கு மேற்பட்ட இலக்கிய அனுபவமுடைய வரதர் தொட்டுபார்க்காத துறைகளே இல்லையெனலாம்.

புதுக்கவிதை என்ற தொடரே கர்ணகட்டுரோமாக ஒலித்த காலகாட்டத்திலே ஈழகேசரியில் வரதர் புதுக்கவிதை எழுதினார். ஈழத்துப்புதுக்கவிதை மரபின் 'மூலவர்' என்று இன்று போற்றப்படுகின்றார். இவரது கவிதைகள் யாப்பு, சீர், தனை என்ற கட்டுமானங்களுக்குள் அகப்படாமல் உள்ளத்து உணர்வை கலாபூர்வமாகக் சொல்லுவன. 'யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணோ' இவரது கவிதைப்படைப்புகளில் விதந்து குறிப்பிடப்படவேண்டியது.

40,50களின் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் கோலங்களை 'மலரும் நினைவுகள்' ஆகத்தந்திருக்கின்றார். பண்பாட்டுவிழுமியங்களைப் பகுத்தாகவு செய்யும் சமூகவியல் ஆய்வாளர்களுக்கு ஒரு கையேடாக, 'மலரும், நினைவு'களில் ஒரு அமைந்துள்ளது எனலாம். அழிகிய நடையில் அமைந்த மலரும் நினைவு'களில் ஒரு ஆக்க இலக்கியகாரரின் கைவண்ணத்தைத் தரிசிக்க முடிகின்றது.

படிப்புத்தேவை, பாட்சைத் தேவை என்பவற்றுக்கும் அப்பால் பொது அறிவைவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு 'வரதரின் பலகுறிப்பு' வெளிவந்தது. இலங்கையிலே தமிழில் இத்தகையதொரு நூல் இதற்கு முன் தோற்றியதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆ, முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையின் 'அபிதான கோசம்' கலைக் களஞ்சியப்பாணியில் அமைந்தபோதும் வரதரின் பலகுறிப்புப் பண்பினைக் கொண்டிருக்கவில்லையெனலாம்.

சிறுசிறு உரைநடை நூல்களையும் காலத்தின் தேவைகருதி வரதர் வெளியிட்டார். பாரதக்கதை, நாவலர் முதலான அவரது நூல்கள் 'இக்கால உரைநடை' நூல்களாக அமைந்தன. செம்மையான உரை நடைக்குள்ளேயும் ஒரு ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா 'கர்ந்துறைவதை' இவரது பாரதக்கதையைப் படிப்போர் உணர்வார்.

எழுத்து இதழியல் வரலாற்றிலே தமக்கெனத் தனியானதோர் இடத்தை வகிப்பவர் வரதர். 'மறுமலர்ச்சி'யுடன் இதழியல் வாழ்வுக்கு வந்த வரதர், அவ்வப்போது பல இதழ்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவரது மறுமலர்ச்சிக்கு எழுத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே அழியாததோர் இடமுண்டு. இவரது ஆண்தன், புதினம், வெள்ளி, தேன்மொழி (கவிதை இதழ்) அறிவுக்களாக்கியம் முதலான இதழ்கள் அவைவெளி வந்த காலத்தில் பராப்யாகப் பேசப்பட்டன. இங்கிலத்தில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவகையில் சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டவையாகக் காணப்பட்டன. கவிதைக்கெனவெளிவந்த தேன்மொழி இந்த வகையிலே விதந்து குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

19ம் நூற்றாண்டிலே எழுத்தில் அச்சியந்திரசாலைகளை நிறுவிய சதேசிகளிற் பெரும்பாலானவர்கள் தமிழ்மொழி, இலக்கிய இலக்கணங்களில் அறிவும் ஆற்றலும் ஆர்வமும் கொண்டவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இந்த வகையிலே வரதரும் அச்சக்காரராகவும் பதிப்பாளராகவும் தம்மை நிலைநிறுத்தக் கொண்டார். அச்சு இயந்திரப் பயன்பாட்டை அச்சுத் தொழிலாகக் கருதாது. அச்சுக் கலையாகப் பயன்படுத்தும் மனநிலையைக் கொண்டிருந்தார். இதனால் இவரது பதிப்புக்கள் சிறப்புற அமைந்தன.

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, மகாகவி, முருகையன், வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன், செங்கையாழியான், கலாநிதி காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை, சொக்கன், சோமகாந்தன், சாந்தன் முதலான புகழ்பெற்ற அறிஞர்களின் நூல்களைப் பதிப்பித்த பெருமை இவரைச் சாரும். எழுத்தாளர்களை அரவணைத்து ஊக்கமளித்து உதவும் மனப்பாங்குடையவர். எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து உடனுக்குடன், ஏரியும் பிரச்சினைகளை நூலாகச் சிருஷ்டிக்க வழிகாட்டுவார். இந்த வகையிலே 'நீலவண்ணன்' (செங்கையாழியான்) எழுதிய 24 மணிநேரம், 12 மணிநேரம், மீண்டும் யாழ்ப்பாளம் ஏரிகிறது முதலான நூல்கள் வெளிவர உந்துவிசையாக அமைந்தவர் இவரே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எழுத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே வரதருக்குரிய முக்கியத்துவம் மூன்று அமிசங்களிலே முதன்மை பெறுகின்றது என்று பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவார். அவையாவன :

- * எழுத்துச் சிறுகைதையாசிரியர்களுள் முக்கியமான ஒருவர்.
- * எழுத்து நலீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு முக்கியமான நிறுவனமாக விளங்கும் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் ஸ்தாபக அங்கத்தவர்களுள் ஒருவர்.
- * எழுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய பிரசரகர்த்தருள் ஒருவர்.

இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக 'ஆன்றவிந்தடங்கிய சான்றோ'னாக வாழும் வரதர் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ வேண்டுமென வாழ்த்தி வணங்குவோமாக.

‘புதுமை’ மனிதர்

- பாமா இராஜகோபால்

நான் அவர் செயலைக் காதலித்தேன்! வாரா வாரம் அவர் செய்து கொண்டிருந்த ‘புதுமை’ அந்த மனிதர் மீது அடங்காத மனப்பித்தை எனக்கு ஏற்படுத்தி விட்டது.

அப்போது வயதும் அப்படி! யார் சொல்லையும் கேட்காத பொல்லாத வயது என்பார்களே, அந்தப் பதினெட்டடு வயதுதான் அந்த மனிதர் செய்து கொண்டிருந்த புதுமையில் மயங்கி, என் நெஞ்சை அவரது செயலிடம் பறிகொடுக்க வைத்தது.

எழுத்தாளருக்கும், ரசிகருக்குமிடையில் முதல் முதலாக ஏற்படும் தொடர்பு காதலருக்கிடையில் ஏற்படும் ஒரு பிணைப்பை ஒத்ததாக இருக்குமென்பது அனுபவம் தந்த பாடம்!

அந்த வகையில் நான் அவருடன் நடாத்திய ‘காதல் நாடகம்’ என் வாழ்வையே திசை திருப்பி விட்டது!

‘புதினம்’ என்ற பத்திரிகை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. நான் அப்போது கல்லூரி மாணவன். வேறு எந்த ஈழத்துப் பத்திரிகையை வாங்கத் தவறினாலும் இந்தப் ‘புதின்’த்தை வாங்கத் தவறமாட்டேன். அப்படியொரு மோகம்!

‘புதினம்’ அப்போது ஏதோ ஒருவகையில், ஒவ்வொரு வாரமும் புதுமையாக வந்து கொண்டிருந்தது. எழுத்திலும், அமைப்பிலும், விஷயங்களை அனுகும் முறையிலும் புதுமை சொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

நான் அப்போது பத்திரிகைகளுக்கு எதையுமே எழுதாக்காலம். எழுத்துலகத் தொடர்பும் கிடையாது. ஒரு எழுத்தாளருடன் அதுவும் நான் படித்த கந்தரோடை பள்ளிக்குப் பக்கத்தில் அவர் மாத சஞ்சிகையொன்றை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்ததால் - அவருடன் சிறிது தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். எழுத்து எழுத்துலகைப் பற்றி அவர் ஏதாவது சொல்லுவார். அப்போது அவர்தான் அவர் சொல்லுவதுதான் 'ஸ்மூத்து இலக்கியமா' நம்பி வந்தேன்.

அவரிடம்தான் 'புதினம்' நடாத்தும் வரதரைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டேன். அவர் எப்படியிருப்பார்? அவர் குணம் எப்படி? என்பதையெல்லாம் ஓவ்வொரு முறையும் அந்த எனக்குத் தெரிந்த 'ஒரேயொரு எழுத்தாள், ஆசிரிய' ரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வேன். வரதரைப் பற்றி, மானசீகமாக என் இதுயத்தில் வைத்துப் பூஜித்து வந்த அந்த மனிதரைப் பற்றி - கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட விபரங்கள் அவர்மிது எனக்கிருந்த மதிப்புத் தரத்தை மேலே, மேலே உயர்த்திக் கொண்டே போன்று. அவர் எழுத்துக்களை ஒருமுறையென்ன - பலமுறை படித்தேன்; படித்துச் சுவைத்தேன்.

அந்தச் சமயத்தில்தான் என் சிறிய வாழ்க்கையில் நடந்து முடிந்த - என்னைப் பலவிதத்தாலும் பாதித்த - என்றுமே மறக்க முடியாத - அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. அந்த நாடகத்தில் இரு வருடங்களாகக் கதாபாத்திரமாக நின்று ஆடியவளை வைத்து, என் வேதனையை எழுத்தாகத் தீட்டினேன்! என் பூஜகருக்கே என் வேதனைக் 'கதை'யை அனுப்பி வைத்தேன்.

ஒரு வாரமாகவில்லை, என் இனிய 'வரதர்' ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். ஒரு முறையா, இருமுறையா பலமுறை திரும்பத் திரும்பப் படித்தேன். கடிதத்தை வைப்பதும், மீண்டும் எடுப்பதும், வைப்பதும்.....

'உங்கள் சிறுக்கதை புதினத்தில் வருவதற்காக எடுத்துக் கொண்டேன். உங்கள் வசன நடை நன்றாக இருக்கிறது. தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தி வந்தால், எழுத்துச் சிறுக்கதை எழுத்தாளர்களிடையே உங்கள் பெயரும் சேர வாய்ப்புண்டு. முடிந்தால் யாழ்ப்பானம் வரும்போது நேரில் சந்திக்கவும்.'

- இதுதான் அவர் கடிதத்தின் சுருக்கம்.

அந்த ஆனந்தா அங்கக்குத்தின் கடைசியில் பல வேலைகளை ஒரே நோத்தில் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் 'பிளி' மனிதர் ஒருவர் முன்போய் நிற்கிறேன். புதுமை வரதரை அப்பொழுதுதான் முதன் முதலில் நேரில் பார்க்கிறேன். தசாவதானிதான் அவர்.

பெருத்த மரியாதையுடன், பயபக்தியுடன், யாரோ ஒருவர் கொண்டு வந்து வைத்த பைலை ஒருகணம் பார்ப்பதில் முழுகி விட்டார் அவர். பல வேலைத் தொந்தரவுகளில் ஆழ்ந்து போய்விட்ட அவரை எப்படியோ என்னைப் பார்க்க வைத்துவிட்டேன். பெரிய வெற்றிதான்!

என்னை யார் என்று அவருக்குச் சொல்லி அறிமுகமாக்குவதற்கு முன்பே, அவர் சிரிக்கிறார். நான் சிரிக்கிறேன். அவரது அடக்கமான சிரிப்பு, 'கெம்ப' விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவரது தலைமயிரின் அழகு, இனிமையான அவர் முகம் யானையும் அவர்மீது உடனடியாக ஒரு மதிப்பைவைக்கத்தான் செய்துவிடும் 'நான்தான் பாமா ராஜ்—

— சொல்லி முடிப்பதற்குள், “இரும்: இரும்,” என்று அடக்கமாக (அவர் சொத்தே அதுதானே) எனக்கு மட்டும் கேட்கக் கூடியதாகச் சொல்கிறார்.

என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது.... நான் ‘புதுமை’ மனிதர் முன் பேசமுடியாத மௌனியாக உட்கார்ந்திருக்கிறேன். அவர் என்னைப் புரிந்து கொண்டு பேசுகிறார்:

“நீர் நல்லாக எழுதுகிறீர்: உம்மை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. புதினத்துக்குச் சிறுக்கதை மட்டுமல்ல ... புதினத்தில் வருவது போன்று பல விஷயங்களை வாரா வாரம் நீர் எழுதலாமே!”

பத்திரிகையில் இருப்பவர்கள் யாராவது நல்லதாகச் செய்தால் அதனை வெளிப்படையாகப் பாராட்டக்கூடாது என்ற ஒரு பெரிய பத்திரிகைத் தத்துவத்தை நான் அந்த உலகில் நுழைந்த பிறகு அனுபவத்தால் உணர்ந்திருக்கிறேன். ஆனால் வரதர் அன்று என்னை மனம் திறந்து என் திறமையைப் பாராட்டியதை என் வாழ்நாளில் என்றுமே மறக்க முடியாது!

‘புதின’த்துக்கென்று ஆனந்தா புத்தகசாலைக்குள்ளிருந்த தனிக்காரியாலயத்துக்குள் அழைத்துச் சென்று அங்கு அப்போது தனது உதவி ஆசிரியராயிருந்த தாழையாட சபாரத்தினத்தை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

முதற் சந்திப்பையே பயனுள்ளதாக்கி விட்டார். அதன் பிறகு புதினத்தில் சிறுக்கதை தொடக்கம். ‘செக்ஸ்’ வரை பலபல பெயர்களில் வாரா வாரம் எழுதித் தள்ளினேன்.

திறமையுள்ளவர்களைப் பயன்படுத்தி, அவர்களிடம் வேலை வாங்கினாலும் அவர்களுக்கு அத்துறையில் பயிற்சி கொடுத்து, அவர்களைத் தூக்கி விடுவதில் வரதர் மிகச் சிறந்த கலைஞர்.

பத்திரிகை உலகத்தையே என் வாழ்க்கைக்காக நம்பி அந்த உலகில் ஏதோ ஓரளவு செய்யக் கூடியவனாக இருக்கிறேனன்றால் அது என் மதிப்பிற்குரிய வரதர் என்று இனியும் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமா?

வரதர் என்கிற படைப்பாளி

- செங்கை ஆழியான்

1. வாழ்வும் வளமும்

1924 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் முதலாம் திகதி பொன்னாலைக் கிராமத்தில். ஈழத்தின் நவீன புனைக்கதை இலக்கிய வரலாற்றில் விடுபட முடியாத இலக்கிய முக்கியத்துவமுடையவராகக் கணிக்கப்படும் வரதர் என்ற தி. ச. வரதராசனின் (தியாகர் சண்முகம் வரதராசன்) தோற்றும் நிகழ்ந்தது. சண்முகம் - சின்னத்தங்கம் தம்பதியினாளின் மூன்றாவது குழந்தையாக விளங்கிய வரதராசனுக்கு மூத்த இரு அக்காமாரும் ஒரு தங்கையும் கூடப் பிறந்தவர்கள். குடும்பத்தின் ஒரே ஆண் மகன் என்பதால் கட்டுப்பாட்டுடன் சேர்ந்த செல்லப்பிள்ளையாக அவர் வளர்ந்தார். வரதர் நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். புலாலுண்ணாத சைவ வேளாளர். தந்தை ஒரு வர்த்தகர், தனது வீட்டிலேயே முன்பக்க விறாந்தையைச் சிறு கடையாக மாற்றி வியாபாரம் செய்து வந்தவர். தாயார் சின்னத்தங்கம். ஒழுக்கும், நேர்மை, கடுமூயற்சி, செய்திற்ன் என்பன சிறுவைது முதலே வரதராசனுக்குப் போதிக்கப்பட்டு வந்த நன்னெறிகள்.

பொன்னாலை ஆமெரிக்கபிழென் தமிழ்ப் பாடசாலையில் தனது ஆரம்பக்கல்வியை தி. ச. வி. பெற்றார். ஆறாம் வகுப்பை மூளாய் சைவபிரகாச வித்தியாசாலையிலும், ஏழாம் வகுப்பைச் சுழிபுரம் ஜக்கிய சங்க வித்தியாசாலையிலும், எட்டாம் வகுப்பைக் காரைநகர் சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலையிலும் பெற்றார். சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திர வகுப்பை மீண்டும் மூளாய் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் பெற்றார்.

இரத்தினம்மா, அன்னம்மா, தங்கச்சியம்மா ஆகிய மூவரும் தி. ச. வி. வின் சகோதரிகள். இவர் தனது 27வது வயதில், சுழிபுரத்தில் பிறந்து மலேசியாவில் வாழ்ந்த ஆறுமுகம் - மனோன்மணி தம்பதியின் மகளான மகாதேவியம்மாவை 1951 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 7ஆம் திகதி தனது வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கிக் கொண்டார். மகாதேவியம்மா. தி. ச. வரதாராசனுக்கு உறவினர். அவர்களுக்குச் செந்தாமரை, தேன்மொழி, மலர்விழி என மூன்று புதல்விகள், செந்தாமரை ஒரு சித்த மருத்துவத்துறை வைத்தியர். சந்தான கோபாலன் என்பவரை மணந்து கபிலன், நங்கை, வாசன் ஆகிய பிள்ளைகளுடன் கண்டாவில் வாழ்ந்து வருகின்றார். தேன்மொழி ஆசிரியை, பெற்றோருடன் மாழிப்பாணத்திலுள்ளார். மூன்றாவது மகள் மலர்விழி கணக்காளர் சித்தார்த்தன் என்பவரை மணந்து லண்டனில் உள்ளார். தமிழ்நினர் பொன். முத்துக்குமாரன் வரதரின் ஒன்றுவிட்ட தமையனார் ஆவார்.

தி. ச. வி. வின் தொழில் அங்கக முகாமையாளர். ஆரம்பத்தில் அவருக்கு நூல் வெளியீடுகளில் ஆர்வமிருந்ததே தவிர, அச்சகமொன்றின் உரிமையாளராக மாற வேண்டும் என்ற எண்ணாமிருந்ததில்லை. “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகையை முதன் முதல் அங்கப்படிக்க, மாழிப்பாணம் ஸீர் பார்வதி அங்சகத்திற்குள் ருழைந்த போதுதான் அங்சகப் பரிச்சயமே ஏற்பட்டது. சஞ்சிகை விடயத்திலும், அங்சக விடயத்திலும் அவருக்கு இருந்த ஆர்வத்தைக் கண்டுகொண்ட பார்வதி அங்சக உரிமையாளர் திரு. சிவநானபோதம், அவரை மனேச்சராக வருமாறு அழைப்பு விடுத்தார். 1948இல், ஸீர் பார்வதி அங்சகத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்தார். குறைந்தது மாதா மாதம் ரூபா 50 - சம்பளமாகத் தரல் வேண்டும் என்ற வரதரின் கோரிக்கையைப் பார்வதி அங்சக உரிமையாளர் ஏற்றுக் கொண்டார். மாழிப்பாணன் என்ற புனைப்பெயரில் கவிதைகள் எழுதிய சிவக்கொழுந்து, தனது பாடநூல்களை பார்வதி அங்சகத்தில் அச்சிட முன்வந்தார். எழுத்துப் பிழைகளில்லாது சிறப்பாக அச்சிட்டமையால் தொடர்ந்து ஸீர் பார்வதி அங்சகத்தில் தனது நூல்களைப் புதிப்பித்தார். அதனால் சராசரியாக மாதம் ரூபா 180 வரை வரதருக்கு சம்பள வருமானம் கிடைத்தது. 1950 களில், சிவக்கொழுந்து அவர்கள் வரதராசனுடன் சேர்ந்து ஓர் அங்சக்கூடத்தை நிறுவ விரும்பினார். தன் பங்காகத் தனது காணியை ஈடு வைத்து ரூபா 2500 முதலே செய்ய வரதர் முன் வந்தார். அதே வேளை வரதரின் அங்சகத் திறமையைக் கண்ட ஆனந்தா அங்சக உரிமையாளர் சரவணமுத்து தனது அங்சகத்தை வரதருக்கு விற்க முன் வந்தார். சரவணமுத்துவையும், சிவக்கொழுந்துவையும் அங்சகத்தின் பங்குதாரராக்கி 1952இல் ஆணந்தா அங்சகத்தை பொறுப்பேற்றார். ஏனையோளின் பங்குப் பணம் முறையே பத்தாயிரமாக இருக்க, வரதரின் பங்குப் பணம் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறாக இருந்தது. வரதரின் கடும் உழைப்பினால் ஐந்து வருடங்களுள் சமபங்குதாரராகினார். சிவக்கொழுந்து பிரிந்து தனியே அங்சகம் ஒன்றினை நிறுவிக் கொண்டார். அதனால் சண்முகதாசன் என்ற இளைஞருடன் பங்காளராகி இன்றுவரை ஆனந்தா அங்சகத்தை நடாத்தி வருகின்றார். 1952விறுந்து இன்றுவரை ஆனந்தா அங்சகத்தின் முகாமையாளராக வரதரே விளங்கி வருகின்றார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

2. கலை இலக்கிய ஆர்வம்

வரதரின் இலக்கியப் பிரவேசம் மிக இளமையிலேயே தொடங்கியமைக்குக் காரணம், சிறுவனாக இருக்கும்போது அவருக்கிருந்த வாசிப்புப் பழக்கமாகும். அவரைப் பன்னிரண்டு வயதிலே வாசிப்பு ஆர்வம் தொற்றிக் கொண்டது. அக்காலத்தில் மகாபாரதம், காத்தவராயன் கதை, அல்லியரசாணிமாலை, ஜகதலப்பிரதாபன், விக்கிரமாதித்தன் கதை போன்ற நூல்களை ஆர்வத்தோடு படித்துள்ளார். பதின்மூன்று, பதின்நான்கு வயதுகளில் ஆனந்தபோதினி, பிரசண்டவிகடன், சந்திரோதயம் தொடர்ந்து ஸ்ரீகேசரி போன்ற செய்தி இதழ்களிலும் வெளிவந்த கதைகளை வரிவிடாது படித்துள்ளார். டார்சான் சித்திரக் கதையையும் ஆசிரியர் எச். நெல்லையாவின் தொடர் கதைகளையும் விரும்பிப் படித்தார். வட்டுலூர் துறைச்சாமி ஜயங்கார், வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள் போன்றோரின் நாவல்களை ஆர்வத்தோடு படித்துள்ளார்.

அவரை எழுத்துலகில் பிரவேசிக்க வைத்தது ஈழகேசரி ஆகும். 1930 ஆம் ஆண்டுதொட்டு சன்னாகத்திலிருந்து நா. பொன்னையாவினால் வெளியிடப்பட்ட ஈழகேசரி வரதராக் கவன்ந்தது. அதில் மாணவர்களுக்கான கல்வி அனுபந்தம் என்ற பகுதியில் 1939இல் வரதரின் சிறியதொரு கட்டுரை வெளிவந்தது. அடுத்த ஆண்டு 1940இல், வரதரின் 16வது வயதில், ஈழகேசரி ஆண்டு மலரில் அவரின் முதலாவது சிறுகதையான “கல்யாணியின் காதல்” என்ற சிறு நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். ஈழகேசரி இச்சிறு நூலுக்குத் தனது வாசிக்காலை பகுதியில் மதிப்புரை செய்து பாராட்டியிருந்தது. அதன் பின்னர் தி. ச. வ. வின் சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. அவை முதலில் வரன் என்ற பெயரிலும், பின்னர் வரதர் என்ற பெயரிலும் வெளிவந்தன. தி. ச. வரதராசனைத் தம் எழுத்தால் கவன்ந்தவர்களேன மனிக்கொடி எழுத்தாளர்களைக் குறிப்பிடலாம். முக்கியமாகப் புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்கள் அவரை அதிகம் பாதித்தன. கல்கி, கு. ப. ரா, மு. வரதராசன், வி. ச. காண்டேகர் ஆகியோரின் எழுத்துக்கள் அவரால் பெரிதும் விரும்பிப் படிக்கப்பட்டன. புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்களில் இருந்த பிரேமையால் தான் முதன் முதலில் ஆரம்பிக்கவிருந்த சங்கத்திற்குப் ‘புதுமைப்பித்தர்கள் சங்கம்’ எனப் பெயரிட விரும்பியிருந்தார். டாக்டர் மு. வரதராசனின் எழுத்துக்களில் இருந்த பிடிப்பினால்தான் தனது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு (கயமை மயக்கம்) மு. வரதராசனின் முன்னுரையைப் பெற்றிருந்தார் என நினைக்கிறேன்.

வரதர் இலக்கியத் துறையில் காலடி வைத்த காலம் இலங்கை ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்த காலமாகும். இந்தியாவில் காந்தியம், பாரதியம், பெரியாரியம் முதலான கருத்துக்கள் நிலவிக் கொண்டிருந்தன. பெரியாரின் பகுத்தறிவுக் கருத்துக்கள் நிலவிக் கொண்டிருந்தன. பெரியாரின் பகுத்தறிவுப் பத்திரிகைகளும்

அக்கால எழுத்துக்களும் அவரைப் பாதித்தன. தன் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவற்றை எழுதி, முட்டுத் தீர்த்துவிடும் ஆவேசம் அவரிடமிருந்தது. எனவே நிறையப் படித்தார். நிறையவே சிந்தித்து எழுதினார்.

3. வரதரின் சிறுகதைகள்

வரதரை ஒதுக்கிவிட்டு ஈழுத்துச்சிறுகதை வரலாற்றை எழுதிவிட முடியாது. ஏனெனில், ஈழுத்துச்சிறுகதை முன்னோடிகள் காலத்திலிருந்து இன்று வரை வரதர் படைப்பாளியாகவே வளர்ந்து வருகின்றார். ஆறு தசாப்தச் சிறுகதை வரலாற்றில் வரதரின் பங்களிப்பு இருந்து வருகின்றது. 1940 ஆம் ஆண்டு வரதரின் முதல் சிறுகதையான “கல்யாணியின் காதல்” ஈழகேசரி ஆண்டு மலரில் வெளிவந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து விரும்பிய விதமே (1941), கஸ்யாணமும் கலாதியும் (1941), குதிரைக்கொம்பன் (1941), தந்தையின் உள்ளாம் (1941), ஆறாந்தேதி முகூர்த்தம் (1941), கிழட்டு நினைவுகள் (1941), விபச்சாரி (1943) ஆகிய சிறுகதைகளை ஈழகேசரியில் எழுதினார். இன்பத்திற்கு ஒர் எல்லை (1946), ஜோடி (1947), அவள் தியாகம் (1948) முதலிய சிறுகதைகளை மறுமலர்ச்சியில் எழுதியுள்ளார். மாதுளம்பழம் என்ற சிறுகதை சுதந்திரன் ஆண்டு மலரிலும், கயமை மயக்கம், உள்ளாறுவு, வாத்தியார் அழுதார் என்பன ஆனந்தனிலும், பிள்ளையார் கொடுத்தார், வீரம், ஒரு கணம் என்பன தினகரனிலும், உள்ளும் புறமும், வரதர் ஆண்டு மலரிலும் புதுயுகப்பெண் கலைச்செல்லியிலும், வெறி தமிழ் எழுத்தாளர் சங்க ஏற்பாட்டிலும், கற்ப மத்திய தீபத்திலும் வெளிவந்துள்ளன. புதினம் பத்திரியைல் வரதரின் இன்று நீ வாழ்ந்திருந்தால், ஒ இந்தக்காதல் ஆகிய இரு சிறு கதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

வரதரின் இலக்கிய நோக்குக்குறித்தும் சிறுகதை இலக்கியம் குறித்தும் தெரிந்து கொள்வது அவரது ஈழுத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ள உதவுமென நம்புகின்றேன். ‘கவிதையோ, காவியமோ, கட்டுரையோ, நாடகமோ, நாவலோ உருவத்தில் அது எப்படி இருந்தபோதிலும் அதை இலக்கியமென்று சொல்லுவதற்கு இரண்டு தகுதிகள் இருக்க வேண்டும்’ என்கிறார் வரதர். முதலாவது அதில் ஒர் இலக்கு இருக்க வேண்டும். அந்த இலக்கு மனிதனுடைய அகத்தையோ புற்றதையோ உயர்த்துவதாக அமைய வேண்டும் மற்றையது, அதைச்சொல்லும் விதம், நடை, கட்டுக்கோப்பு ஆகியவற்றில் கவையும் நேர்த்தியும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார் வரதர்.

வரதர் தனது சிறுகதைகளை காலத்திற்குக் காலம் மறுபரிசீலனை செய்து பார்த்திருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது. ஆரம்பத்தில், கற்பனை செய்து கதாபாத்திரங்களையும் நிகழ்வுகளையும் திறம்படக் கோத்து கதைகளைத் தான் எழுதியதாகவும், ஆனால் அந்தக் கதைகளில் மற்ற எல்லாம் இருந்த போதிலும், நல்ல

கருத்துக்களை அவை மையமாகக் கொண்டு அமையவில்லை என்பதால் அவை தொகுதியாக்கம் பெறவில்லை என்கிறார். கருத்து வளம் நல்லதோரு சிறுகதைக்கு உபிரைப்போன்றதென்பது வரதரின் கருத்து. எனவே “1940 லிருந்தே சிறுகதை எழுதி வந்துள்ள வரதர் ஜம்பதுகளின் பிறக்கற்றில் ஏற்பட்ட இலக்கிய உத்வேக வளர்ச்சியின் பொழுது தனது படைப்பாளுமையை கற்பி, வீரம் போன்ற சிறுகதைகள் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.” என்பது போசிரியர் கருத்து.

வரதர் சிறுகதைகளை மட்டுமன்றி குறுநாவல், நாவல் புனைக்கதை வகையிலும் தனது கால்களைப் பதித்துள்ளார். வென்றுவிட்டாயிர ரத்தினா, உணர்ச்சி ஓட்டம், தையலம்மா ஆகிய குறுநாவல்களை மறுமலர்ச்சியில் வரதர் எழுதியுள்ளார்.

ஆண்டனில் அவர் எழுதிய கயமை மயக்கம் கூட ஒரு வகையில் குறுநாவலாகக் கருதப்படக்கூடியதே. அவர் எழுதிய ஒரேயொரு நாவல் “காவோலையில் பக்கம்” என்பதாகும். தினகரனில் 1998களில் தொடராக வெளிவந்தது. காவோலையில் பக்கமை, தொடர்கதையாக வெளிவந்தாலும் தொடர்கதைக்குரிய விறுவிறுப்பின்றி, நாவலுக்குரிய இறுக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது.

“யாழ்ப்பாண மக்களின் இடப்பெயர்வினாடியாகத் தோன்றி, இற்றைக்கு 70 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய சமூக பண்பாட்டு, பொருளாதார நிலைமைகளை ஆவணப்படுத்தும் ஒர் கதை, காவோலையில் பக்கமை நாவலாகும். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் வடமேற்கு மூலையில் அமைந்துள்ள நல்லபுரம் எனும் கற்பனைக் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்டு இக்கதை நகர்வதாயினும், அது ஒட்டு மொத்தமாக அக்கால யாழ்ப்பாணக் கலைக்கலையே காட்டுகிறது.” என்பது நாகநனினி கந்தியினர்களையின் கருத்து. காவோலையில் பக்கமை சாதிய நாவலாகவும் கருதப்படக்கூடியது.

4. வரதரின் “மறுமலர்ச்சி”

1943 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் இலக்கிய, ஆர்வம் மிக்க இளம் எழுத்தாளர்கள் சிலர் ஒன்றிணைந்து “தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்” என்ற பெயரில் எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றிணை நிறுவிக் கொண்டனர். இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது எழுத்தாளர் சங்கம் இதுவே. இந்தச் சங்கத்தின் பிதாமகர் தி. ச. வ. ஆவரா. அவரோடு அ. செ. முருகானந்தன், க. கா. மதியாபரணம், க. செ. நடராசன் (நாவற்குழியூர் நடராசன்), ச. பஞ்சாட்சரசர்மா, க. இ. சரவணமுத்து (சாரதா), து. உருத்திரமுருத்தி (மகாகவி), அ. ந. கந்தசாமி, கனகசெந்திநாதன், வை. ஏரம்பலூர்த்தி (எழுத்துறைவன்) முதலான பலரும் இணைந்து கொண்டனர். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்கள்.

‘எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய இரசிகர்கள் ஆகியோரை ஒன்று சேர்த்து ஒரு சங்கம் அமைக்க வேண்டுமென்ற பெருவிருப்பம் தி. ச. வரதாராசனுக்கு 1943களில் ஏற்பட்டது. அவ்வாறு அமையவிருக்கும் சங்கத்திற்குப் “புதுமைப்பித்தர்கள் சங்கம்” எனப் பெயர் வைப்பதென வரதர் முடிவு செய்திருந்தார். மேற்குறிப்பிட்டோர் கூட்டத்திற்கு அழைக்கப்பட்டனர். 16.04.1943 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் கஸ்தராரியார் வீதியிலுள்ள ரேவுதி குப்புசாமி என்ற சிற்பக் கலைஞரின் வீட்டு விராந்தையில் கூமார் பதினெண்ணது எழுத்தாளர் / இரசிகர்கள் கூடினர். சங்கம் ஒன்று அமைப்பதாக முடிவு எடுக்கப்பட்டு, அதற்குப் பெயர் குட்டும் தீர்மானம் வந்தபோது, வரதர் தான் ஏற்கனவே உருப்போட்டு வைத்திருந்த “புதுமைப்பித்தர்கள் சங்கம் என்ற பெயரைச் சொன்னார். இப்பெயருக்குப் பெரும்பான்மையோர் எதிர்க்குரல் தந்தனர். அவர்களில் யாழ் இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர் வை. ஏரம்பலூர்த்தி முக்கியமானவர். அவர் இச்சங்கத்திற்குத் ‘தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்’ என்ற பெயரைப் பிரேரித்து அனுமதிக்க வைத்தார். பெரும்பான்மையோர் முடிவிற்கு வரதர் சிரம் தாழ்த்தினார். அக்கூட்டத்தில் மறுமலர்ச்சி என்றொரு சஞ்சிகை நடாத்த முடிவு செய்து அதற்கு ஆசிரியராக வரதரைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அப்போது அவருக்கு வயது 19 ஆரம்பத்தில் மறுமலர்ச்சி கையெழுத்துப் பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. சிறுவயதிலிருந்தே எழுத்து கவிதைபோல ஓவியம் வரைவதிலும் வரதருக்கு ஆர்வம் உண்டு. தான் பத்திராஜபாராக இருந்த கையெழுத்துப் பத்திரிகைகளில் தன்னுடைய ஓவியத்திற்மையையும் காட்டினார். மறுமலர்ச்சி மாறிமாறி ஆர்வமுள்ள இளைஞர்களால் படிக்கப்பட்டது. அது கையெழுத்துப் பத்திரிகையாக எத்தனை இதழ்கள் வெளிவந்தது என்பது தெரியவில்லை. வரதரின் பத்திரிகை வெறி கையெழுத்துப் பத்திரிகையுடன் அடங்கி விடுவதாகவிருக்கவில்லை.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும் சஞ்சிகைகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அப்படி ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட வேண்டுமென்ற கனவு வரதருக்கு இருந்தது. மறுமலர்ச்சியை அச்சுப்பத்திரிகையாக்க வேண்டுமென்பது அவருடைய பெரும் தாகமாயிற்று. அச்சுப் பத்திரிகை என்பது பணத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயம், எனினும், வரதர், க. கா. மதியாபரணம், நாவற்குழியூர் நடராஜன், பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா, க. இ. குமாரசாமி (க. இ. சரவணமுத்துவின் தமையனார்) ஆகிய ஜவர் ஒன்று சேர்ந்து ஆளுக்கு ஜம்பது ரூபா தலைக்குரிய முதல்டாக இட்டு, மூபார்வதி அச்சுக்கத்தில் மறுமலர்ச்சி இதழ் அச்சிடத் தொடங்கினார்.

“மறுமலர்ச்சி தொடர்ந்து 1946லிருந்து 1948 வரை இருபத்தி நான்கு இதழ்கள் வெளிவந்து, இலக்கிய உலகில் பெரும் சாதனை படைத்தது. தமிழகத்தில் சிறுகதைத்துறைக்கு மணிக்கொடி எப்படிப் புத்தாக்கம் அளித்ததோ அதேபோல

ஸமுத்தில் சிறுக்கைத்த துறைக்கு மறுமலர்ச்சி புதியதொரு உத்வேகத்தை அளித்துள்ளது. மறுமலர்ச்சி ஏட்டில் இலங்கையர்கோன், சோ. நடராஜன், அ. செ. முருகானந்தன், நாவற்குழியூர் நடராசன், சம்பந்தன், பொ. கிருஷ்ணன், வல்லிக் கண்ணன், து. உருத்திரமூர்த்தி, சு. வேலுப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணன், சொக்கன், கி. சுப்பிரமணியம், ச. பஞ்சாட்சரசர்மா, அ. வி. மயில்வாகனன், க. சி. குலாத்தினம், ச. ராஜநாயகன், முதலியார் குலசபாநாதன், கு. பெரியதம்பி, பா. கதிராயத்தேவி, பத்மா துரைராஜா, மா. பீதாம்பிரன், நடனம், கா. பொ. இரத்தினம், காத்திகேயன், பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை, தயா, புரட்சிதாசன், ச. வித்தியானந்தன், பண்டிதர் தர்மாத்தினதேரோ, வித்துவான் வேந்தனார், சோ. தியாகராஜன் முதலிய பலரும் எழுதியள்ளார். தனது படைப்பிலக்கியத்துறைக்கு மறுமலர்ச்சியை வரதர் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

6. வரதரின் கவிதைகள்

வரதரை ஒதுக்கிவிட்டு ஈழத்து நவீன புதுக்கவிதை வாலாற்றை எழுதிவிட முடியாது. ஈழத்துப் புதுக்கவிதைக்கு / வசன கவிதைக்கு வரதரே பிதாமகர் என்பேன். ஜம்பத்தேழு ஆண்டுகளுக்கு முன், 1943இல் சித்திரைக்கு குழப்பத்தை வைத்து வரதர் ஈழகேசரியில் “ஓர் இரவிலே” என்றொரு புதுக்கவிதையை எழுதியள்ளார். அதனைத் தொடர்ந்து மறுமலர்ச்சியில் பல கவிதைகளை வரதர் வெவ்வேறு புனை பெயர்களில் எழுதியள்ளார். அவற்றில் “அம்மான் மகள்” என்றொரு கவிதை குறிப்பிடத்தக்கது. 1996இல் “யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணர்” என அவரைழுதிய நெடுங்கவிதை காலப்பதிவேடாக மாறிவிட்டது.

வரதருடைய கருத்துப்படி “எல்லாச் சிறந்த எழுத்தாளருக்குள்ளும் ஒரு கவிஞர் இருக்கிறான். நல்ல எழுத்தாளர்களின் எழுத்து நடையிலும் கருத்திலும் ஒரு கவிதைநயம் இருக்கும். கவிதை என்பது எதுகை, மோனை, சீர், தளை எல்லாம் சரியாக அமைந்து ஒசை நயத்தை எழுப்ப வேண்டும். ஒசை நயமில்லாமல் கவிதையில்லை” என்ற கருத்திற்கு வரதர் முரண். “ஒரு கவிதையை எந்த உருவட்டில் படைத்தபோதிலும் அதில் “கவிதை நயம்” என்ற பண்டம் இல்லாமல் போகுமானால் அது கவிதை ஆகாது.

“வரதர் கதை எழுத்த தொடங்கிய காலத்திலேயே கவிதைகளையும் எழுதினார். அவர் எழுதிய முதற் கவிதையே ஈழகேசரியில் வெளிவந்த “ஓர் இரவிலே” என்பதாகும். சித்திரை இருபத்தெட்டில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தால் மூன்று, நான்கு நாட்களாக ஓரே ஆடை மழை. ஊரெல்லாம் பெரு வெள்ளம். அவற்றுடன் புயலும் சேர்ந்து ஊரை ஒரு ஆட்டு ஆட்டியது.

“இருபத்தி எட்டென்று
யாரோ சொன்னார்
இருண்டதா மேகமெல்லாம்
அந்த வேளை
கருக்கொண்ட மேகங்கள்
விண்ணில் கூடு

அந்தக் கவிதை இப்படித் தொடங்குகிறது என வரதர் நினைவிலிருந்து சொல்கிறார். ஆனால் (அந்தக் கவிதை) பின்வருமாறே தொடங்குகிறது.

“இருள்!, இருள்!, இருள்!
இருளின் நடுச்சாமத்திலே
என் கால்கள் தொடும் பூமி தொடங்கி
கண்பார்வைக் கெட்டாத மேகம் வரை
இருள்!, இருள்!
பார்த்தேன்
பேச்சு மூச்சற்று
பினாம் போலக்கிடந்தது பூமி
இது பூமி தானா?
மனித சந்தடியேயற்ற
பயங்கரமான பேய்களின் புதிய உலகமோ?
ஓவ்! ஓவ்! என்றிரைவது
பேயா? காற்றா? பேய்க்காற்றா?
பேய்க்காற்று;” என இக்கவிதை விரிகின்றது.

அந்தக் காலத்தில் புதுக்கவிதை முயற்சி ஒன்று நடந்ததுண்டு. ந. பிச்சஸுர்த்தி, க. நா. சு. நடாத்திய “குறாவளி” என்ற புதுமையான சஞ்சிகையில் புதுக்கவிதைகள் வெளிவந்தன. அவற்றினை வரதர் படித்துணர்ந்துள்ளார்.

மறுமலர்ச்சியில் வரதர் எழுதிய “அம்மான் மகள்” யாழிப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் நயம்பட எழுதப்பட்டுள்ளது.

“சும்மா சும்மா என்றை மனசு
சுத்தித்திரியது
சுருதி கெட்ட பாட்டுப் போல
சோந்து போகுது
அம்மான் மகளைக் கட்டிக்கொள்ள

ஆசைப்படுகுது
 அதையே நினைச்சு நினைச்சுப் பாத்து
 நெஞ்சு புனுகுது

 நேத்துச் சின்னக் குருவி போலை
 நின்ட பெட்டை தான்
 நேரங் காலம் வந்திட்டுது
 நிமிந்து நிக்கிறா
 சேத்துக்குளத்துப் பூவைப் போல
 புத்து நிக்கிறா

சேலைகட்டிச்சட்டை போட்டுச்
 சிரித்துப் பாக்கிறா
 சோறு, புட்டுத் தின்ன யில்லை
 சோர்ந்து போகிறாய்
 சோலி என்ன தம்பி எண்டு
 ஆச்சி கேக்கிறா
 அத்தான் மெலிஞ்சு சாகப் போறன்
 ஆதலி னாலே - அடு
 அம்மான் மகளே சம்மா வாடு
 ஆனாத் தன்னாலே”

நீண்ட பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1996இல் வரதர் எழுதி வீரகேசரியில் வெளி வந்த கவிதை “யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்.” அது பின்னர் தனி நூலாகவும் வெளி வந்தது. 1995, ஒக்டோபர் 30 ஆந்திகதி வலிகாமம் மக்கள் அனைவரும் தாம் வாழ்ந்த வீடுகளையும், தேடிய தேட்டங்களையும் கைவிட்டு ஒடில்லாத ஆழமைகளாகவும் கூடில்லாத நத்தைகளாகவும் பயத்தோடும் பரிதவிப்போடும் ஊர்களை விட்டு ஏதீவிகளாக ஒடிய மனுக்குலச் சோக நாடகம் வரதரின் நீண்ட கவிதையாக வெளிவிட்டது. இந்த இடப்பெயர்வுச் சோக நாடகத்தின் முதற் காட்சியை அந்த நாடகத்தின் பாத்திரங்களில் ஓன்றாகி, மானிட வேதனைகளை முற்றாக அனுபவித்ததன் விளைவாக கவிதா ஆவேசமாக வரதர் அள்ளித் தந்துள்ளார்.

“முப்பு பத்து
 தொண்ணாற்று ஐந்தன்று
 முன்னிரவு வேணா
 முதேசி வந்தது போல
 பயங்கரச் செய்தி ஒன்று :
 “பட்டாஸம் வருகிறதாம்
 ஒடுங்கள் ஊரை விட்டு
 உடனே புறப்படுகின்கள்
 தாமதித்தால் ஆபத்து
 தப்பாது உங்கள் உயிர்!”
 என்றந்தச் செய்தி
 எமணாக வந்ததம்மா
 அடுத்த கணமே
 அயல்ட்டை எல்லாரும்
 கையிலே தலையிலே

காவும் பொருட்களுடன்
 ஒழுங்கைக்கு வந்தார்கள்
 ஐயையோ, என்ன இது?
 ஊர் முழுக்க அங்கே
 ஒரேயடியாய் நடக்கிறது!
 கட்டிய வீடும்
 கமம்புலமும் அத்தோடு
 தின்னாமல் குடியாமல்
 பரம்பரை பரம்பரையாய்
 பதுக்கி வைத்த சொத்துக்களும்
 எல்லாமே விட்டு விட்டு
 எங்கிவர்கள் போகின்றார்!
 இராப்பொழுது மழைநேரம்
 கா, காக்கை போல் அலைய
 இவர் செய்த பாவமென்ன?”

- இவ்வாறு நீண்ட கவிதை விரிகிறது.

“ஊர் எழுந்தது. எல்லாமே விட்டு விட்டு எங்கிவார்கள்?” என்ற தலைப்புடன் வீரகோசாரியில், இக் கவிதை வெளிவந்தது. காலத்தோடு ஒட்டிய கவிதையாக அது அமைந்தது.

இந்த நீண்ட கவிதை சத்திய ஆவேசம் கொண்ட ஒரு கவிஞரின் ஆழ்மனதில் உறங்கிக் கிடந்த மானிட நேயத்தைத் தூண்டியிருக்கிறதென்பதற்குச் சான்றாகிறது. இந்த மானிட அவலம் புதுக்கவிதையாக வெளிவராவிடில் வரதர் என்ற கவிஞரால் நிச்சயமாக உறங்கியிருக்க முடியாது. சாதாரண மனிதனுக்கு ஒரு இழப்பின் அல்லது தாங்கொணாத் துயாத்தின் வெளிப்பாடு புலம்பலும் கண்ணீருமென்றால், கவிஞரனுக்கு இது இலக்கியப் படைப்பாகத்தானிருக்க முடியும். அதனை வரதர் செய்திருக்கிறார்.

வரதரின் “யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்” என்ற இந்தப் புதுக்கவிதை நூல், ஒரு கால கட்டத்து ஆவணம் என்ற நிலைப்பாட்டிற்கு அப்பால் தக்கதொரு கவிதை நூலாகவும் கணிக்கப்படத்தக்கதாகவிருக்கின்றது. மானிடசோகத்தின் கவிதா புலம்பலாக இந்த நூல் விளங்குகின்றது. ஒவ்வொரு வரியும் நாம் அனுபவித்த அனுபவத்தினையும், இழப்புக்களையும், ஏமாற்றங்களையும் எடுத்து விளம்புவதன் மூலம் நெஞ்சில் குருதி வடிய வைக்கின்றது. இந்தக் கவிதையில் சொன்ன விஷயங்களிலும் சொல்லாத விஷயங்கள் பல தொக்கி நிற்கின்றன. அவை கவிதைகளை உன்னிப்பாகப் படிக்கும்போது எஞ்சி நிற்கின்ற உணர்ச்சியினாலும் தெரிகின்றன. காலத்திற்குத் தேவையான ஓர் இலக்கியப் பணியை வரதர் இந்த நூல் மூலம் ஆற்றியுள்ளார்.

6. வரதரின் இதழியற் பணி

வரதரை ஒதுக்கிவிட்டு ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு எழுத முடியாது. ஏனெனில் ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்றுக்கு படைப்பாளிகளையும் தான் காலத்திற்குக் காலம் நுடாத்திய மறுமலர்ச்சி, வரதர் ஆண்டு மலர், ஆனந்தன், தேன்மொழி, வெள்ளி, புதினம், அறிவுக்களாஞ்சியம், மீண்டும் மறுமலர்ச்சி முதலான இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் மூலம் தத்துள்ளார்.

7. மறுமலர்ச்சி

1946 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் இலக்கிய உலகிற்குக் கிடைத்த ஓர் அரிய சஞ்சிகை மறுமலர்ச்சி. தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினரால் இது வெளியிடப்பட்டதென்று கூறப்பட்டாலும் தி. வ. வரதராசன், க. கா. மதியாபரணம், நாவற்குழியூர் நடராஜன், பண்டிதர் ச. பஞ்சாசரசர்மா, ச. இ. குமாரசாமி ஆகிய

ஜவரே மூலகர்த்தாக்களாயினும் வரதரே முதல்வர். மறுமலர்ச்சி வெளியீட்டாளராக நாவற்குழியூர் நடராஜனும் இணை ஆசிரியர்களாக தி. ச. வரதராசனும் அ. செ. முருகானந்தனும் முதலில் இருந்தனர். 1948 ஆம் ஆண்டின் வெது இதழிலிருந்த இணை ஆசிரியர்களாக தி. ச. வரதராசனும், பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மாவும் விளங்கினர். மறுமலர்ச்சி குறித்து ஏற்கனவே தனித்து ஆராயப்பட்டதால், விரிவாக இங்கு விளக்காது விடுவோம்.

8. வரதர் ஆண்டு மலர்

வரதர் 1949 – 1951 வரையான காலகட்டத்தில் பார்வதி அச்சகத்தில் முகாமையாளராக விளங்கிய வேளையில் ஆண்டுக்கு ஒரு சஞ்சிகையென ஒரு மலரை வெளியிட முயன்றுள்ளார். 1950 ஆம் ஆண்டு “வரதர் புதுவருஷ மலர்” என்ற பெயருடன் 80 பக்கங்களில் கலைமகள் சஞ்சிகை அளவில் அந்த மலர் வெளிவந்துள்ளது. அதன் விலை ஒரு ரூபா. அந்த மலரின் அட்டைப் படத்தினை செல்வம் ஸ்ரூதியோ உரிமையாளரான வை. ஏரம்பலுர் திடியே வரைந்துள்ளார். கலைஞர்களிடையே பகைமை என்பது கருத்தியல் நிலையில் இருக்கலாம். தனிப்பட்ட முறையில் கோபதாபம் இருக்க முடியாது. வரதர் ஆண்டு மலர் சோ. சிவபாதசுந்தரத்திற்குக் காணிக்கையாக்கப்பட்டுள்ளது. உங்களுக்காக இந்த மலரைச் சிருஷ்டித்தேன். “உங்களுக்காக மட்டுமா, என்மனத்துள்ளே புதைந்துகிடந்து அடிக்கடி தலைதுாக்கும் ஒரு ஆசைக்காகவும் இதைத் தயாரித்தேன்” என வரதர் தன் ஆசிரியத் தலையங்களில் குறிப்பிடுகிறார்.

வரதர் புது வருஷ மலில் நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர் மகாகவி, க. பொ. இரத்தினாம், கலைவாணன், கனக செந்தில்நாதன், மாழ்ப்பாணன், கு. பெரியதம்பி, பண்டிதர் க. இராசையா, நாவற்குழியூர் நடராஜன், அ. விஸ்வநாதன், பரமகம்ஸதாசன், அ. செ. மு., எஸ். டி. சிவநாயகம், வெள்ளவத்தை மு. இராமலிங்கம், தெ. செ. நடராஜா, அ. வி. ம., தாழையடி சபாரத்தினம், எம். எஸ். எம். புகாரி, சர்மா, சரோஜினி, சாரதா, வரதர் ஆகிய படைப்புலகப் பிரமுகர்களின் படைப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. மிகக் கணதியான மன.

9. ஆண்டதன்

வரதரின் மனதில் புதிய புதிய பத்திரிகைகள் வெளியிடுவதென்ற ஆசை கனன்று கொண்டேயிருந்தது. ஆனந்தா அச்சகத்தின் உரிமையாளர்களில் ஒருவராக மாறியதும், 1952 களில் “ஆண்டதன்” என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். “ஆண்டதன்” முற்றிலும் இலக்கியச் சஞ்சிகையாகவே வெளிவந்தது. ஆரம்பத்தில் ஆசிரியராக தி. ச. வரதராசனும், இணை ஆசிரியராகக் கவிஞர் யாழ்ப்பாணனும் விளங்கினார். அவ்வேளை யாழ்ப்பாணன் சிவக்கொழுந்து ஆண்தா அச்சகத்தின்

ஒரு பங்குதாரர். அவர் விலகித் தனியாக அச்சகம் ஒன்றைப் பருத்தித்துறையில் அமைத்துக் கொண்டதும், ஆனந்தனின் இணை ஆசிரியராகப் புதுமைலோலன் பணியேற்றார்.

அக்கால கட்டத்தில் ஈழகேசரி, சுதந்திரன் முதலான பத்திரிகைகளில் நல்ல பல சிறுக்கைகளைப் படைத்து கணிப்பிட்டுக்குரியவராகப் புதுமைலோலன் விளங்கினார். ஆனந்தன் சஞ்சிகையில் பழையவர்களுடன், புதியவர்களும் எழுதினர். இளங்கீரணின் புகழ் பெற்ற நாவலான தென்றலும் புயலும், புதுமைலோலனின் நாவலான “தாலி” ஆகியன் ஆனந்தனிலேயே வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்தின் தரமான சிறுக்கைகளை நாகிய தாழையை சபாரத்தினத்தின் “குருவினசதி” ஆனந்தனிலேயே பிரசரமாகியது. ஆனந்தனும் ஒன்றரை வருடப் பயணத்துடன் நின்றுவிட்டது.

10. தேன்மொழி

கவிதைக்காக வரதர் நடாத்திய ஏடு “தேன்மொழி” ஆகும். புரட்டாதி 1955 இலிருந்து தேன்மொழி மாதமொரு இதழாக வெளிவந்தது. ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ்க்கவிதை இதழ் இதுவாகும். தேன்மொழியின் நிர்வாக ஆசிரியராக வரதரும், இணையாசிரியராக மகாகவியும் விளங்கினர். வரதர் தான் நடாத்துகின்ற சஞ்சிகைகளுக்குத் தகுதி வாய்ந்தோரையே இணை ஆசிரியராகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வார். ஈழத்தின் மிகச் சிறந்த கவிஞரான மகாகவி, கவிதை ஏடு ஒன்றிற்கு இணை ஆசிரியராக வந்தமை அதன் தாத்தைப் பேண உதவியது.

“கவிதைகளை மாத்திரம் தாங்கிய ஓர் இதழை வெளிக்கொண்ட வேண்டுமென்பது ஒரு எண்ணம், நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவருக்கு ஒரு நல்ல நினைவுச் சின்னம் உருவாக்க வேண்டுமென்பது மற்ற ஒரு எண்ணம். இந்த இரண்டு எண்ணங்களும் சேர்ந்து தேன்மொழியை உருவாக்கிவிட்டன” என்கிறார் தேன்மொழி முதலிதழில் அதன் ஆசிரியர் வரதர். தேன்மொழியில் ஒரு கவிஞர் பட்டாளமே கலந்து எழுதியது; நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், நாவற்குழியூர் நடராஜன், சாரதா, யாப்பாணன், சோதி, வி. கி. இராசதுரை, மிருகவில் அரிஅரன், அ. ந. கந்தசாமி, சோ. பத்மநாதன், முருகையன், மகாகவி, வரதர், தான்தோன்றிக் கவிராயர், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், செ. வேலாயுதபிள்ளை, தில்லைச்சிவன், நவாலியூர், சோ. நடராசன், மகேஸ்வரன், மணிபல்லவன், சோ. சண்முகபாரதி, பரிமளா இராஜதுரை, அம்பிகாபதி, பண்டிதர், சோ. இளமுருகனார், வித்துவான் வேந்தனார், அண்ணல், யுவன், இரா. இளந்திரையன் முதலான கவிஞர்கள் தேன்மொழியில் கவிதாமாரி பொழுத்துள்ளனர். வித்துவான் க. வேந்தனாரின் “காலைத்தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக் கட்டுக் கொஞ்சம் அம்மா” என்ற புகழ் பெற்ற

கவிதை தேன்மொழியில் தான் வெனி வந்ததென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தேன்மொழி மொத்தம் பதினாறு பக்கங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் கவிதைத்துறைக்கு ஆற்றிய சேவை மிகவுக்கிம்.

11. வெள்ளி

வரதர் நடாத்திய இன்னொரு மாத சஞ்சிகை வெள்ளி ஆகும். பல்கலையான விடயங்களை உள்ளடக்கியதாக வெள்ளி இதழ்கள் வெளிவந்தன. வெள்ளி இதழ்கள் வரதரின் இன்னொரு வகையான இதழியற் பணியாக்கத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்தன. இருபது இதழ்கள் வரையில் வெளிவந்ததாக அறியப்படுகின்றது.

12. புதினம்

அரசியல், இலக்கியம், சிரிமா, அறிவியல், நகைச்சுவை என்பவற்றிற்காக வரதர் நடாத்திய பன்னிரண்டு பக்க வார இதழ் புதினமாகும். முதலாவது இதழ் 18.06.1961 இல் வெளிவந்தது. புதினம் இதழின் ஆரம்ப எட்டு இதழ்களில் சிரித்திரான் சந்தரி கார்ட்டுன்களும் நகைச்சுவைப் பகுதிகளும் சிவாஜி என்ற புனைபெயரில் வெளிவந்தன. பின்னர் வெளிவந்த புதினம் இதழ்களில் 'மாலா' என்ற புனைபெயரில் வரதரே கார்ட்டுன்களையும் ஓவியங்களையும் வரைந்துள்ளைம் குறிப்பிடத்தக்கது. இது வரதரின் இன்னொரு பரிமாணம். புதினமொரு செய்தி ஏடாகவே பெரும்பாலும் வெளிவந்தது, எனினும், சீலன் எழுதிய ஏமாற்றுக்காரி, ஈழத்துச் சோழ எழுதிய களனிநதித் தீர்த்திலே, அசோகரின் விபசாரியா, கொலைகாரியா ஆகிய தொடர் கதைகளையும் புதினம் வெளியிட்டுள்ளது. முருகையன், நாவற்குழியூரான், மகாகவி, நீலாவணன், காசிஆனந்தன், இராஜபாரதி ஆகியோரது கவிதைகள் புதினத்திலிடம் பிடித்துள்ளன. வெளிப்புச்சு என்ற தலைப்பில் கனகசெந்திநாதன், சொக்கன், கே. டானியல், உதயணன், பத்மாசோமகாந்தன் ஆகியோர் சிறுகதைகளைப் புதினத்தில் படைத்துள்ளனர்.

13. அறிவுக் களஞ்சியம்

மாணவ உலகின் பொது அறிவுக்காகவும், பொது விழிப்புணர்ச்சிக்காகவும் வரதரால் நடாத்தப்பட்ட அறிவியற் சஞ்சிகை அறிவுக் களஞ்சியமாகும். யூலை 1992 இல் முதலாவது இதழ் வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியராக வரதரும், இணை ஆசிரியராக க. குணராசா (செங்கை ஆழியான)வும், துணை ஆசிரியராக கல்வயல் வே. குமாரசாமியும் விளங்கினர். மொத்தம் 37 இதழ்கள் வெளிவந்தன. இனியும் அதன் தொடர்ச்சியை வெளியிடுவதென்ற சிந்தனையுடேயே வரதர் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. செங்கை ஆழியானின் அறிவியற் சிறுகதைகள் ஐந்து வரை அறிவுக் களஞ்சியத்தில் வெளி வந்தன. அவை அனைத்தும் கலைக்கத்திர் பத்திரிகையில் மறுபிரகாராமாயின.

வரதர் காலத்திற்குக் காலம் ஏதாவது ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட்டு வருகின்றார். விநியோகத்திறன் குறைவால் அச்சஞ்சிகைகள் வெளி வந்த சொற்ப காலத்தில் சாதனைகளைப் படைத்துவிட்டு, அற்ப ஆயுளில் மறைந்து விடுகின்றன என்ற உண்மை மறுப்பதற்கில்லை.

14. வரதரின் நூல்கள்

வரதருடைய படைப்புக்களில் ஏழு நூலாக்கம் பெற்றுள்ளன. நாவலர், வாழ்க் நீ சங்கிலி மன்னா, கயமை மயக்கம், மலரும் நினைவுகள், பாரதக்கதை, யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணோர், சிறுகதை பட்டிரிவுக் குறிப்புகள் என்பனவே அந்த ஏழு நூல்களாகும். வரதரின் பாடசாலைப் பருவத்திலேயே “நாவலர்கோன்” வெளிவந்தது. அதைச் சுற்றுத் திருத்தி 1949 இல் நாவலர் என்ற பெயரில் மறுபிரகாரம் செய்யப்பட்டது. பின்னர் மீவழீ ஆறுமுக நாவலர் சபையின் வேண்டுகோளுக்கிணாங்க புதிதாகவே எழுதப்பட்டு, 1979இல் புதிய பதிப்பாக வெளிவந்தது. ‘குழந்தைகள் பருகும் முறையிற் பருகு, எவ்வாறு பக்குவப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று, வெகு காலத்திற்கு முன்னமே எண்ணிய ஒருவர் வரதர்’ என இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பின்னள குறிப்பிட்டுள்ளார். வரதர் அவர்கள் பண்டிதமணி அவர்களிடம் ஆலோசனைகளைப் பெற்று, மிகச் சிறந்த முறையில் இந்த நூலை எழுதியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட சங்கிலி மன்னனின் வரலாற்றை வரதரின் “வாழ்க் நீ சங்கிலி மன்ன்” விபரிக்கின்றது. கடைசி வரை நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய மன்னனை இந்நால் மூலம் வரதர் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அறிய வைத்துள்ளார்.

வரதர் 1960 இல் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுதி “கயமை மயக்கம்”. ஆரம்பக் கதைகளைத் தவிர்த்து. தான் சிறந்ததாகக் கருதும் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைத் தொகுதியாக்கியுள்ளார். கயமை மயக்கம் தொகுதி, 1996 இல் மீண்டும் சென்னையில் குமரன் பதிப்பக்கத்தினால் “வரதர் கதைகள்” என்ற பெயரில் மீஸப் பிரகாரிக்கப்பட்டது. வரதரின் நூலுருப் பெற்ற படைப்புக்களில் மலரும் நினைவுகள் முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு வகை நூலாகும். 1930 – 1940 களில் யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வியலை இந்த நூல் விபரிக்கின்றது. மல்லிகையில் அதன் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் தூண்டுதலால் எழுதப்பட்ட இந்த நூல் மல்லிகையில் “தீ வாத்தியார்” என்ற தலைப்பில் பதினெண்நால் இதழ்களில் தொடராக வெளி வந்தது. பலராலும் சிலாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைத் தொடராக இருந்து, இதனை மலரும் நினைவுகள் என்ற பெயரில் குமரன் வெளியீட்டினரின் உரிமையாளரான எழுத்தாளர் செ. கணேசலிங்கம் 1996 இல் வெளியிட்டு வைத்தார்.

நாடறிந்த கதையான மகாபாரதத்தை இளைஞர்களுக்காக வரதர் மீஸ் சொல்லிய ஆக்கமே பாரதக்கதை ஆகும். புகழ் பெற்ற இதிகாசங்களில் ஓன்றான இக்கதையை எல்லோரும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென விரும்பி வரதர்

எழுதியுள்ளார். ஈழத்தைச் சேர்ந்த முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை (பாரதச் சுருக்கம்), வை. ஏரம்பலூர்த்தி (பாரதச் செல்வம்) ஆகியோர் இவ்வாறான முயற்சியில் மீள எழுதியுள்ளனர். ஓர் ஆக்க இலக்கியக்காரரின் கைவண்ணமாகப் பாரதக்கதை அமைந்துள்ளமையே அதன் தனிச் சிறப்பெண்ணாம்.

“யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்” 1995, ஒக்டோபர் 30 ஆம் திங்கள் நிகழ்ந்த வலிகாம இடப்பெயர்வின் கவிதாவேசம் ஆகும். ஒரு காலகட்டத்தின் ஆவணம், மாணிட சோகத்தின் கவிதா புலம்பல். எனக்குப் பொதுவாகப் புதுக் கவிதைகள் பிடிப்பதில்லை. அதற்காக அந்த இலக்கிய வடிவில்கு நான் எதிரியல்லன். ஆனால், யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீரிலுள்ள புதுக்கவிதைகள் எனக்குப் பிடித்துள்ளன. ஏனெனில் இதில் இருப்பவை சத்தியம், உண்மை.

“சிறுகதைப் பட்டறிவுக் குறிப்புகள்” வரதரின் இன்னொரு சிறிய நூல், சிறுகதை எழுத விரும்புவோருக்கான வரதரின் அனுபவக் குறிப்புகள் இந்த நூலிலுள்ளன. கயமை மயக்கம் சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் வரதரால் ஏற்கனவே எடுத்துக்கூறிய விடயங்களும் இந்த நூலில் மீளக் கையாளப்பட்டுள்ளன. வரதருடைய ஆக்கங்களில் இன்னமும் நூலுருப் பெற வேண்டியவை சிலவுள்ளன. அவருடைய நல்ல பல சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலாக்கம் பெறல் வேண்டும். ஈழகேசரியில் வெளிவந்த சில சிறுகதைகள் மல்லிகை, வெளிச்சம், சமூகத்தொண்டன், புதினம் ஆகிய சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த சிறுகதைகளை ஒரு தொகுதியாக்க முடியும். வென்று விட்டாயடி இராத்தினா, உணர்ச்சி ஒட்டம், தையலம்மா ஆகிய மூன்று குறுநாவல்களையும் தொகுத்து ஒரு குறுநாவல் தொகுதி வெளியிடலாம். ‘காவோஸலயில் பக்கமை’ நாவல் நூலுருப்பெற வேண்டிய தொன்றாகும். அனைத்துக்கும் மேலாக வரதர் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் அவரின் கயசரிதை நூலாக்கம் பெற வேண்டும்.

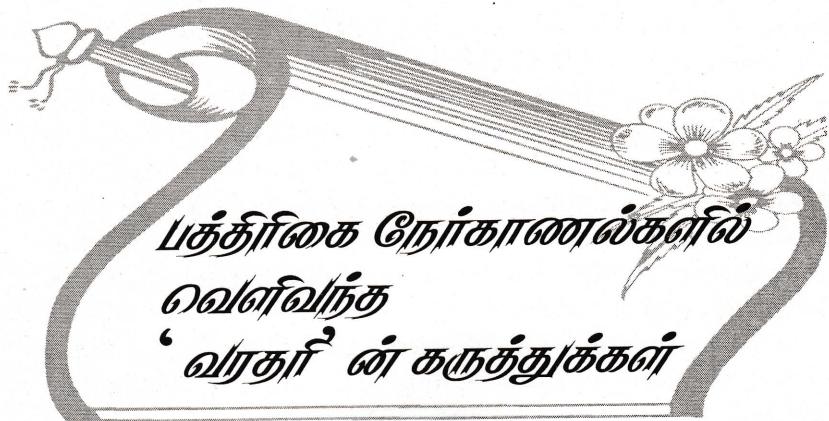
15. வரதர் வெளியீடுகள்

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் முக்கிய பிரசர கர்த்தருள் ஒருவர் வரதராவர். வரதரின் இலக்கிய முக்கியத்துவம் அவரது இலக்கிய பிரசர முயற்சியிலும் அழுத்தம் பெறுகின்றது. தொழிலின் முறையாக வரதர் அச்சக உரிமையாளராவார். வரதர் வெளியீடு என்னும் அவரது பிரசராலயம் முக்கியமான நூல்கள் பலவற்றை வெளியிட்டது. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் “இலக்கிய வழி” முதலில் வரதர் வெளியீடாகவே வந்தது. மகாகவியின் தொடக்க கால வெளியீடான “வள்ளி” என்பதும் வரதர் வெளியீடே. இவற்றோடு வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரனின் தமிழ் மரபு, சிலம்பின் சிறப்பு, பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் ஒரு நூல், முருங்கயனின் கோபுரவாசல், நீலவண்ணனின் வரலாற்றுச் சமகால

ஆவணங்களான “24மணிநோம்”, செங்கை ஆழியானின் “யானை”, “மழையில் நனைந்து வெபிலில் காய்ந்து” ஆகிய இரு நாவல்கள், சோமகாந்தனின் ஆகுதி நாவல், சாந்தனின் “ஒட்டுமா”, நாவற்குழியூர் நடராஜனின் “சிலம்பொலி” முதலான நூல்கள் வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளன. சாமிலின் அமிர்தவிங்கம் பற்றிய நூல் ஒன்றும் வி. பொன்னம்பலம் எழுதிய நூல் ஒன்றும் வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளன. இந்த நூல்களை நூலாசிரியரிடமிருந்து பணம் எதுவும் வாங்காமல் வெளியிட்டதுடன் அவர்களுக்கு அன்பளிப்பும் வழங்கியுள்ளார். இவை தவிர திருக்குறளுக்கு ஒரு பொழிப்புரை எழுதி ‘திருக்குறளும் பொழிப்புரையும்’ என்ற நூலை பத்தாயிரம் பிரதிகள் வரை வெளியிட்டுள்ளார். ஆங்கிலத் தமிழ்காராதி ஒன்றையும் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார். “வரதரின் பல குறிப்பு” என்பது தமிழில் முதன்முதலில் வெளியிடப்பட்ட “ஒரைக்டரி” ஆகும். தமிழின் புத்தம் புதிய முயற்சி 1964 ஆம் ஆண்டு முதல் 1968 வரை நான்கு வெளியிடுகள் வெளிவந்தன. வரதரின் மனதில் பல வருடங்களாகத் தமிழ் மொழியில் ஆங்கில ஒரைக்டரிகளுக்கு நிகரான ஒரு பல குறிப்பை வெளியிடும் எண்ணாம் கணன்று கொண்டிருந்தது. அதன் விளைவு 1964இல் பல குறிப்பாக வெளிவந்தது. அரசாங்கம், இலங்கையின் பௌத்தீக, பண்பாட்டு விபரங்கள், தொடர்பாடல் தகவல்கள், இலங்கை வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள், கல்வி, தாபனங்கள், சங்கங்கள், உள்ளராட்சி மன்றங்கள், முதலியவற்றின் பொக்கிஷமாக வரதரின் பல குறிப்பு விளங்கியது.

வாலிப உந்துதல்களுடன், காதலின் பலவகைக் கோவத்தையும், காமத்தையும் வைத்துச் சிறுகதைகளைப் படிட்டதுத் தமது எழுத்தினால், தி. ச. வரதராசன் (வரதர்) வரசகர்களை மயங்கச் செய்தார். இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு உற்சாகமுட்டக் கூடியதாக மறுமலர்ச்சி, ஆனந்தன், தேன்மொழி (கவிதைப் பத்திரிகை), புதினம் ஆகிய பத்திரிகைகளைக் காவத்திற்குக் காலம் நடத்திப் போர்த்தவர். ‘வாழ்க நீ சங்கிலி மன்னா!’ என்னும் வரலாற்று நூலை எழுதியுள்ளார். வள்ளி, இலக்கிய வழி, முன்றாவது கண், சிலம்பொலி ஆகிய நூல்களைத் தமது வரதர் வெளியீடு மூலம் வெளியிட்டு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித் தீருக்கின்றார். அதை கால இடைவெளிக்குப் பின் காதல், கற்பு, வீரம் ஆகிய விடயங்களுக்குப் புரட்சிகரமான பேரக்கீல் ‘கரு’ சமைத்துப் பழையபடியுந் தமது இடத்தைத் தாரித்து ‘கயமை மயக்கம்’ என்னுஞ் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளார். ‘மூர்த்தி மாஸ்டர்’ பெரும்பாலான கதைகளைவும் நடமாடும் சுயமிழ்பங்காட்டும் ஒரு பாத்திரமாகும்.

ரச்கமணி கனக. செந்திநாதன்.

சந்திப்பு : பத்மா

எழுத்தின் முத்த தமிழ் எழுத்தாளரான தி. ச. வரதராசன் (வரதர்) சிறுகலைத்துறையில் முத்தினர பதித்தவர் என்பதுடன், கலிஞர், ஓலியர், அச்சாளர், சஞ்சிகையாளர், நூல் வெளியீட்டாளர் எனப் பலதுறைகளிலும் ஈடுபட்டு ஈழத்து கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்து வருவார்.

அவரின் இலக்கியப் பணியின் மணிவிழா ஆண்டாகிய இவ்வேளையில், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் எதிர்வரும் 7.7.96 ஞாயிற்றுக்கிழமை அவருக்குப் பாராட்டு விழா எடுத்துக் கொரவிக்க உள்ளது.

அவரின் 72ஆவது பிறந்த நாளன்று (1.7.96) அவருடன் நடத்திய நேர்காணல் பின்வருமாறு :

இலக்கிய உலகில் இளமைக்காலத்திலேயே நீங்கள் அடியெடுத்து வைத்ததாக அறிகிறேன். உங்கள் இளமைக்கால அனுபவங்களைச் சுற்று மீட்டுச் சொல்லுங்கள்.

இளமையில் இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்து வைத்தேனன்றால் எனது பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே நன்றாக வாசிக்கும் ஆர்வம் என்னைத் தொற்றிக் கொண்டது. அக்காலத்தில் மகாபாரத வசனம், காத்தவராயன் கதை, அல்லியரசாணி

மாலை, ஜகதலப் பிரதாபன் கதை. விக்கிரமாதித்தன் கதை போன்ற சில நூல்கள் கிடைத்தன. எனது 13, 14 வயதுகளில் ஆனந்தபோதினி, பிரசண்டவிகடன், கலைங்கரன், ஆனந்த விகடன், சந்திரோதயம் போன்ற சில சுஞ்சிகைகளையும் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தொடர்ந்து வீரகேசரி, ஈழகேசரி முதலிய செய்தி இதழ்களிலும் கதைகளைப் படித்த நினைவிருக்கிறது. வீரகேசரியில் டார்ஸான் சித்திரிக் கதையையும், ஆசிரியர் எச். நெல்லையா என்பவர் எழுதிய தொடர்க்கதைகளையும் ஆவலோடு படித்திருக்கிறேன். ஈழகேசரியில் சுயா, அனு - சுயா போன்ற எழுத்தாளர்களின் புதுமையான கட்டுரைகள், வழங்காரர் துரைசாமி ஜயங்கார், வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள் போன்றோரின் நாவல்களையும் ஆர்வத்தோடு படித்திருக்கிறேன் - எனது இலக்கிய வாழ்வுக்கு அடிகொலியது இந்த வாசிப்புத்தான்.

தாங்கள் எப்போது எழுதத் தொடங்கினீர்கள்?

கதையைப் படிக்கப்படிக்க நானும் கதை எழுத வேண்டுமென்ற ஆசையும் தோன்றிவிட்டது. சில கதைகளை எழுதிப் பார்த்தேன்.

எனது வயதுக்கும் அறிவுக்கும் ஒத்துவராத சிறுபிள்ளைத்தனமான கற்பனைகளோடு எழுதிய அந்தக் கதைகள் எதுவும் அச்சுவாகனம் ஏறியதில்லை. நான் மூளாய் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் எஸ். எஸ். வி. (ஆண்டு 10) வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது அந்தப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகப் பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம் வந்திருந்தார். (பின்னால் தீவுப்பகுதி பா. உ. ஆக உயர்ந்தவர் இவர்) பண்டிதருக்கு ஈழகேசரி இதழ் வரும்.

அதைப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக்கிட்டியது. ஈழகேசரியோடு 'கல்வி அனுபந்தம்' என்ற ஒரு இணைப்பும் தனியாக வைத்துவரும். அவ்வனுபந்தம் மாணவர்களுக்காகவே வெளியிடப்படுவது.

அக்கல்வி அநுபந்தத்தில் என்னோடு அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி, கனக செந்திநாதன் ஆகியோரும் இருந்தனர். எனக்குப் பரிசாகக் கிடைத்த நாடக நூல் அப்போது என்னைக் கவரவில்லை. பல ஆண்டுகளின் பின் அதனைப் படித்து மிகவும் சுவைத்துள்ளேன். ஆறுமுகநாவலரின் சரித்திரத்தைப் படித்துவிட்டு, அதனை மிக மிகச் சுருக்கி எழுதினேன். 'நாவலர் கோன்' என்ற தலைப்பில் சிறு நூலாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது.

நானோ கிராமத்துப் பையன். வயது பதினெந்திருக்கும். ஆர்வமிருதியாலும் நினைத்ததை முடித்துவிட வேண்டுமென்ற வேகத்தாலும் எப்படியோ விசாரித்துத். தேடிப்பிடித்து யா / சைவப் பிரகாச அச்சியந்திரசாலையில் அச்சிடுவித்தேன்.

முப்பது பக்கங்கள் கொண்ட ஐந்நாறு பிரதிகள் அச்சிட அந்நாளைய செலவு 35 ரூபா, ஒரு பிரதி 15 சதம். மதிப்புரைக்காக இந்நாலின் இரு பிரதிகளை ஈழகேசரிக்கு அனுப்பி விட்டேன். அந்த வார இதழில் என்னைப் பற்றியும் எனது நூல் பற்றியும் 'தாத்து' எழுதியிருந்தார். அவ்வார இதழில் எனது சிறுக்கை ஒன்றும் வெளியாகியிருந்தது. இவற்றைப் பார்த்துவிட்டு நான் ஆகாயத்தில் பறந்தது இன்றைக்கும் மகிழ்ச்சி தருகிறது - 'நானும் ஒரு எழுத்தாளன்' என்று தலைநிமிர்த் தொடங்கினேன்.

ஆழத்து நவீன இலக்கியத்துறைக்குத் தாங்கள் ஆரம்பித்து நடத்திய 'மறுமலர்ச்சி' இதழும் உந்துதலைக் கொடுத்ததென இலக்கியக்காரர் கருதுகிறார்களோ! நீங்கள் 'மறுமலர்ச்சி' இதழ் ஆரம்பித்ததையும் அது சம்பந்தமான உங்கள் அனுபவங்களையும் கூறுங்கள்.

இலங்கை வாணொலியிலும் லண்டன் பி. பி. சி. தமிழோசையிலும் கடமையாற்றி உலகப் புகழ் பெற்ற சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஈழகேசரி ஆசிரியாகவுமிருந்தவர். மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்த இளைஞர்கள் பலரும் சோ. சிவபாதசுந்தரத்தின் வழிநடத்தவில் ஈழகேசரிப் பண்ணையில் தான் வளர்ந்தவர்கள். எமது 'மறுமலர்ச்சி' ஆர்வத்துக்குக் கைகொடுத்தது ஈழகேசரியே. புதிய இலக்கியத்தில் ஆர்வமுன்ற இளைஞர்கள் ஒன்று கூட்டனோம், 'புதுமைப் பித்தர்கள் சங்கம்' எனப்பெயர் குட்ட நான் விளைந்தேன். எனது விருப்பம் எடுப்பவில்லை. தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் எனப் பெயரிடப்பட்ட, அதில் என்னோடு அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி, கனக செந்திநாதன், பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா, க. இ. சரவணமுத்து (சாரதா) நாவற்குழியூர் நடராசன், து. ருத்திர மூர்த்தி (மகாகவி) முதலியோருடன் சுமார் 30 பேர் இருந்தனர். ஜவர் ஒரு குழுவாகச் சேர்ந்து 'மறுமலர்ச்சி' என்ற சஞ்சிகையை நடத்தினோம். அந்தக் காலத்தில் செய்யுள் நடையில் அமைந்த பழும் பெருங் காவியங்களும் அவ்வழி வருபவையுமே இலக்கியமென்றும் மற்றும் சிறுக்கை, நாவல் முதலியன வெறும் பொழுது போக்குச் சில்லறைகள் என்றும் ஒரு கருத்து படித்தவர்கள், பண்டிதர், வித்துவான்களிடம் இருந்தது. அதை மறுத்து சிறுக்கை, நாவல், கவிதை முதலிய புதிய படைப்புக்களும் நல்ல இலக்கியங்களே' என்று நிலைநாட்டுவது தான் 'மறுமலர்ச்சி' யின் முக்கிய குறிக்கோளாக இருந்தது.

பழைமையின் பல அம்சங்களையும் அடியொற்றும் தாங்கள் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாகச் சில புதிய மாற்றங்களை வேண்டி நிற்பதும் ஆணித்தரமான சில கொள்கைகளை உங்கள் படைப்புகளில் வலியுறுத்தியிருப்பதும் பொருந்தக் கூடியதாக இல்லையே! புதுமைக்கும் பழைமைக்கும் பாலம் போடும் உங்களது உள்ளார்ந்த எண்ணங்கள் எவை?

பழைமை – புதுமை என்பதற்காக எந்த ஒரு கருத்தையும் ஏற்படோ தள்ளுவதோ தவறு என நினைப்பவன் நான். வள்ளுவலரோ பாரதியாரோ சொன்னாலும், அது தவறு என்று என் மனதில் பட்டால் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன். படாரென்று அதைப் பசிரங்கமாகக் கண்டிக்கவும் தொடந்க மாட்டேன். மதிப்பிற்குரிய சான்றோர்கள் சொல்லியிருப்பதனால் அதைப் பற்றிப் பலவாறும் அலசிப் பார்ப்பேன். நெருங்கிய சில நண்பர்களுடன் கலந்துரையாடுவேன். அதன் பிறகுதான் எனது மாற்றுக் கருத்தைச் சிறிதாக வெளியிடுவேன். பாரதியார் சொல்லிய ‘காதல் போயிற் சாதல்’ என்ற கருத்தும் வள்ளுவர் சொன்ன ‘தெய்வங்கெதாழாள் கொழுநன்றோழு தெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை’ என்ற கருத்தும் எனக்கு ஏற்புடையனவல்ல. ஆனாலும் இதை உரத்துச் சொல்ல எனக்குத் துணிவில்லை. ஏதும் உள்கருத்து இருக்குமோ எனச் சிந்திக்கிறேன். இதேபோல புதுமை என்று இன்றைக்குச் சிலர் போற்றிப் புகழ்கிற நவீன ஓவியங்களை வெகுசனச் சஞ்சிகைகள் உபயோகப்படுத்துவதிலும் எனக்கு உடன்பாடுல்லை.

புதுக்கவிதை முயற்சிகளும் கருத்துக்களும் பொதுவாக அறுபது எழுபதுகளில்தான் உனரப்பட்டும் சிந்திக்கப்பட்டும் பரவின. நாற்பதுகளிலேயே நீங்கள் இதுபற்றிச் சிந்தித்துள்ளீர்கள். இது எப்படிச் சாத்தியமானது?

நீங்கள் குறிப்பிடும் கால கட்டத்தில் நான் சில புதுக்கவிதைகள் எழுதியதும் அவை ஈழுகேசரியில் வெளிவந்ததும் நினைவு வருகின்றது. அப்போது அவற்றை ‘புதுக்கவிதை’ எனச் சொன்னதில்லை. ‘வசனகவிதை’ என்றனர். கலாமோகினி சூறாவளி என்ற புதுமையான சஞ்சிகைகளில் ந. பிச்சஸுர்த்தி எழுதிய சில வசன கவிதைகளைப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அவைகள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. உடனே நானும் சிலவற்றை எழுதிப் பார்த்தேன். ஆனால் பிச்சஸுர்த்திக்கும் முன்பே பாரதியார் சில வசன கவிதைகளை எழுதியிருப்பதைப் பின்பே அறிந்தேன்.

உங்கள் சிறுக்கதை ‘கற்பு’ யாவராலும் பாராட்டப்பட்டது. கூமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மிகத் துணிச்சலாக கற்பு என்பதற்கு சிறப்பான விளக்கம் கொடுத்துள்ளீர்கள். ‘கற்பு’ என்பது தமிழ்ப் பெண்களுக்கு உயிரைவிட மேலானது என்று இலக்கியங்களிலும் மரபு ரீதியாகவும் கருதப்படுகிறது. இக்கருத்தில் நீங்கள் மாறுபடுகிறீர்களா?

ஓம்! நிச்சயமாக மாறுபடுகிறேன்.

தமிழ் வரலாற்றில் கற்பு நெறியைப் பெண்கள் மீதே திணித்துள்ளனர். பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ந்து வந்த ஆணாதிக்கத்தின் வலிமையை இது காட்டுகிறது.

பொய் கூறாமை, கனவாடாமை போல் கற்பு நெறியும் ஒரு ஒழுக்க நெறிதான். இவை மனதால் பேணப்பட வேண்டியவை. ஒரு பெண்ணை விருப்புக்கு மாறாக பலாத்காரமாக மாணபங்கப்படுத்திவிட்டு கற்பிழந்தவள் எனத் தள்ளி வைப்பது மகாகொடுமை! இக்கயமைத்தனத்தை நினைத்துக் கொதித்தபோதுதான் ‘கற்பு’ கதை பிறந்தது. அக்கதை உருவாகி அரைநூற்றாண்டு ஆகிவிட்டது. ஆனாலும் ‘கற்பு’ என்பது பெண்களுக்கு மட்டும்தான் என்ற மனப்பான்மை ஆண்களின் மனங்களை விட்டுச் சென்றதாகத் தெரியவில்லை.

பல அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்களுடைய நூல்களையெல்லாம் அச்சிட்டு ‘வரதர்’ வெளியீடாகத் தந்த தாங்கள் இங்குள்ள ஏனைய வெளியீட்டாளர்களைப் போல நூலை வெளியிடு முன்னரே அதற்கான செலவை பெற்றுக் கொள்வீர்களா? அல்லது பின்னர் பெற்றுக் கொள்வீர்களா?

உங்கள் வினா எனக்கு வியப்பைத் தருகிறது. நீங்கள் குறிப்பிடுவதுபோல நூலாசிரியரிடம் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு நூலை வெளியிடுவரை ஒரு ‘வெளியீட்டாளர்’ என்று சொல்ல முடியாது. அச்சாளர் என்றோ, விநியோகத்தார் என்றோதான் சொல்லலாம். நான் வெளியிட்ட எந்த நூலுக்கும் நூலாசிரியரிடமிருந்து பணம் வாங்கியதில்லை. ஆரம்ப காலத்தில் நூலாசிரியருக்கு நூலின் சில பிரதிகளை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்திருக்கிறேன். பிற்காலங்களில் என்னுடைய கொள்கையின் அடையாளம் போல ஒரு சிறு தொகைப் பணமாவது நூலாசிரியருக்குக் கொடுப்பதென்ற வழக்கத்தை வைத்திருக்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிரச்சினைகள் உச்சக் கட்டத்தில் இருந்த சமீப காலத்திலும் நீங்கள் ‘அறிவுக் களஞ்சியம்’ என்று ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட்டு வந்தீர்களே! அதுபற்றிச் சொல்லுங்கள்.

‘அறிவுக்களஞ்சியம்’ இலக்கிய மதிப்புள்ள வெளியீடு அல்ல. சிறுவருக்கு இலக்கியம் உட்பட பரந்துபட்ட பலதுறைகளிலும் பொதுஅறிவு மிக அவசியம். இளைஞரின் பொது அறிவை வளர்ப்பதே அதன் நோக்கம்.

மாணவரின் அப்பியாசக் கொப்பிகளில் ‘அறிவுக்களஞ்சியம்’ அச்சாகி வந்ததே ஏன்?

அந்நேரம் கடதாசி கிடைக்கவில்லை. அதனால் அப்பியாசக் கொப்பிகளை வாங்கிப் பிரித்து பெரும் சிரமத்தோடு அச்சாக்கி அறிவுக்களஞ்சியத்தை வெளிக்கொண்டிருக்கிறோம். நான் எதிர்பார்த்ததைவிட இவ்விதமுக்குப் போதாவு இருந்தது. மாதம் ஒன்றாக 35 இதழ் வெளியிட்டோம். என்னோடு செங்கை அழியான் இணையாசிரியராக இருந்தார். ஒருநாள் யாழ்ப்பாண நாடே முழுதும் காணாமல் தொலைந்து போனது அப்படிக் காணாமல் போனவற்றில் அறிவுக் களஞ்சியமும் அடங்கும். இலக்கிய உலகில் அவ்வப்போது ஒய்வு எடுத்திருப்பேனேயன்றி முற்றாக ஒய்ந்தத்தில்லை. இனியும் என் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒய்வாட்டேனன நம்புகிறேன்.

புதினம், வெள்ளி, தேன்மொழி, ஆனந்தன் எனப் புதுப்புது சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டுப் புதியதுறைகளில் கால் பரப்பிய தாங்கள் தொடர்ந்து ஒரு பாதையிலேயே ஆழக்கால் பதித்திருந்தால் இன்னும் காத்திரமான சில காரியங்களைச் சாதித்திருக்கலாமேயென என்னுகின்றேன். நீங்கள் அப்படிக் கருதவில்லையா?

எழுதுவதைப் போல, நூல்களை வெளியிடுவதிலும் எனக்கு மிகுந்த அக்கறையுண்டு. எழுதப் பணச் செலவு இல்லை. நூல் வெளியிடுவது பணச் செலவோடு கூடிய ஆசை. எனக்குச் சொந்தமாக அச்சகம் இருந்ததால் இலகுவாயிற்று. ஆனால் கடதாசி வாங்க தொழிலாளருக்கான ஊதியம் கொடுக்க பெரும் பணம் தேவை. என்னிடம் அவ்வப்போது பணம் சேரும்போது ஒரு சஞ்சிகை தொடங்குவேன். அல்லது ஒரு நூலை வெளியிடுவேன். இவ்வெளியிடுகளுக்காகச் செலவிட்ட பணம் முழுவதும் திரும்பக் கைக்கு வராது. நீங்கள் குறிப்பிட்டவற்றை விடப் பணாடுதமணியின் கட்டுரைத் தொகுதி, கைலாசபதி, பொன்முத்துக்குமாரன், சொக்கன், சாந்தன், கனக செந்தில்நாதன், செங்கையாழியான், சோமகாந்தன் மகாகவி எனப் பலருடைய நூல்களோடு திருக்குறளுக்கு ஒரு பொழிப்புரையெழுதி மலிவுப் பதிப்பாக 10 ஆயிரம் பிரதிகள் வெளியிட்டேன். நீலவண்ணன் எழுதிய '24 மணிநேரம்', 'யாழ்ப்பாணம் ஏரிகிறது' ஆகியவற்றை நிறையப் போட்டோ படங்களுடன் மிகப் பரப்பான சூழ்நிலையில் வெளியிட்டிருக்கிறேன். தமிழ்மொழியில் 'டைரக்டரி' நண்பர் சோமகாந்தனின் உதவியோடு 'வரதரின் பல குறிப்பு' என்ற தொகுப்பாக வெளியிட்டேன். இப்படி 'வரதர் வெளியீடு' என்ற நிறுவனப் பெயரால் சில சாதனங்கள் செய்த மனத் திருப்தி எனக்கு உண்டு.

முன்னோடி எழுத்தாளர் நிறுவனமாகிய மறுமலர்ச்சிக் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்த நீங்கள் பின்னர் தோன்றிய இலக்கியச் சங்கங்களுக்கு ஆதரவும் பங்களிப்பும் செய்துள்ளீர்கள். ஆனாலும்

ஆரம்பத்திலிருந்தே நீங்கள் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளீர்கள். இதற்கு ஏதாவது காரணங்களுண்டா?

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் எல்லா இலக்கியக் குழுக்களுடனும் ஒத்துப் போகிறேன். அவர்கள் எடுக்கும் நல்ல தீர்மானங்களுக்கு என்னால் ஏதாவது விசேஸ்டாக உதவ முடிந்தால் உதவுகிறேன். எனக்குப் பிடிக்காத விஷயங்களில் பேசாமல் ஒதுங்கிக் கொள்கிறேன். மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் நான் முதலாளாக நின்று கடமைப் புரிந்தேன். அதன் பிறகு யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர் சங்கம், யாழ், இலக்கிய வட்டம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், யாழ். எழுத்தாளர் ஒன்றியம் முதலியவற்றிலெல்லாம் அவர்களுடைய நல்ல முயற்சிகளுக்கு என்னாலான பங்களிப்புச் செய்வதோடு சரி. இ. மு. எ. சங்கத்தில் என்னுடைய ஈடுபாடு கூடுதலாகத் தெரிகின்றதென்றால் அவர்களுடைய இலக்கிய நடவடிக்கைகள் அதிகமாக இருப்பதும், அவர்கள் பல ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து உயிர் மூச்சோடு இயங்கிக் கொண்டிருப்பதுமே காரணமாகும்.

(வீரகேசரி ஞாயிறு வெளியீடு : 07.07.1996)

* * *

சந்திப்பு : “நெந்தல் நம்பி”

“[தினைந்து வயதில் இலக்கிய உலகில் புகுந்த நான் இந்த எழுபத்தைதந்து வயதின் பின்னும் அங்கேயே குடியிருக்கிறேன். என்னுடைய நினைவுக்குறைவு காரணமாகப் பல விடயங்கள் சொல்லமுடியாத பெரிய குறையாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. என்னுடைய இலக்கிய வாழ்வு வரலாற்றை எழுதவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்கிறது. எழுதத் தொடங்கும் போது பலவிடயங்கள் கிளறப்படலாம், நினைவுக்கு வரலாம் என்ற நம்பிக்கை உண்டு”]. இவ்வாறு கூறுபவர் ஈழத்துக் தமிழ் இலக்கியத்தின் மிக முக்கிய புள்ளிகளில் ஒருவரான ‘வரதர்’.

தமிழகத்தின் மனிக்கொடிக்காலம், ஈழத்தின் மறுமலர்ச்சிக் காலம் இதுபற்றி.....?

இரண்டுமே தமிழில் புதிய இலக்கிய வடிவங்களை அறிமுகம் செய்யவும், அவற்றை வளர்க்கவும் தோன்றியவை. 1930 க்கு முன்பும் தமிழில் நாவல், சிறுகதை முதலிய இலக்கிய வடிவங்கள் ஓரளவு தோன்றியிருந்த போதிலும், அவை இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெறவில்லையென்றே சொல்லலாம். பாரம்பரிய இலக்கண அமைதிக்குட்பட்ட கவிதை வடிவில்லையந்த நூல்களே இலக்கியங்களாக அதற்கு முன்னர் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன.

இந்தக் கருத்தை உடைத்தெறிந்து, நாவல்களையும், சிறுகளைத்தகளையும், புதுக்கவிதைகளையும், இலக்கியங்களே என்று எடுத்துக் காட்டி நிலைநிறுத்தியது மணிக்கொடி.

அந்த வழியில் ஈழத்தில் 1940 களில் முழு கொண்டது மறுமலர்ச்சி. 1930 களில் ஈழகேசரியில் புதிய இலக்கிய வழவங்களுக்கு அடியெடுத்து வைத்தவர் முதுபெரும் எழுத்தாளர் சோ. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள். அவர் ஈழகேசரியில் இளைஞர் சங்கமொன்றை அமைத்து எழுத்தார்வமுள்ள இளைஞர்களை வளர்த்தெடுத்தார். அந்த ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்தில் சேர்ந்து எழுதத் தொடங்கிய மாணவர்கள் சிலர் மிக விரைவிலேயே சிறுகளைத்தகளும், நாவல்களும், கவிதைகளும் எழுதத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவர்களில் நானும் ஒருவன். என்னோடு அப்போது எழுதியவர்கள் அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி, து. உருத்திரமூர்த்தி (மகாகவி), நாவற்குழியூர் நடராசன், த. இ. சரவணமுத்து, க. சச்சிதானந்தன், சோ. தியாகராஜா முதலாணோர் இன்னும் சிலர்.

எங்களுக்குப் புதிய இலக்கியங்கள் படிப்பதும் எழுதுவதும் ஒரு வெறியானது. எங்களுக்கு ஒரு சங்கம் அமைக்கவேண்டுமென நான் ஆசைப்பட்டுச் சில நல்லவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதி வரவழைத்தேன். ‘தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி சங்கம்’ என்ற பெயரில் ஒரு சங்கத்தை நிறுவினேன். அது பெரிய கதை. தனியாகச் சொல்ல வேண்டும். அந்தச் சங்கத்தில் ஐவர் சேர்ந்து மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகையைத் தொடங்கினோம். அந்தக் காலத்திலேயே மறுமலர்ச்சி என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகையைத் தொடங்கி நடத்தியமையும் அதில் நானே முன்னின்று முழுமூச்சுடன் உழைத்ததையும் நினைத்துப் பார்க்கையில் இப்போது பிரமிப்பாக இருக்கிறது. மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

ஈழத்து இலக்கிய உலகை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள யார் யாரைப் படிக்கலாம்?

யாரைச் சொல்வது? யாரை விடுவது? ஈழத்துப் புதிய இலக்கிய வரலாற்றினைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, சோமசுந்தரப்புலவர் முதலியவர்களில் இருந்து தொடங்க வேண்டும். பண்டிதமணியின் தமிழ் இன்றைக்கும் புதுமையானது. பாரம்பரிய மரபுக் கவிதை வழி வந்தவராயினும் சோமசுந்தரப் புலவரின் கவிதைகளில் இன்றைக்கும் புதுமையைக் காணலாம்.

கதை, கட்டுரை எழுதியவர்களில் எனது அந்தக்கால நினைவில் நின்றவர்களில் சி. வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன், சோ. சிவபாதசுந்தரம், ராஜ அரியாத்தினம், கனக. செந்தில்நாதன், சொக்கன், யாழ்ப்பாணம் தேவன், பண்டிதர் வரதர் –80 ————— 63

க. சச்சிதானந்தன், சுயா, அ. செ. முருகானந்தன், வரதர் (நான்) இன்னும் இதுபோன்ற சிலர் கவிதை எழுதியவர்கள். மகாகவி, அ. ந. கந்தசாமி, யாழ்ப்பாணன், சில்லையூர் செல்வாசன், வித்துவான் வேந்தனார், சீவரத்தினம், முருகையன், நீலாவணன், நாவற்குழியூர் நடராசன், சாரதா, சொக்கன், கல்வயல் குமாரசாமி இன்னும் சிலர்

'இந்தக் கால நினைவுகளில் வருகிறவர்கள் செங்கை ஆழியான், சாந்தன், நந்தி, பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் சண்முகதாஸ், கலாநிதி ந. சுப்பிரமணியன், கோகிலா மகேந்திரன், செ. யோகநாதன், டானியல், டொமினிக் ஜீவா, செ. கதிர்காமநாதன், ஈழத்துச் சோழ, பத்மா சோமகாந்தன.... யாரைச் சொல்ல.... யாரைவிட..... என்னுடைய நினைவாற்றல் படுமோசமானது. முக்கியமான சிலரை விட்டிருக்கவும் கூடும். நினைவுக்கு வராதவர்கள் மன்னிக்க வேண்டும்.

இன்று புதிதாக எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்கள் சில நூறுபேர் கவிதை எழுதுவார்கள். இவர்களில் சில நல்முத்துக்கள் நிச்சயாக இருக்கும். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதியவர்களே இப்படியான பெயர்ப்பட்டியலை ஒழுங்காக எழுதியதில்லை. நான் இப்படிப் பட்டியல் போடத் தொடங்கியது. பெரிய பிழை என்று தோன்றுகிறது.

நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம் போன்ற சொற்பிரயோகங்கள் இலக்கியத்தை இம்சைப்பபடுத்துவதாக உணர்கிறீர்களா?

ஓம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இவை இம்சைகள்தான். இந்தத் தத்துவங்கள் இலக்கிய எழுத்தாளனுக்கு வேண்டாம் என்றே நான் நினைக்கிறேன். ஆக்க எழுத்தாளனுக்குப் பூரண சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். அவன் எழுதுவதை எந்த விதத்திலாவது ஆய்வாளர்கள் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அது மக்களுக்கு இலக்கியப் பயன்செய்தால் அது மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வாழும். இல்லையெனில் தூக்கி வீசப்படும். ஒரு முனைப்பட்டு அவனுடைய எழுத்து இப்படித்தான் அமைய வேண்டுமெனக் கட்டுப்படுத்துவது, ணவிதிப்பது - அதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

இன்று மொழியியல் அடிப்படையில் பல வரையறைகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. பல படைப்பாளிகள் மொழியை முக்கியமாகக் கருதுகிறார்கள். ஒரு படைப்பை வாசகனுக்குத் தருவதில் முக்கிய பங்கு வகிப்பது மொழி நடையா, கருத்தா?

மொழி இல்லாமல் எந்த ஆக்கமும் உருவாக முடியாது. அந்த மொழியை உருக்குலைத்து வேறு எதுவோ ஆக்கிவிடாமல் இருந்தால் சரி. மொழியென்பது நான் சொல்வதை அந்த மொழி தெரிந்த மற்றையோர் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

நான் எழுதுவதை, அதைப்படிக்கும் வாசகர் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இந்த அடிநாதமான நோக்கில்தான் மொழிக்கு இலக்கணம் அமைக்கப்பட்டது. அதை உணர்ந்து கொண்டு வாசகன் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க வகையில் எழுதுவேண்டும். அதேசமயம், இலக்கணமாக எழுதுகிறேன் என்று தான் யாருக்காக எழுதுகிறேனோ அவனுக்கு விளங்காமல் எழுதிவிடவும் கூடாது. தான் சொல்ல வந்த கருத்து வாசகனைச் சென்றடையைச் செய்வதே மொழியின் நோக்கம். மொழி என்பது ஒரு கருவிதான். படைப்பிலக்கியத்தில் கருத்துத்தான் முக்கியம்.

சிறு பத்திரிகைகள் தான் இலக்கியத்துக்கு முக்கிய பங்கு ஆற்றுகின்றன என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறீர்களா? ஈழத்தைப் பொறுத்த வரை இதன் தார்ப்பரியம் என்ன?

ஒரு சிறிய உதாரணம் இங்கே தொலைக் காட்சியில் நல்ல பல நாடகங்களைப் பார்க்கிறோம். ஆனால், சினிமாவில் அந்த நல்ல தாத்தைப் பார்க்க முடிவதில்லை. இது போலத்தான் பெரிய பத்திரிகைகள் பெரும்பாலான பாமரமக்களின் விருப்பங்களை எதிர்பார்த்து கதைகளை வெளியிடுகின்றன. அங்கே இலக்கியத் தரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. சிற்றேடு அந்த வகையில் இல்லை. பெரும்பாலும் அவைகளுக்கு இலக்கியத் தரம் முக்கியம். ஈழத்துச் சிற்றேடுகளைப் பற்றிச் சொல்வதானால் என்னுடைய பட்டறிவு போதாது. ஆனால், பல சஞ்சிகைகள் தரமானதாக வெளிவருகின்றன. தொடர்ந்து வெளிவரும் மல்லிகையை என்னால் குறிப்பிடாமலும் இருக்க முடியாது. மல்லிகையைப் பற்றி எனக்கு ஒரு குறை உண்டு. ஈழத்து இலக்கியத்தின் தரம் முழுமையாக மல்லிகையிலும் தெரியவில்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

மக்கள் மனதை எளிதில் சென்றடைவதற்கு ஏற்ற இலக்கிய வாகனம் சிறுகதையா? கவிதையா? நாவலா?

எழுத்தாளர்கள் தமக்குக் கைவந்த எந்த வாகனத்தையும் செலுத்தலாம். வாகனம் நன்றாக இருந்தால் சொகுசாக இருந்தால் எந்த வாகனத்திலும் ஏறிக்கொள்ள வாசகன் தயாராகவே இருக்கிறான்.

அன்று வெளியிட்ட மறுமலர்ச்சி இதழை இன்று மீண்டும் அதே பெயருடன் வெளிக்கொணரும் உங்களுக்கு இதழ் நடத்துவ திலுள்ள சிரமங்கள்? நாற்பதுகளில் நடத்தியதற்கும், தொண்ணாறுகளில் நடத்துவதற்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடுகள்.....?

நாற்புகளில் எழுத்தாளர்கள் குறைவு வாசகர்கள் குறைவு அச்சுவசதி மகாமட்டம். ஆனால், இருந்த சில எழுத்தாளர்களுக்கோ தங்களுடைய ஆக்கங்களை வெளியிடுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் குறைவு. இதன் காரணமாக சஞ்சிகை வெளியிடுவதற்கு ஆக்கங்கள் போதியளவு கிடைத்தன. இருந்த வாசகர்களுக்குப் படிப்பதற்குப் போதிய சஞ்சிகை இல்லை. இதனால், எமது சஞ்சிகையை விரும்பி வாங்கிப் படிப்பார்கள். அன்று வசதியும் மட்டமாக இருந்தது. 300 பிரதிகள் அச்சிடுவதற்கு 125ரூபா. ஒரு பிரதி 30 சதத்துக்கு விற்க முடியும். (1 கொத்து அரிசி 10 சதம், ஒரு இறாத்தல் சீனி 3 சதம் விற்ற காலம்) இன்று இந்த நிலை தலை கீழாக மாறியுள்ளது.

நீங்கள் எழுதி வெளிவந்த நூல்கள் எவை?

நான் எழுதி நூலாக வெளிவந்தவை மிகக் குறைவு. நாவலர், வாழ்க நீ சங்கிலி மன்ன், கயமை மயக்கம், சிறுக்கை எழுதுவோருக்கு எனது பட்டறிவின் குறிப்புகள், பாரதக்கைத், மலரும் நினைவுகள், யாழிப்பாணத்தார் கண்ணர்.

முந்தாறுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை நீங்கள் வெளியிட்டு இருக்கிறீர்கள். அதுபற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்.....

முந்தாறுக்கும் மேற்பட்டவை என்று கூறுவது தவறு. நாறுக்கு மேல் என்று சொல்வது சரியாக இருக்கும். பண்டிதமணி கணபதிப்பின்னை, பொன் முத்துக்குமாரன், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, சொக்கன், கனக. செந்தில்நாதன், ச. அம்பிகைபாகன், சாந்தன், யாழிப்பாணம் தேவன், வரதர், நாவற்குழியூர் நடராசன், செங்கையாழியான், நீலாவணன் முதலிய பல சிறுக்கை எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளன. 'வரதரின் பல குறிப்பு' என்ற பெயரில் தமிழில் ஒரு டிரெக்டரியை நான்கு பதிப்புகள் வெளியிட்டிருக்கிறேன். திருக்குறள் பொழுப்புரை என்ற நூலைப் பத்தாயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டு (மலிவு விற்பனை 65 சதம்) வெளியிட்டிருக்கிறேன். 'மறுமலர்ச்சி'க்குப் பிறகு ஆனந்தன், வெள்ளி, தேன்மொழி (கவிகை இதழ்), புதினம் ஆகிய சஞ்சிகைகள் நடத்திப் பார்த்திருக்கிறேன்.

உங்களுடைய எதிர்காலச் செயற்பாடுகள் பற்றி.....?

பதினெந்து வயதில் இலக்கிய உலகில் புகுந்த நான், இந்த எழுபத்தைந்து வயதின் பின்னும் அங்கேயே குடியிருக்கிறேன். என்னுடைய நினைவுக் குறைவு காரணமாகப் பல விடயங்கள் சொல்ல முடியாத பெரிய குறையாக எனக்கும் தோன்றுகிறது. என்னுடைய இலக்கிய வாழ்வு வரலாற்றை எழுதுவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்கிறது. எழுதத் தொடங்கும் போது பல விடயங்கள் கிளறப்படலாம். நினைவுக்கு வரலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

‘மனிதனும் கடவுளும்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு சிறுநூலை எழுதுவதற்காக ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அதுவொரு புரட்சிகரமான நூலாக இருக்கும் என எண்ணுகிறேன்.

(நூயிறு தினக்குரல் : 27.12.2000)

* * *

சந்திப்பு : தி. ஞானசேகரன்

தி.ஞா. : தங்களை எழுத்துலகில் காலடி பதிக்கவைத்த ஆரம்பப் படைப்புகள், அவை வெளிவந்த சஞ்சிகைகள், வெளிவந்த ஆண்டுகள் முதலியவற்றைக் கூறுங்கள்.

தி.ச.வ. : என்னை எழுத்துலகில் காலடி எடுத்து வைக்க உதவியது ஸமேகேசரி. சரியாகச் சொன்னால் ஸமேகேசரியோடு இணைந்து வாராவாரம் வெளிவந்த ‘கல்வி அனுபந்தம்’ தான். என்னுடைய எழுத்துத் துறையின் முதற்படி. கல்வி அனுபந்தத்தில் ‘ஸமேகேசரி இளைஞர் சங்கம்’ என்று ஒரு அமைப்பு இருந்தது. அந்த அமைப்பில் நானும் ஓர் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தேன். உறுப்பினர்கள் கல்வி அனுபந்தத்தில் சிறுசிறு கட்டுரைகள் எழுதுவோம். அந்தச் சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாக இருந்த சிலர் பின்னால் பிரபலமான எழுத்தாளர்களாக வளர்ந்தார்கள். அவர்களை அப்படி வளர்த்து எடுத்தவர் சங்கத்தை நடத்திய ‘தாத்தா’. அந்தத் தாத்தா என்ற புனைபெயருள் இருந்தவர் ஸமேகேசரியின் ஆசிரியராக - அப்போது இளைஞராக இருந்த சோ.சிவபாதசுந்தரம் என்பதையும் பிற்காலத்தில் தெரிந்து கொண்டேன்.

என்னுடைய எழுத்து வெறி மிக மிக வேகமாக - நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வர, நான் எழுதிய சிறுகதை ஒன்று ‘ஸமேகேசரியில் (கல்வி அனுபந்தம் அல்ல) - அதுவும் ஆண்டு மலரில் வெளிவந்துவிட்டது. கதையின் பெயர் ‘கல்யாணியின் காதல்’ (அந்தக் கதையின் பெயரும் எழுதிய காலமும் என் நினைவிலிருந்து எழுதியவையல்ல. ‘செங்கை ஆழியான்’ எழுதிய ஒரு வரலாற்று நூலிலிருந்து பெறப்பட்டன.)

தி.ஞா. : தங்களது இலக்கிய நோக்குப் பற்றிக் கூறுங்கள்.....

தி.ச.வ. : நான் எழுதத் தொடங்கிய ஆரம்ப நாட்களில் - ஸமேகேசரிக் காலத்தில், என்னுடைய எழுத்தின் நோக்கமே நான் எழுதுவதை அச்சில் பார்ப்பதாக மட்டுமே இருந்தது. அநேகமாகப் பல எழுத்தாளர்களுடைய

தொடக்க கால நோக்கம் இப்படித்தான் இருந்திருக்கும். பின்னால் என்னுடைய அதிக வாசிப்பின் பயனாகச் சற்றே அறிவு முதிர்ச்சி ஏற்பட்ட பிறகு, என்னுடைய எழுத்தைப் படிப்பதனால் யாரோ ஒரு சிலருக்காவது என்னுடைய கருத்துக்கள் பலன் தரவேண்டுமென்பது எனது நோக்கமாக இருந்தது. இப்போதும் அதுவே எனது நோக்கம். என்னுடைய கருத்துக்கள் பகுத்தறிவு, மனிதனேயம், அறவழி, சமூகத்தில் காணப்படும் அநியாயங்களுக்கான எதிர்ப்பு, தாழ்வுற்று நலிவுற்ற வருக்கான குரல், - இந்தமாதிரியாக இருக்கும்.

தி.ஞா. : இலங்கையின் முதலாவது எழுத்தாளர் சங்கத்தை 1943இல் ‘தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்’ என்ற பெயரில் நிறுவிய பிதாமகர் தாங்கள் என அறிகிறோம். அதற்கான எண்ணக்கரு தங்களுக்கு ஏற்பட்ட பின்னணி, ஏனையோரின் ஆதரவு போன்றவற்றைக் கூறுங்கள்.

தி.ச.வ. : ‘தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்திற்கு கால்கோள் இட்டவன் நான்தான் என்பதை இன்றைக்கும் நினைத்துப் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன்.

ஸ்ரீகேசரியில் எழுதத்தொடங்கியதும் என்னுள் ‘நானும் ஒரு எழுத்தாளன், இலக்கியவாதி’ என்ற எண்ணம் தலைதூக்கியது. என்னொத்த இலக்கியவாதிகளுடன் அளவளாவிக் கலந்துரையாடவேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டா யிற்று. ஸ்ரீகேசரி இளைஞர் சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாக இருந்த அ.செ.முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, நாவற்குழியூர் நடராசன் போன்ற சிலருடன் கடிதத் தொடர்பு கொண்டேன். எங்களுக்குள் ஒர் இலக்கிய சங்கத்தை ஏற்படுத்தினால் என்ன என்ற எண்ணத்தை அவர்களிடம் விடதைத்தேன். நல்ல வரவேற்பிருந்தது. நண்பர்களின் சந்திப்புக்காக காலமும் இடமும் குறிப்பிட்டு சில நண்பர்களுக்கு அறிவித்தேன். அவர்களும் தமக்குத் தெரிந்தவர்களுக்கு அறிவித்தார்கள்.

13.06.1943 யாழ் நகரில் கண்ணாதிட்டியிலிருந்த ரேவதி குப்புச்சாமி என்ற சிற்பக் கலைஞரின் வீட்டு விறாந்தையில் 15 - 20 பேர் கூடினோம்.

இப்படித்தான் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் தொடங்கப்பட்டது. இந்தச் சங்கத்துக்கு ‘புதுமைப் பித்தர்கள் சங்கம்’ என்று பெயர் வைப்பதென்றே நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அன்றைய கூட்டத்துக்கு வந்த பெரும்பான்மை யினரால் அந்தப்பெயர் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது.

தி.ஞா. : 1946இல் வெளிவந்த ‘மறுமலர்ச்சி’ சஞ்சிகை ஸ்ரீத்துச் சிறுகதைத் துறைக் குப் புதியதொரு உத் வேகம் அளித்ததாக அறிகிறோம். மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையின் தோற்றம் அதன் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

தி.ச.வ. : ஈழக்கதைத்துறைக்கு மறுமலர்ச்சி மிகச் சிறப்பான பணியாற்றியிருக்கிறது. அப்போது ஈழத்தில் சிறுக்கதைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்த நல்ல நல்ல எழுத்தாளர்கள் பலரும் மறுமலர்ச்சியில் கதைகளைப் படைத்திருக்கிறார்கள். இவர்களைவிட புதிய எழுத்தாளர்கள் சிலரையும் மறுமலர்ச்சி கண்டெடுத்துள்ளது. ‘செங்கை ஆழியான்’ தொகுத்து, கல்வி பண்பாட்டு விளையாட்டுத்துறை அமைச்சினால் வெளியிடப்பெற்ற ‘மறுமலர்ச்சிச் சிறுக்கதைகள்’ நூல் இதை நன்கு தெளிவு செய்யும். தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்திலேயே மறுமலர்ச்சி என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகை தயாரிப்பதென்று தீர்மானித்தோம். அதற்கும் நான்தான் ஆசிரியராக இருந்தேன். கையினால் சில இதழ்களைக் கையெழுத்துப் பத்திரிகையாகத் தயாரித்தோம். எங்களுக்குள்ளேயே மாறிமாறி வாசித்து மகிழ்ந்தோம். மறுமலர்ச்சியை அச்சுப் பத்திரிகையாக வெளியிடவேண்டுமென்ற கனவு என் மனத்தில் படிரத்தொடங்கிற்று.

எத்தனையோ சிந்தனைகள், நண்பர்களுடன் கலந்துரையாடல்கள் நடைபெற்றிருகு 1945இல் அந்தக் கனவு நன்வாயிற்று. மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தி லிருந்த ஆர்வமுள்ள ஜந்து நண்பர்கள் சேர்ந்து சிறு முதல் போட்டு மறுமலர்ச்சியை வெளியிட்டோம். நான், எனது ஊர் நண்பரான க.கா.மதியாபரணம், நாவற்குழியூர் நடராசன், ச.பஞ்சாட்சர சர்மா, க.இ.சரவணமுத்து (சாரதா) இந்த ஜந்து பேரும்தான் மறுமலர்ச்சியின் முதலாளிகள்! நண்பர் அ.செ.முருகானந்தனையும் கௌரவ உறுப்பினராகச் சேர்த்துக்கொண்டோம்.

தொழில் அறிவோ அநுபவமோ இல்லாத நாங்கள் அந்த நேரம் இப்படி ஒரு சஞ்சிகையைத் துணிந்து வெளியிட்டதை நினைத்தால், இப்போது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

வாசிப்பு அநுபவமும், கற்பனையும், அளவு கடந்த ஆர்வமும்தான் எங்களுடைய பெரிய மூலதனங்களாக இருந்தன. அந்தக் காலத்தில் ‘இலக்கியம்’ என்றால் கவிதை உருவில் வந்த கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் போன்றவை கள்தான் என்றும், புதிய நாவல்கள் சிறுக்கதைகள் எல்லாம் வெறும் பொழுது போக்குச் சரக்குகள் என்றும் தான் கற்றறிந்தோரிடம் கருத்து இருந்தது. -இந்தக் கருத்தை மாற்றி இன்றைய எழுத்தாளர்கள் - நாங்கள் எழுதுகிற நாவல்கள், சிறுக்கதைகள், புதிய கவிதைகளும் இலக்கியம்தான் என்பதை நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்பதே எமது பெருநோக்காக இருந்தது. காலப் போக்கில் மாறிவந்த இந்தக் கருத்துக்கு நாங்களும் ஏதோ சிறு உதவி செய்தோம்.

ஆயினும் முன்று ஆண்டுகளில் இருபத்தைந்து இதழ்களை வெளியிட்டு விட்டு மறுமலர்ச்சி படுத்துவிட்டது.

தி.ஞா. : 1943இல் ஈழகேசரியில் தாங்கள் எழுதிய ‘ஓர் இரவிலே’ என்ற முதற்கவிதையே, ஈழத்தின் முதலாவது நவீன புதுக்கவிதை எனக் கூறப் படுகிறது. புதுக்கவிதை எழுதுவதற்கான எண்ணக்கரு எவ்வாறு ஏற்பட்டது. புதுக்கவிதைக்கு அக்காலத்தில் எத்தகைய வரவேற்பு இருந்தது?

தி.ச.வ. : அந்தக்காலத்தில் ந. பிச்சமூர்த்தியும் வேறு சிலரும் வசனகவிதை என்று சில கவிதைகளை எழுதியதை நான் பார்த்தேன். அதற்கு முன்பே பாரதியாரும் வசன கவிதைகள் எழுதியிருந்தது எனக்குப் பின்னால்தான் தெரியும். பிச்சமூர்த்தியின் ‘வசனகவிதை’ என்ற இலக்கிய வடிவம் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. எதையாவது புதுமையாகக் கண்டால் நானும் அந்த மாதிரி ஏதும் செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று முயல்வது எனது இயல்பு. நானும் வசனகவிதை எழுதிப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆடைப்பட்டேன். அதன் விளைவுதான் ‘ஓர் இரவிலே’ என்ற எனது வசனகவிதை. வசன கவிதை என்பதுதான் இப்போது புதுக்கவிதை என்ற பெயர் மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது. அந்தக் கவிதை ஈழகேசரியில் வெளிவந்தபோது அதற்கான எதிரொலி எப்படியிருந்ததென்பதெல்லாம் இப்போது நினைவில் இல்லை. ஆனால் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சியை விரும்பிய நண்பர்கள் எல்லாரும் அதை நிச்சயம் வரவேற்றிருப்பார்கள்.

தி.ஞா. : ‘ஆனந்தன்’ என்ற சஞ்சிகையை 1952இல் வெளியிட்டார்கள். அதன் பணிபற்றிக் கூறுங்கள்.

தி.ச.வ. : மறுமலர்ச்சியை நிறுத்தவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகு, ஏதாவது சஞ்சிகை வெளியிடவேண்டுமென்ற ஆவல் மனதுக்குள் இடித்துக்கொண்டே இருந்தது. அச்சகம் கைவசம் இருந்தது. ஆனாலும் மாத சஞ்சிகையை வெளியிடத் துணிவு வரவில்லை. அன்றைய பொருளாதார நிலைக் கேற்ப ஆண் டுக்கு ஒரு மலராவது வெளியிடலாமென்று துணிந்து ‘வரதர் புது வருடை மலர்’ என்ற பெயரில் ஒரு மலரை வெளியிட்டேன். கிரவுன் 1/4 அளவில் சுமார் 80 பக்கங்கள் இருக்கும். அப்போது ஈழத்திலிருந்த சிறந்த எழுத்தாளர்கள் எல்லாரும் அதில் கதை, கட்டுரை, கவிதை என்பவற்றை எழுதியிருந்தார்கள். நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர், எஸ்.டி.சிவநாயகம், மஹாகவி போன்ற பிரபல மான எழுத்தாளர்கள் பலரும் எழுதியிருந்தார்கள். கணிப்புக்குரிய ஒரு மலர் என்று அதனைப் பலரும் பாராட்டினார்கள். இதன் பிறகு 1952ஆம் ஆண் டு எனது இப்போதைய ஆனந்தா அச்சகத்தின் முகாமைத்துவ பங்காளராகி விட்டேன். சொந்தமான புதிய அச்சகத்தின்

வளர்ச்சிக்காக நிறைய உழைக்க வேண்டியிருந்தது. அந்தநேரத்திலும் சஞ்சிகை வெளியிடவேண்டுமென்ற ஆவல் நெஞ்சுக்குள் ஒரு மூலையில் குறுகுறுத்துக்கொண்டிருந்தது. கொஞ்சம் சிந்தித்த பிறகு அச்சகத்தின் பெயரான ‘ஆனந்தன்’ என்ற பெயரிலேயே ஒரு சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தேன். அப்போது அச்சகப் பங்காளர்களில் ஒருவராக இருந்த கவிஞர் யாழ்ப்பாணனை இணை ஆசிரியராகச் சேர்த்துக்கொண்டேன். யாழ்ப்பாணன் அச்சகப் பங்கிலிருந்து விலகிச் சென்றிபின், ‘புதுமை லோலன்’ என்ற ஆர்வமுள்ள இளைஞர் ஆனந்தனின் இணை ஆசிரியரானார். ஒரு இலக்கிய இதழாகவே ஆனந்தன் வெளிவந்தது. நல்ல எழுத்தாளர்கள் பலர் எழுதினார்கள். புதியவர்கள் சிலரையும் ஆனந்தன் அறிமுகப்படுத்தியது.

தி.ஞா. : 1955 இல் கவிதைக்காக ‘தேன்மொழி’ என்ற மாத இதழை வெளிக்கொணர்ந்தீர்கள். இதுவே ஈழத்தின் முதலாவது கவிதை இதழ் எனக் கூறப்படுகிறது. அந்த இதழின் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூறுவங்கள்.

தி.ச.வ. : பொருளாதாரக் காரணங்களிலாலேயே ஆனந்தச் சாயும் நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று. சில காலம் செல்ல, கையில் சிறிது வசதி ஏற்பட, மீண்டும் சஞ்சிகை வெளியிடும் எண்ணம் தலைதூக்கிற்று. இம்முறை சற்றே வித்தியாசமாக ஒரு கவிதைச் சஞ்சிகையை வெளியிடுவதென்று தீர்மானித்தேன். பதினாறு பக்கங்கள். உற்பத்திசெலவு சொற்பமாக இருக்கும். நட்டம் ஏற்பட்டாலும் விடாமல் தொடர்ந்து நடத்தலாம் என்ற துணிவு உற்சாகம் தந்தது.

அப்போதிருந்த முக்கியமான பல கவிஞர்கள் எனது இனிய நண்பர்கள். நாவற்குழியூர் நடராசன், சாரதா, மஹாகவி, அ.ந.கந்தசாமி, யாழ்ப்பாணன், சில்லையூர் செல்வராசன், தில்லைச்சிவன், காசி ஆனந்தன் - இப்படிச் சிலர். இவர்களைவிட நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரிடம் எனக்கு மிகுந்த அபிமானம் இருந்தது.

மதிப்புக்குரிய நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவரின் நினைவுச் சின்னமாகவும் ‘தேன்மொழி’ கவிதை சஞ்சிகையை வெளியிடத் தீர்மானித்தேன். கவிதைச் சஞ்சிகையொன்று வெளியிட எண்ணியிருப்பதைப்பற்றி நண்பர் மஹாகவிக்கு எழுதி அவரையே இணையாசிரியராக இருக்கும்படியும் எழுதினேன். மஹாகவி என்னுடைய நல்ல நண்பர். அவர் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் எனது கருத்தை ஒப்புக் கொண்டார். பதினாறே பக்கங்களில் ‘தேன்மொழி’ மிக அழகாக வெளிவந்தது. அப்போது பிரபலமாக இருந்த ஈழத்துக் கவிஞர்கள் எல்லாருமே தேன்மொழியில் எழுதினார்கள். பின்னால் பிரபலமாகிவிட்ட சில புதுக்கவிஞர்களும் எழுதினார்கள்.

கவிஞர்களிடையே தேன்மொழி மிகவும் பாராட்டிப் பேசப்பட்டது. ஆயினும் ஆறே ஆறு இதழ்களுடன் தேன்மொழி நின்றுவிட்டது. அதை நிறுத்தியதற்கு என்ன காரணம் என்பது இப்போது நினைவில் இல்லை. ஆனால் நிச்சயமாகப் பொருளாதாரக் காரணமாக இருந்திருக்காது.

தி.ஞா. : தாங்கள் வெளியிட்ட ‘வெள்ளி’, ‘புதினம்’ ஆகிய சஞ்சிகைகளின் பணிகளைக் கூறுங்கள்.

தி.ச.வ. : தமிழ்வாணனின் ‘கல்கண்டு’ என்னை மிகவும் கவர்ந்த சஞ்சிகை. பலர் அதைச் சிறுவர்களுக்கான சஞ்சிகை என்று நினைத்தார்கள், அப்படியின்றி அது எல்லோருக்கும் மிக உபயோகமான சஞ்சிகையாக விளங்கிற்று. கல்கண்டு மாதிரி எமது நாட்டுக்கு ஏற்றதான் சில மாற்றங்களுடன் ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட விரும்பினேன். அதுதான் ‘வெள்ளி’.

‘புதினம்’ - வார இதழாக வெளிவந்தது. செய்திகளும் இலக்கிய அம்சங்களும் கலந்து வெளிவந்த பல்க்கவை இதழ் அது. மாதம் ஒரு இதழ் வெளியிட்டது போன்ற ‘பொழுது போக்கான்’ வேலை அல்ல இது. இதற்காக முன்னேற்பாடாகப் பல ஏற்பாடுகளைச் செய்தேன். சிறந்த எழுத்தாளரும், பத்திரிகை சம்பந்தமாக முன் அனுபவம் உள்ளவருமான தானையடி சபாரத் தினம் புதினத்தின் இணையாசிரியராக வந்தார். அப்போது வீரகேசரி நாளிதழில் நடைபெற்ற வேலை நிறுத்தம் காரணமாக வேலையின்றி அவர் அப்பொழுது இருந்தார். அவரது நண்பரான ‘தாஸ்’ என்பவரும் துணை ஆசிரியராக வந்தார். இவர்களைவிட ஒரு எழுதுநரும் புதினம் அலுவலகத்தில் வேலைசெய்தார்.

தானையடி சபாரத்தினமே இதழுக்கு வேண்டிய எல்லாவிடயங்களையும் சேகரித்துக்கொண்டு என்னிடம் கொண்டுவந்து காட்டுவார். அனேகமாக அவையெல்லாம் திருப்தியாகவே இருக்கும். எப்போதாவதுதான் நான் மிக அருமையாக அவைகளில் திருத்தங்கள், மாற்றங்கள் செய்யவேண்டியிருக்கும். பத்திரிகையின் பக்கத்தை நிரப்புவதற்கு ஏதாவது குறிப்பிட்ட விடயம் தேவையாக இருந்தால் தானையடி சபாரத்தினம் அடுத்த ஒருமணி நேரத்துக்குள் அந்த விடயத்தைத் தாமே எழுதி கொண்டுவந்து காட்டுவார். அசகாய சூரன் அவர்!

புதினம் சனிக்கிழமைகளில் வெளிவரும். வெள்ளிக்கிழமை மாலை பிலேயே வெளியூருக்கு அனுப்பவேண்டிய பிரதிகள் பார்சல் கட்டித் தயாராகி விடும். நான் தானையடியிடம் சொன்னது இன்றும் நினைவிருக்கிறது.

“இது மாத சஞ்சிகையல்ல; வாரப்பத்திரிகை. ஒரு நாள்கூட பிந்தக்கூடாது. வெள்ளைப் பக்கங்களுடனாவது வெளியூர்ப் பார்சல்களை வெள்ளிக்கிழமை மாலையிலேயே அனுப்பிவிடவேண்டும்!”

நான் சொன்னது மாதிரியே ஓவ்வொரு வாரமும் தவறாமல் புதினம் இரண்டு ஆண்டுகள் வெளிவந்தது. ‘வெள்ளியைப்போல புதினத்துக்கும் நிறைய வாசகர்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் இருந்தார்கள். நல்ல வரவேற் பிருந்தது. ஆயினும் எதிர்பார்த்த விளம்பரங்கள் சேகரிக்க இயலவில்லை. மற்றதெல்லாம் திட்டமிட்டபடி நிறைவேறியபோதும், விளம்பரம் சேகரிப்பது மட்டும் நடக்காமல் போனதால், பெரிய நட்டம். இரண்டு ஆண்டுகளின் முடிவில் ஒரு கணிசமான தொகை இழப்பாயிற்று. நிறுத்துகிறோம் என்று அறிவித்து விட்டே கடைசி இதழை வெளியிட்டோம்.

தி.ஞா. : மாணவர் கனுக் காக தங் களால் வெளியிடப் பட்ட ‘அறிவுக்களஞ்சியம்’ சஞ்சிகை பற்றிக் கூறுங்கள்.

தி.ச.வ. : நான் நடத்திய சஞ்சிகைகளில் அறிவுக்களஞ்சியம் தனித்துவமானது. இலக்கியம் மட்டுமே எங்கள் அறிவு வாழ்க்கையில் நிறைவாகாது. இலக்கியவாதிகள் பலர் பரந்துபட்ட பொது அறிவு இல்லாமல் இருப்பதை நான் அறிவேன். முக்கியமாகப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானோர் பாடப்புத்தகங்களுக்கு வெளியே அறிவைத் தேட முயல்வதில்லை. முக்கியமாக இந்த இளைஞர்களின் பொது அறிவை வளர்ப்பதற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினேன். என்னுடைய இளமைத்துடிப்புகள் ஆரவாரங்கள் எல்லாம் அடங்கிய பிறகு, என்னுடைய முதிய வயதில் என்னுள் ஏற்பட்ட சிந்தனை மிகவும் பயனுள்ளதாகவும், மன நிறைவு தருவதாகவும் அமைந்தது. அறிவுக்களஞ்சியம் முதலாம் இதழ் வெளிவந்த உடனேயே கல்வி உலகம் அதை மிகவும் விரும்பி வரவேற்றது.

நியூஸ் பிரின்ட் கடதாசி கூடக் கிடைக்காத அந்த நேரத்தில் அப்பியாசக் கொப்பிகளைப் பிரித்து அந்தக் கடதாசியில் கூட சில இதழ்களை அச்சிட்டோம். ஆரம் பத் திலிருந்து ‘செங் கை ஆழியான்’ அறிவுக்களஞ்சியத்தில் இணை ஆசிரியராக இருந்தே மிக மிக உதவியாக இருந்தார். புத்தொளி, கல்வயல் குமாரசாமி ஆகியோரும் பின்னால் உதவி ஆசிரியர்களாக இருந்து உதவினார்கள். அறிவுக்களஞ்சியத்தை இலாப நோக்கின்றியே நடத்தினேன். இலாபம் வந்தபோது அதையும் அறிவுக்களஞ்சியத்தைச் சிறப்புச் செய்வதற்காகவே செலவிட்டேன். மறுமலர்ச்சியை வெளியிட்டபோது 500 பிரதிகள் அச்சிட்டோம். ஆனந்தன்

1000; தேன்மொழி 500; வெள்ளி 1500; புதினம் 2000; - இவை எல்லாவற்றையும் விஞ்சி சாதனை படைத்தது அறிவுக் களஞ்சியம். 3000 பிரதிகள் வரை அச்சிட்டோம். மிகக் குறைந்த விலையான ரூபா 10, 12, 15/-ஆகவே விற்பனைவிலை இருந்தது. பல போட்டிகள் நடத்தினோம். பரிசுகள் கொடுத்தோம். இவை எல்லாவற்றையும் விட எழுதியவர்களுக்கும் சன்மானமும் வழங்கினேன். கொள்கையளவில் அடையாளமாக எழுதியவர் களுக்கெல்லாம் சிறுதொகையை சன்மானமாக வழங்கினேன்.

தி.ஞா. : 'வரதர் வெளியீடு' பிரசர முயற்சிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்

தி.ச.வ. : என்னுடைய பதினெந்தாவது வயதில் ஆறுமுக நாவலரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஒரு சிறு நாலாக எழுதி வெளியிட்டேன். நாலுக்கு நான் வைத்த பெயர் - 'நாவலர் கோன்' என்பது. ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்திலிருந்து எனக்குப் பரிசாக கிடைத்த நூல்களில், த.கைலாசபிள்ளை எழுதிய 'நாவலர் சரித்திரம்' என்பது ஒன்று. அந்த நூலை வாசித்துவிட்டு சுருக்கோ சுருக்கென்று சுருக்கி நான் எழுதிய நூல்தான் நாவலர்கோன்.

சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அந்த நூலைச் சற்றே திருத்தி - திருப்பி எழுதி, 'நாவலர்' என்ற பெயரில் வெளியிட்டேன்.

இதன்பிறகு சுமார் முப்பது ஆண்டுகள் கழித்து ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் சபையினர் நாவலரின் நூற்றாண்டு விழாவைக் கொண்டாடியபோது சிறுவர்களுக்காக நாவலர் வரலாறு ஒன்றை எழுதுவிக்கவேண்டி பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் போயிருக்கிறார்கள். அவர் ஏற்கனவே வெளிவந்திருந்த 'நாவலர்' நூலைச் சுட்டிக்காட்டி என்னிடம் போகும்படி சொல்லியிருக்கிறார். வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி அதிபராக இருந்த ச.அம்பிகைபாகனும், அரச அதிபராக இருந்த ஸ்ரீகாந்தாவும் என்னிடம் வந்தார்கள். அவர்களுக்காக முன்றாவது முறையாக நாவலரைத் திருப்பி எழுதி வெளி யிட்டேன். அதற்கு பண்டிதமணியே ஒரு முன்னுரையும் தந்தார். அட்டைப்படம் ரமணி. நாவலர் சபையின் செலவில் நூல் அழகாக வெளிவந்தது.

சரியாகச் சொல்லப்போனால் 'நாவலர்கோன்' தான் வரதர் வெளியிட்டின் முதலாவது நூல்.

தொடர்ந்து பல நூல்களை வெளியிட்டேன். ஈழத்தின் முக்கியமான பல எழுத்தாளர்களினதும் அறிஞர்களினதும் நூல்கள் வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்தன. பல நூல்கள் பொருள் நட்டத்தையே தந்தபோதும், சில நூல்கள் இலாபத்தையும் தந்திருக்கின்றன.

விற்பனையைப் பொறுத்த மட்டில் இலங்கையிலேயே பெரிய சாதனை செய்த நூல் ‘24 மணிநேரம்’. அதைத் தொடர்ந்து ‘யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது’. இந்த இரண்டு நூல்களையும் எழுதியவர் இன்று நாடறிந்தவராக விளங்கும் செங்கை ஆழியான். அன்றைய சூழ்நிலை காரணமாக ‘மணிவண்ணன்’ என்ற புதிய புனைபெயரில் அவற்றை எழுதியிருந்தார்.

வரதர் வெளியீட்டின் மூலம் சிறந்த பல எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியிட்டதுடன் வேறு சில சிறப் பான பிரசரங்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

1950களின் பிற்பகுதியில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து மலிவுப்பதிப்பு நூல்கள் பெருந்தொகையாக வெளிவந்தது பலருக்கு நினைவிருக்கும். அதிக விலையுள்ள நல்ல பெரிய நூல்களொல்லாம் ஒரு ரூபா விலைக்கே கிடைத்தன. அவைகளைப் பார்த்தபோது எனக்கு வியப்பாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. அப்படி ஏதாவது ஒரு மலிவுப்பதிப்பு நூலை நானும் வெளியிடவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன். திட்டமிட்டேன். திருக்குறளுக்கு நானே ஒரு பொழிப்புரை எழுதினேன். டெமி 1/16 அளவில் 288 பக்கங்கள். பத்தாயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டேன். அதன் விலை 65 சதங்கள் மட்டுமே! (65ரூபாவல்ல; சதங்கள்!) இது நடந்தது 1958இல். அப்போது நியூஸ் பிரின்ட் கடதாசியின் விலை ஒரு றீம் ரூபா 18 மட்டுமே. (இப்போது சுமார் ரூபா 1000). கொக்கார் கிழார் இரத்தினசிங்கம் என்ற எனது மதிப்புக்குரிய அறிஞர் தொகுத்த ஆங்கில - தமிழ் அகரமுதலி ஒன்றை வெளியிட்டேன். பாடசாலை மாணவர்களுக்கு வேண்டிய பல நூல்களையும் வெளியிட்டேன். (மற்ற நூல்கள் போன்றே இவை பெரும்பாலும் இலாபத்தைத் தந்தன).

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ‘வரதரின் பலகுறிப்பு’ என்ற புதுமையான நூலையும் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினேன்.

தி.ஞா. : “வரதரின் பலகுறிப்பு” என்ற தமிழ் ‘டிரெக்டரி’ யின் பயன்பாடு, அது தொடர்ந்து வராமைக்குரிய காரணங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

தி.ச.வ. : எதையாவது புதிதாகக் கண்டால் - அது எனக்குப் பிடித்துக்கொண்டால் நானும் அதுமாதிரியேதும் செய்யவேண்டுமென்று முயல்வது எனது இயல்பு என்பதை முன்னரே சொல்லியிருந்தேன். ‘லேக் ஹெவுஸ்’ நிறுவனத்தினர் வெளியிட்டு வந்த ‘பெர்குசன் டிரெக்டரி’ என்ற பெரிய நூலை நான் பார்க்க நேரிட்டபோது எனக்கு அந்த ஆசை வந்தது. அந்த அளவுக்குப் பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும் இயன்றவரை அப்படி

ஒரு வெளியீட்டைத் தமிழில் கொண்டுவரவேண்டுமென்று திட்டமிடத் தொடங்கினேன். ஈழத்துமிழ் மக்களுக்கு உபயோகப்படக்கூடியதாகப் பலவித விடயங்களையும் தொகுத்து அதற்கு 'வரதரின் பலகுறிப்பு' என்று பெயரிட்டு வெளியீட்டேன், பாரிய முயற்சி. ஆண்டுக்கு ஒன்றாக நான்கு பதிப்புகள் மட்டுமே வெளிவந்தன. கடைசியாக நான்காவது பதிப்பு 1971இல் வெளிவந்தது. அதன் தொகுப்பாசிரியராக இருந்தவர் '�ழத்துச்சோழ' என்று அறியப்பட்ட பிரபல எழுத்தாளரும், இன்றைய பிரமுகருமான நா.சோமகாந்தன். அந்த 'பலகுறிப்பு' ஈழத்துமிழ் மக்களுக்கு ஒரு நல்ல உதவியான கைந்நால் என்றே இப்போதும் கருதுகிறேன். பெரும் பொருட்செலவில் தயாரிக்கப்பட்ட அந்த வெளியீட்டுக்கு அப்போது போதிய ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. அதன் பயணத் தெரிந்தவர்கள் மிகப் பெரிதாகவே பாராட்டினார்கள். ஆனால் பரவலாக அது உபயோகிக்கப்படவில்லை. இப்போது காலம் மாறிவிட்டது. யாராவது ஆர்வமுள்ளவர்கள் திறம்பட அதைச்செய்தால் வெற்றி கிடைக்குமென நம்புகிறேன்.

தி.ஞா. : இன்றைய எழுத்தாளர்களுக்கு நீங்கள் கூறவிரும்பும் செய்தி யாது?

தி.ச.வ. : எழுத்தாளர்கள் 'நல்ல தமிழில் எழுதவேண்டும்; மற்றவர்கள் வியக்கும்படி தரமான தமிழ் நடையில் எழுதவேண்டும்' என்பவற்றையே முக்கியமானவைகளாக நினைக்காது, நல்ல கருத்துக்களை எழுதவேண்டும்; நீங்கள் யாருக்காக எழுதுகிறீர்களோ அவர்களுக்கு நன்கு விளங்கக்கூடிய மொழிநடையில் எழுதவேண்டும். உங்கள் கருத்துக்கள் வாசகரைச் சென்றடையவேண்டும். மொழி என்பது என்ன? - நீங்கள் பேசுவதோ எழுதுவதோ மற்றவருக்கு விளங்கவேண்டும். அதை அவர் உணரவேண்டும். மொழியின் தேவை அவ்வளவுதான். கருத்துக்களே முக்கியமானவை.

இன்னுமொன்று, எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமல்ல; கற்பவர்கள் அனைவருக்குமே இதைச் சொல்வேன். 'கற்றுணர்ந்தொழுகு' - கற்று உணர்ந்து ஓழுகு. நாங்கள் கற்றோம். நல்ல கருத்துக்களை உணர்ந்து, உள்வாங்கி எழுதுகிறோம். ஊருக்காக மட்டும் எழுதுவதால் மட்டும் பயனில்லை. அந்த நல்ல கருத்துக்களை நாங்களும் எங்கள் வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். இல்லையேல் கற்றதனாலாய பயன் என்கொல்? நாங்கள் கற்றது எங்கள் வாழ்வுக்குப் பயன் செய்யவில்லையானால், நாங்கள் கற்பிப்பது யாருக்குப் பயன் செய்யப்போகிறது?

- இவையென்னுடைய எண்ணங்கள். எழுத்தாளர்களுக்குப் புத்தி சொல்வது புத்திசாலித்தனமல்ல!

தி.ஞா. : தங்களது 78 வருட வாழ்க்கை எப்படி? எதிர்காலத் திட்டமென்ன?

தி.ச.வ. : சிறுவயதிலிருந்தே - நான் புத்தகங்களை வாசிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே ஒருவித 'இலட்சியவாதியாகவே நடந்து வந்திருக்கிறேன். வளரவளர நான் தேடிக்கொண்ட அறிவின் துணையாலும் என்னுடைய விடா முயற்சியினாலும் என்னுடைய இலட்சியங்களை ஒரளவுக்கு நிறைவேற்றி வந்திருக்கிறேன்.

'என்னுடைய உயர்கல்வியை நான் தகுந்த ஆசிரியர்களிடம் - தகுதி வாய்ந்த கல்வி நிறுவனங்களில் கற்றுக்கொள்ளவில்லையே' என்று ஒரு மனக் குறை பிற்காலத்தில் எனக்கு ஏற்பட்டதுண்டு. ஆயினும் ஏதோ என்னால் முடிந்த அளவுக்கு கண்டதையும் கண்டபடி கற்று எனது அறிவை வளர்த்து வருகிறேன். இலக்கிய அன்பர்கள் என்னை 'முத்த எழுத்தாளர்' என்று சொல்லி கெளரவிக்கிறார்கள். இலங்கைக் கம்பன் கழகம் எனக்கு 'முதறிஞர்' என்ற விருதை வழங்கி அறிஞர் வட்டத்துக்குள் என்னைச் சேர்த்திருக்கிறது. ஆனால், உண்மையில் இத்தகைய பாராட்டுக்களுக்காக நான் படிக்கவில்லை. என்னால் 'படிக்காமல் இருக்கமுடியாது' என்ற காரணத்தினால் நான் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

78 வயது நிலையில் எனது உடல் எவ்விதமான பெரு நோய்களுமின்றி ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது. என் மனமும் எந்தவிதமான அழுக்குகளுமின்றிப் பரிசுத்தமாக இருக்கிறது. நான் யார் மீதும் பகைமை பாராட்டுவதில்லை. அதனால் என்மீதும் யாரும் பகைமை கொள்வதில்லை. என்னுடைய குடும்பம் எனக்கு ஆதரவு செய்கிறது. எனது தொழிலகத்தில் எனக்குப் பிரச்சினைகள் இல்லை. பொருளையோ புகழையோ அடைவதற்காக நான் ஒரு போதும் தகாத வழிகளைப் பயன்படுத்துவதில்லை.

இவற்றால் நான் மிகமிக நிம்மதியாக இருக்கிறேன். மனதிறைவோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

(நூணம் : செப்டம்பர், 2002)

* * *

சந்திப்பு : மிதுணன்

“சாகித்தியரத்னா” விருது பெற்ற முதலாவது தமிழ் எழுத்தாளர் தி. ச. வரதராஜன், ஆயிரம் பிலைகண்ட பொரியவர். இலங்கையில் புத்திலக்கியத்துக்கென வெளிவந்த முதற் சஞ்சிகையான மறுமலர்ச்சியை நடத்தி, அதன் மூலம் பல எழுத்தாளர்கள் உருவாவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்.

முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்ட பல சிறுகதைகளை 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே படைத்த இலக்கியப் பிரம்மா. 16 வயதில் எழுதத் துவங்கிய அவரின் கை 80 ஆவது அகவையிலும் அவ்வப்போது எழுதிக் கொண்டே இருக்கின்றது. அண்ணமையில் அவர் கொழும்புக்கு வந்திருந்தபோது வீரகேசரி ஞாயிறு வெளியீடுக்கென அளித்த விசேட பேட்டியில் அநேக புதிய தகவல்களைப் பெற முடிந்தது. அவற்றை எமது வாசகர்களுக்கு வழங்குவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் மும்முர்த்திகள் என ஈழகேசரிப் பண்ணை உருவாகிய இலங்கையர்கோன், வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன் முதலியோரைக் குறிப்பிடுவர். அவர்களைத் தொடர்ந்து உருவாகிய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர் நீங்கள். நீங்களுட்பட அ. ந. கந்தசாமி மகாகவி ருத்ர மூர்த்தி அ. செ. முருகானந்தம் போன்றோரின் ஆக்கங்களில் சமூகப் பிரக்களுக்கள் முகிழ்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இதன் பின்னணியென்ன? தமிழ்நாட்டின் மணிக் கொடியின் செல்வாக்காக இருக்குமோ?

வரதர் : எழுத்துச் சிறுகதையின் மூலவராக நீங்கள் குறிப்பிட்ட மூவரையும் பலரும் ஒரு வாய்ப்பாடாகச் சொல்லி வருகிறார்கள். செங்கை ஆழியான் தமது எழுத்துச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் நூலில் இதனை மறுத்து எழுதியிருக்கிறார். அவரின் கூற்றுச் சரி என்றே நானும் கருதுகின்றேன். ஏனெனில் அம்மூவரும் சிறுகதைகள் எழுதிய காலத்திலும் அதன் முன்னரும் சிலர் நல்ல சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளனர்.

தமிழ் நாட்டில் வெளி வந்த கதைக்கோவை என்ற நூலை வெளியிட்டவர்களும் வேறு சிலரும் இந்த வாய்ப்பாட்டைத் தோற்று வித்துள்ளனர். அதன் பின் சிறுகதை வரலாறைச் சரியாக ஆராயாத வேறு பலரும் இவ்வாய்ப்பாட்டை திரும்பத் திரும்பப் பாடி அதை நிலைநிறுத்தி வந்துள்ளார்கள்.

நீங்கள் குறித்த அ. ந. க., அ. செ. மு., மகாகவி மூவரும் அளவெட்டி தந்த எழுத்தாளர்கள். இவர்களைத் தவிர இன்னும் பலரும் என்னுடைய காலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் எழுதத் தொடங்கிவிட்ட காலத்தில், அதாவது 1940 களில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பல நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் வெளிவரத் துவங்கிவிட்டன.

இவற்றில் கிடைத்த நல்ல ஆக்கங்களைப் படித்த காரணத்தால், எங்களுக்குள்ளும் நல்ல கருத்துக்கள், சமூகப் பிரக்ஞங்கள் முகிழ்தன. இந்த முகிழ்பு மனிக்கொடியால் மட்டுமே ஏற்பட்டதெனக் கூறமுடியாது.

1958 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடந்த இனக் கலவரத்தையடுத்து நீங்கள் எழுதிய கற்பு என்ற சிறுகதை பெண்ணிலைவாதச் சிறுகதைகள் 60க்குப் பிறகு தோன்றுவதற்கான முன்னோடி முயற்சியெனப் பெண்ணிலை வாதிகளால் பெரிதும் பாராட்டப்படுகிறது. துணிச்சலான அக்கதையின் கருத்தை அக்காலத்தில் முன்வைப்பதற்கான எண்ணம் எப்படி ஏற்பட்டது?

வரதர் : எழுத்துச் சிறுகதை மூலவர்கள் என்ற வாய்ப்பாடு நிறுவப்பட்டது போல எனது சிறுகதைகளிலும் கற்பு என்ற ஒரேயொரு சிறுகதை மட்டும் சிறந்த சிறுகதை எனப்பேசப்பட்டு மறுபிரகரங்கள், மொழிபெயர்ப்புகள் கூட அதற்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

எழுத்தின் சிறந்த விமர்சகர்களான கைலாசபதி, சிவத்தமிழி முதலியோர் அக்கதையைப் பாராட்டி எடுத்துக்காட்டிய காரணத்தால் அப்படி ஏற்பட்டது. என்னுடைய கருத்துப்படி அதனைப்போன்ற வேறு நல்ல சில சிறுகதைகளையும் நான் எழுதியுள்ளேன்.

கற்பு என்ற சிறுகதை பெண்ணிலைவாதத்துக்காக எழுதப்பட்டதல்ல. எனக்கே இயல்பான மனிதாபிமான உணர்வோடு அக்கதை எழுதப்பட்டது. பெண்ணிலைவாதம் தொடர்பான எனது வேறு சில கதைகள் மட்டுமென்றி, தாழ்த்தப்பட்டோர் நிலை குறித்த எனது சிறுகதைகளும் இவ்வாறே. வேறு சில சிறுகதைகளும் மனிதாபிமான வெளிப்பாடுகளாகவே என்னால் எழுதப்பெற்றன. மனிதாபிமானமுள்ள எழுத்தாளரின் படைப்புகளில், எல்லா நீதி, நெறிமுறைகளும் அடங்கியிருக்குமென்பது எனது கருத்து.

இலங்கையில் தமிழில் வெளியிடப்பெற்ற முதலாவது சஞ்சிகை நீங்கள் நடத்திய மறுமலர்ச்சி. தமிழ் நாட்டின் மனிக்கொடி போல எழுத்து இலக்கியம் அடுத்த கட்டப்பாய்ச்சலுக்குத் தாவுவதற்கு அது

வழி சமைத்தது. எனினும் இரு ஆண்டுகளுக்கு மேல் மறுமலர்ச்சி, சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாமற் போனது ஏன்?

வரதர் : அக்காலத்தில் நாவல் சிறுக்கை போன்றவற்றை அன்றைய தமிழறிஞர்கள் இலக்கியம் என்று ஒப்புக் கொண்டதில்லை. அவைகளும் இலக்கியமே என்பதை உரக்கச் சொல்லி வாசகர்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதே மறுமலர்ச்சியின் நோக்கமாக இருந்தது. பொருளாதாரக் காரணத்தாலேயே மறுமலர்ச்சி நின்றுபோனது.

மறுமலர்ச்சி போன்றதொரு இலக்கியச் சஞ்சிகையை ஈழத்தில் நடத்த வேண்டுமென்ற வேகம் நான் எழுத்த் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே என் மனதில் உறுதியாக நிலைகொண்டிருந்தது. மறுமலர்ச்சி நின்ற பிறகும் அச்சுவாலை எழுந்தபடியே இருந்தது.

என்னுடைய கையில் ஓரளவு பணம் சோந்ததும் அன்றைய குழலுக்கும் எனது மனநிலைக்குமேற்ப ஒரு சஞ்சிகையைத் தொடங்கிவிடுவேன். கையிலிருந்த பணம் கரைய அது நின்றுவிடும். மீண்டும் கையில் பணம் சேர்ந்ததும் புதிய சஞ்சிகை வெளிவரும். உதாரணமாக அறுபதுகளின் முற்பகுதியில் ரூபா 10 ஆயிரத்தை மூலதனமாக ஒதுக்கி வைத்தே புதினம் சஞ்சிகையை வெளியிட்டேன்.

அந்தக் காலத்தில் பத்தாயிரம் ரூபா என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு பெரிய தொகையாகும். சரியாக இரு ஆண்டுகளில் புதினம் நின்றுபோக, சில காலம் கழித்து 'வெள்ளி' சஞ்சிகை, இவ்வாறாக எனது சஞ்சிகை முயற்சி தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. சஞ்சிகைகள் ஓய்ந்தனவே தவிர, நான் ஓயவேயில்லை.

நீங்கள் “வரதர் வெளியீடு” என்ற நிறுவனத்தின் மூலம் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை முதல் இன்றைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் வரை சுமார் 60 பேரின் ஆக்கங்களை அநேகமாக உங்களது சொந்தச் செலவிலேயே வெளியிட்டு உதவியிருக்கிறீர்கள். இவற்றிற்குச் செய்த முதலீட்டை மீளப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் புத்தகச் சந்தைப்படுத்தலை எவ்வாறு கையாண்டர்கள்?

வரதர் : “வரதர் வெளியீடு” என்ற முத்திரையோடு முதலில் வெளிவந்த சிறுநூல் : “நாவலர்” எனது 16 ஆவது வயதில் நானே எழுதி வெளியிட்ட நூல் இது. சிறிய நூலாயினும் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை போன்ற பெரியார்களால் பாராட்டப்பட்டது.

அதன் பிறகு சைவ சமயப் பாடத்திரட்டு போன்ற சில நூல்களையும் வெளியிட்டேன். ஆயினும் ஒரு நல்ல இலக்கிய நூல் என்று முத்திரை பதிக்கக்கூடிய பண்டிதமணியின் “இலக்கிய வழி” என்னும் நூலினை வெளியிட்டபோதுதான் வரதர் வெளியீடு கணிப்புப் பெறலாயிற்று.

பண்டிதமணி அவர்கள் அக்காலத்தில் இலங்கையிலும் தமிழ் நாட்டிலும் தமிழரினர்களிடையே மிகப் புகழ் வாய்ந்தவராக மதிக்கப்பட்டவர். எனினும் அவர் எழுதிய ஆக்கங்கள் எதுவும் நூல் வடிவில் வெளி வந்திருக்கவில்லை. பண்டிதமணியோடு நெருக்கமானவரும் எனது நெருங்கிய நண்பருமாகிய ரசிகமணி கணக்செந்திநாதன் கிழமையில் மூன்று நாட்களாவது என்னிடம் வந்து இலக்கியச் சமா வைப்பது வழக்கம்.

இந்தச் சமாவில் ஒருநாள் பண்டிதமணியின் பெயரால் ஒரு நூல்கூட இல்லாமலிருப்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்தோம். பண்டிதமணி அவர்கள் எழுதிய சில கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ஒரு நாலாக வெளியிடத் தீர்மானித்தோம். பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மாவும் எம்முடன் இணைந்து கொண்டார்.

வேகமாக கட்டுரைகள் தொகுக்கப் பெற்றன, அந்நாஸ் வெளிவந்தது. நூலுக்கு “இலக்கிய வழி” என நானே பெயரிட்டேன். நூலின் ஜந்து பிரதிகளையும் ஜநாறு ஏபாவுக்கான காசோலையையும் பண்டிதமணியிடம் சமாப்பித்து நாம் மனநிறைவு கொண்டோம். அதற்குப் பிறகு பல நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

எத்தனை என்று கணக்கு வைத்திருக்கவில்லை. நினைவும் இல்லை. இந்த நூலுக்கெல்லாம் எழுத்தாளர் சன்மானமாக நூலின் பிரதிகளை மட்டுமே கொடுத்திருக்கிறேன். ஆனால் எவரிடமும் அச்சிடுவதற்கான பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு நூல்களை வெளியிட்டதில்லை.

நூலாசிரியர்களிடம் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, அவர்களின் நூல்களை “வரதர் வெளியீடு” என்ற முத்திரையில் வெளியிடுவதை கொரவக்குறைவாக நான் கருதுகிறேன். என்னை நன்கு அறிந்த நண்பர் செங்கை ஆழியான். இவ்விடயமாக வரதர் நல்ல நூல்களை வெளியிட்ட போதிலும், சந்தைப்படுத்தல் திறமையில்லாமலிருக்கிறார் என எப்போதோ ஒரு முறை கூறியிருப்பது நினைவுக்கு வருகிறது

அது உண்மை. நான் வெளியிட்ட பாட நூல்களையும் வேறு சில நூல்களையும் தவிர, ஏனையவை எல்லாவற்றிலும் நட்டத்தையே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய உழைப்பின் ஒரு பகுதியை இந்த வழியில் செலவிட்டது பற்றி நான் சிறிதும் கவலை கொண்டதில்லை. மனநிறைவே அடைகிறேன்.

இப்பொழுது உங்களுடைய இலக்கிய முயற்சி, வெளியீட்டு முயற்சி முதலியவர்றைத் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டுமென்ற திட்டம் இருக்கிறதா?

வரதர் : இப்போதும் எனது இலக்கிய முயற்சிகள் ஓய்ந்துவிடவில்லை. அவை எனது மனதுக்குள்ளேயே நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

முக்கியமாக இளைஞர்களின் பொது அறிவையும் மன ஏழூச்சியையும் வளர்க்கக் கூடிய சிறு நூல்களை, தொடர்ச்சியாக வெளியிட வேண்டுமென்பது ஒரு திட்டம். “அறிவுக் களஞ்சியம்” சஞ்சிகையை இப்போது மிகச் சிறப்பாக வெளியிடக்கூடிய வசதிகள் வந்திருப்பதால், அதை மீண்டும் தொடர்ந்து வெளியிட வேண்டும் என்பது மற்றொரு திட்டம்.

இலக்கிய உலகில் சுமார் 65 ஆண்டு காலமாக நான் நன்கு கண்டு கேட்டறிந்தவைகளை ஆவணப்படுத்த என்னுடைய நீண்ட வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுத வேண்டுமென்பதும் ஒரு திட்டம். ஆனால், இன்றைய எனது உடல்நிலையிலும் தகுந்த ஆளனி உதவியில்லாத நிலையிலும் இத்திட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியுமோ என்றொரு அச்சமும் உண்டு.

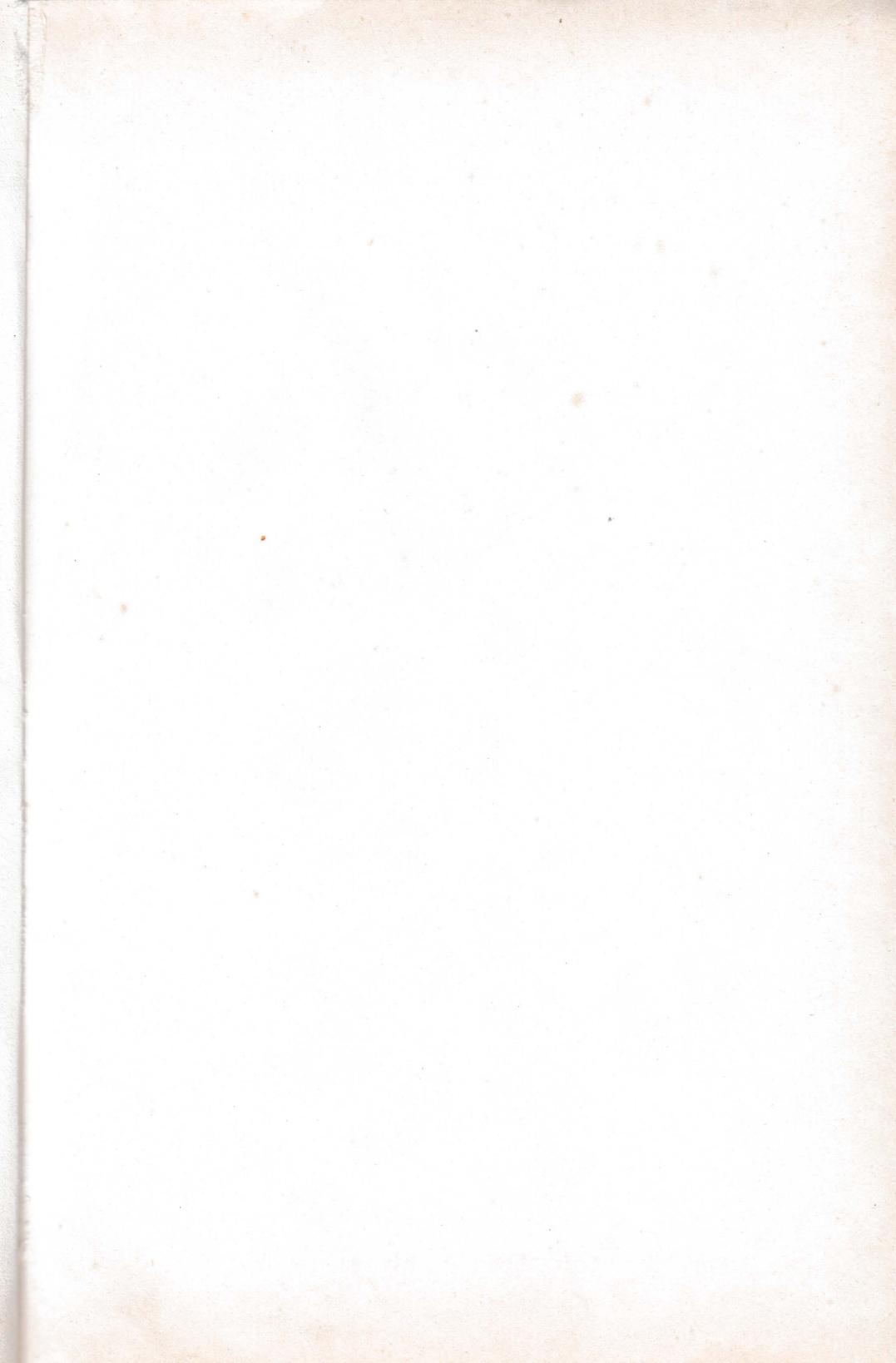
ஆனாலும், இன்னும் நம்பிக்கையை இழந்துவிடவில்லை. இச்சந்தரப்பத்தில் என்னுடைய முத்த எழுத்துலக நண்பர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்.

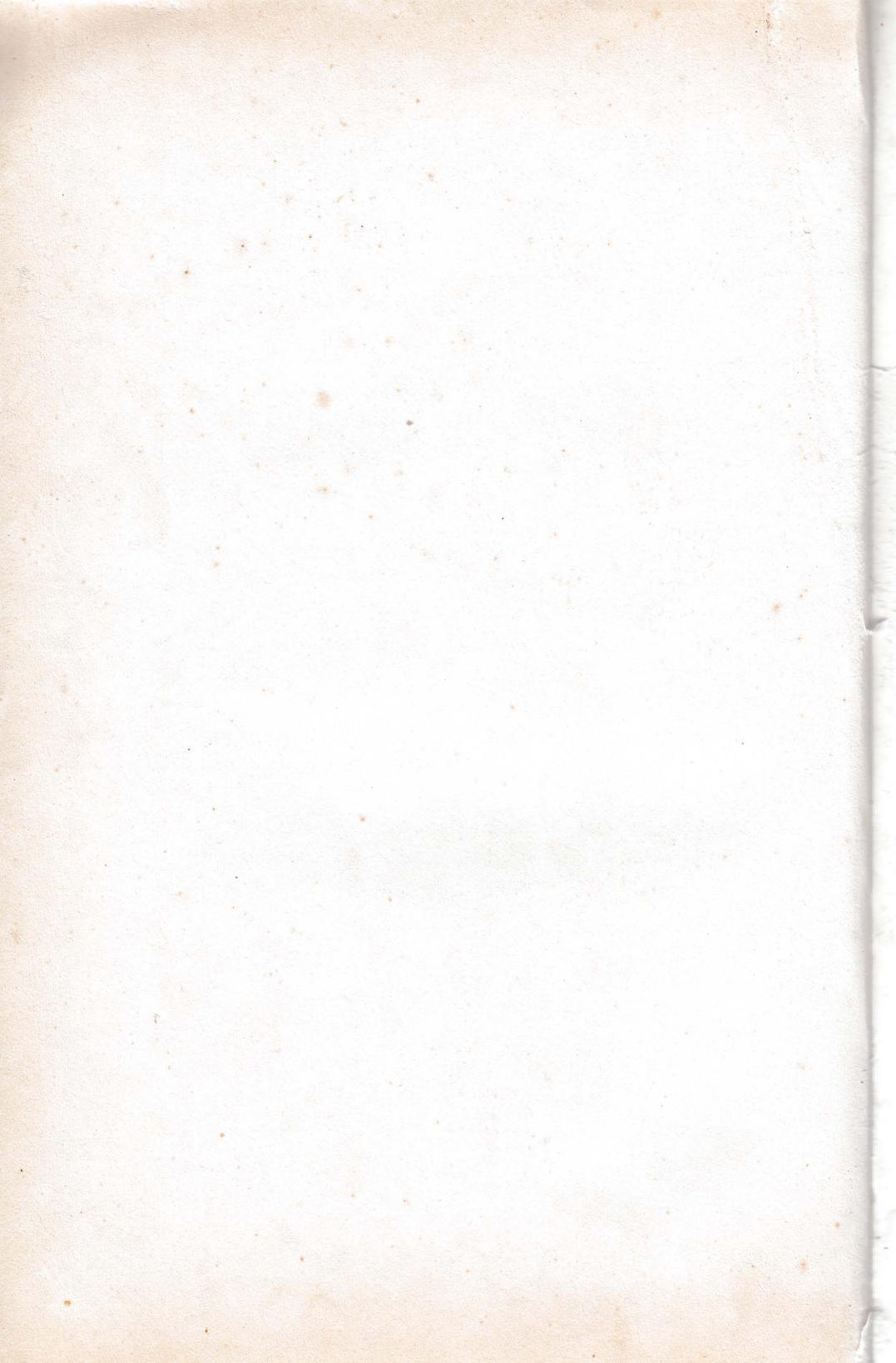
உங்களுடைய 70 வயதுக்கு முன்னரே உங்களின் அனுபவங்களை வரப்போகும் எழுத்தாளர்களுக்காக எழுதி வைத்து விடுங்கள் முதுமை பொல்லாதது. அது உங்கள் சக்தியின் பெரும்பகுதியைப் பறித்துவிடும்.

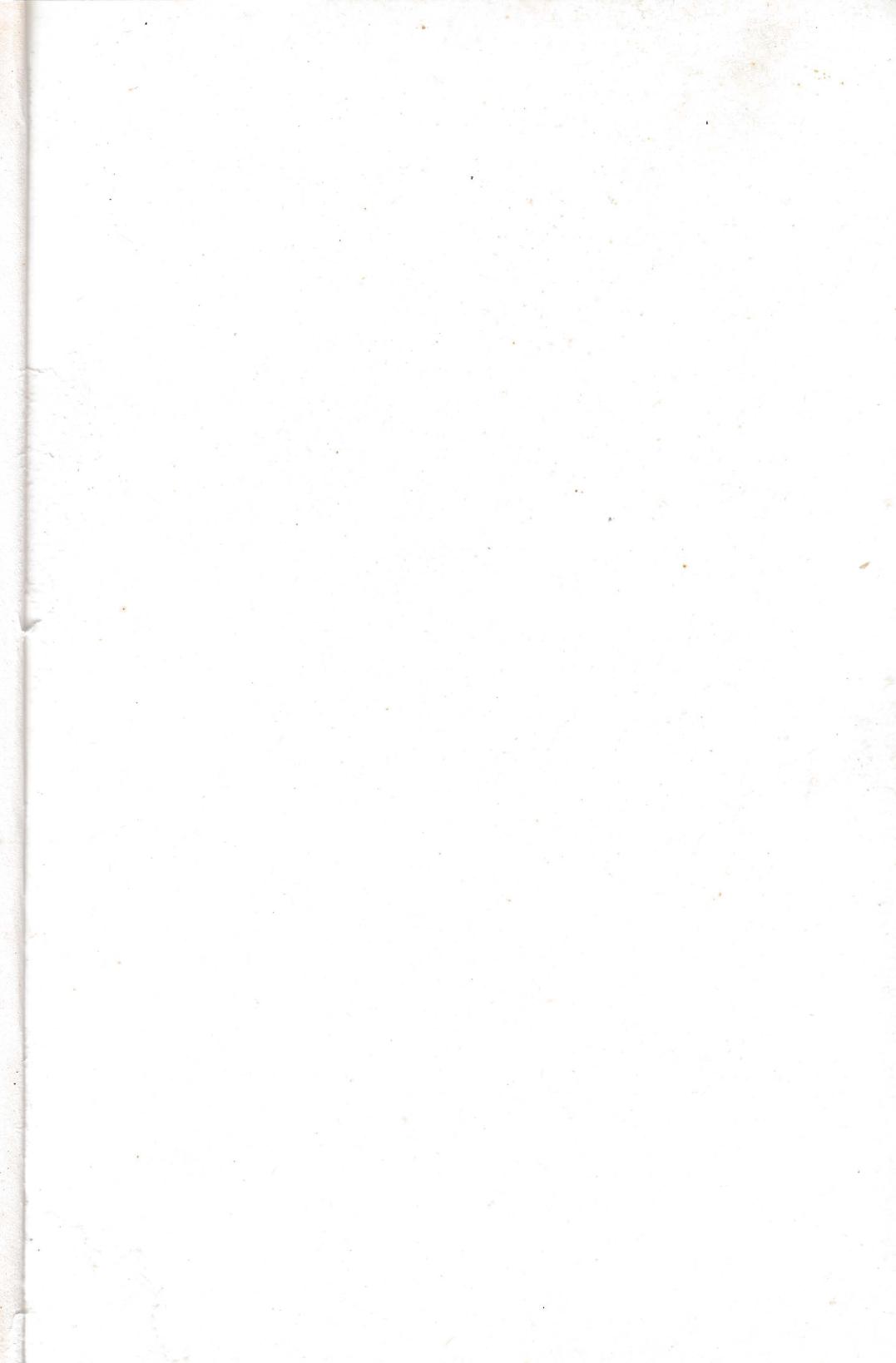
(வீரகேசரி ஞாயிறு வெளியீடு : 15.02.2004)

* * *

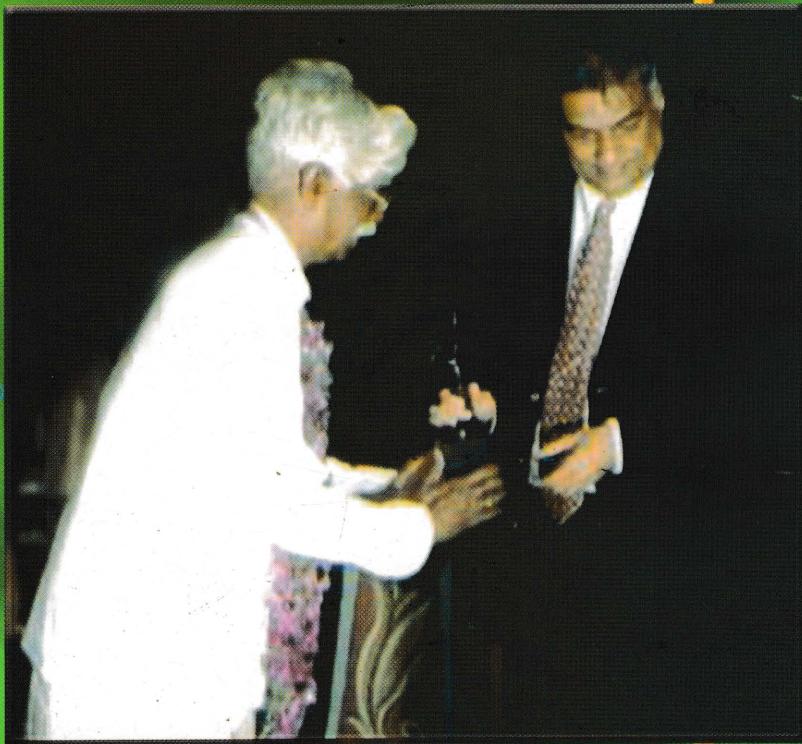

வார்த்தை

80

சமூத்தின் முத்த எழுத்தாளர், முதறிஞர் வரதர் (தி. ச. வரதராசன்) அவர்களுக்கு
அன்னாரின் நீண்டகால இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி,
இவங்கை அரசு இலக்கியத்துறைக்கு வழங்கும் அதிஉயர் விருதான
“சாலூத்திய இரத்தினம்”

என்னும் விருது, கொழும்பு பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில்
30.09.2003ல் நடைபெற்ற தேசிய இலக்கிய விழாவில்
இவங்கைப் பிரதமர் கெளரவ ரணில் விக்கிரமசிங்க அவர்களினால் வழங்கப்பெற்றது.